

GROOVE

Nummer 6 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Tool

J Mascis

Mercury Rev

Fjärde världen

Julee Cruise

Spiritualized

Kaah • The (International) Noise Conspiracy • The Haunted • Danko Jones • Henry Rollins

Vad är det som händer?

Sommaren 2001 var fantastisk – men ändå blev allt så fel. Vad jag syftar på är i första hand två händelser.

De soldränkta festligheterna i Hultsfred blev plötsligt mindre festliga när oroligheterna i toppmötets Göteborg brakade lös via TV. Katastrof är ordet. Även vad gäller rapporteringen i media. Frågan är om vi alls kommer att få en någorlunda objektiv bild av vem som gjorde sig skyldig till vad. Och hur startade kaoset egentligen? Var det verkligen professionella huliganer som letade bråk eller hetsade polisens osmidiga taktik fram reaktioner från naiva ungdomar? Konserterna nere i Småland tappade i alla fall sin spänning.

Och sen gick Aaliyah bort för nån vecka sedan. Också helt överkligt. Torsdagen den 10 maj träffade jag henne i New York, och min sista fråga var "Vad gör du om tio år?" Hon skrattade och sa att hon drömde om Oscar-statuetter och en fortsatt framgångsrik musikalisk karriär. Vi bestämde att vi skulle träffas år 2011 för att kontrollera hur det gått. Det kommer vi inte att göra. Och det suger.

chefred@groove.st

Danko Jones	sid. 5
Tre frågor till Henry Rollins	sid. 5
"Hin håles favoritlyra"	sid. 5
Division of Laura Lee	sid. 6
"Varför är jag speciell?"	sid. 6
The Haunted	sid. 7
April Tears	sid. 8
Julee Cruise	sid. 8
Fjärde världen	sid. 9
Irmin Schmidt & Kumo	sid. 11
Tool	sid. 12
J Mascis	sid. 15
Spiritualized	sid. 16
The (International) Noise Conspiracy	sid. 19
Chris Bailey	sid. 20
Mercury Rev	sid. 22
Kaah	sid. 23
Albumrecensioner	sid. 24
Vinylrecensioner	sid. 26

Julee Cruise

sid. 8

Fjärde världen

sid. 9

Irmin Schmidt

sid. 11

Kaah

sid. 23

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Therese Söderling

Grooveredaktion

Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Johan Björkegren	Thomas Nilson
Niclas Ekström	Thomas Olsson
Jonas Elgemark	Tove Pålsson
Mattias Elgemark	Max Sarrazin
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Johannes Giotas	Magnus Sjöberg
Annica Henriksson	Peter Sjöblom
Charlotta Holm	Mathias Skeppstedt
Pigge Larsson	Henrik Strömberg
Karin Lindkvist	Evalisa Wallin

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Jason Pierce i Spiritualized
fotograferad av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

17 november Heather Nova, Arenan Stockholm

18 oktober Mercury Rev, Arenan Stockholm

hösten börjar bra på border...

Dogs D'Amour

Happy Ever After

Sprillans nytt studioalbum ifrån Glamrockarna Dogs D'Amour. Som alltid håller de fanan högt för New York Dolls, 70-tals rock i allmänhet & Jack Daniels. Kanske dock inte riktigt i den ordningen. Drogen & Nicke från Backyard Babies medverkar på såväl Gitarr & backing Vocals samt basbolktröt!

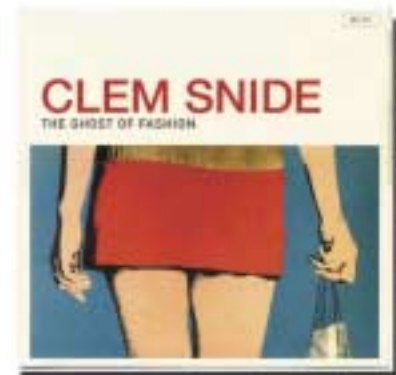
Veruca Salt

Resolver

Första livealbumet ifrån Veruca Salt på 5 år & här snackar vi FET Rock. Fräckt proucerad & med låtar som garanterat skulle kunna platsa på såväl Hole's & Sarah Hotnights plattor. Europa turné i oktober. Obs dubbelt aktuell då sångerskan "Louise Post" har ett band i ett garage med Courtney Love som kailas Bastard!

Clem Snide

The Ghost Of Fashion

Bandet Clem Snide är något av det bästa som USA gett oss sedan R.E.M. De jämförs ofta med band som Wilco och Jayhawks och även med Neil Young, men efter succén med förra plattan "Your favourite music" kan de stå säkert på egna ben - de låter som Clem Snide och dom låter fantastiskt bra!

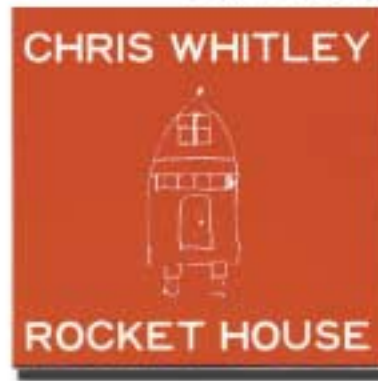
Black Box Recorder

Worst Of Black Box

Samling med Black Box Recorders alla b-sidor, bonus låtar samt en del outsläppt gods Black Box Recorder blev plötsligt under förra året ett av Englands största Indiepop band. Med både top 10 placeringar på singel & albumlistorna. Förutom allt detta innehåller plattan också videona till hitsinglarna "Facts of Life", "Art of Driving", "England Made Me" & "Child psychology" samt Pulp's remix på "Facts of Life".

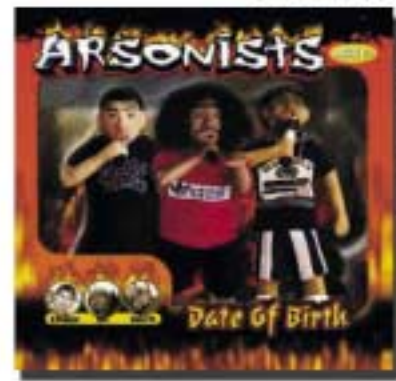
Chris Whitley

Rocket House

En ny "riktig" Whitley-platta, den första på 5 år!! 11 helt nya låtar, alla Chris' egna, framförs tillsammans med ett band som hyser bl.a. Dave Matthews på gitarr, Bruce Hornsby på Wurlitzer, DJ Logic scratchar (?!), Tony Mangurian spelar trummor m.fl. En bra platta som bygger mycket på berättelserna i texterna men givetvis genomfylls hela produktionen av Chris' speciala gitarrspel!

Arsonists

Date Of Birth

Hiphop har ju blivit mer av var mans musik sedan deras debut släpptes i juli 1999, så publiken som gillade deras första Matador-release, "As The World Burns" kommer att fullkomligt älska den nya. Alla andra hiphopers som antingen upptäckt bandet eller genren när förra släpptes kommer att häpna och dyrka den! Släpps på CD och dubbelvinyl.

...alltid steget före

Danko Jones

text: Tove Pålsson
bild: Charlotta Holm

Skenet bedrar

Ordentligt iklädd en blå skjorta och mörk tröja. Hel och ren och utan skäggstubb eller fyllepåsar under ögonen. Han ger det oskyldigaste intryck du kan tänka dig, men titta lite närmre och förstå att skenet verkligen kan bedra.

Kanadensiska Danko Jones har med sin riviga rock'n'roll tagit alla rockerhjärtan med storm, även här i Sverige. Något som tydligt märktes på bland annat Hultsfred.

Det är inte ofta man får en sådan lyckochock som när Danko Jones spelar. Något mer energifyllt och kaxigt får man leta efter. Publiken är som galna och flyger omkring på golvet. På scen kör han sin grej som stenhård rockdiva som skriker och flirtar vilt med publiken, den totala motsatsen till hans privata jag. Han skulle kunna vara vem som helst, grannen eller killen i affären.

– Man måste ha kvar fötterna på jorden och inte bli för uppblåst och självgod, det vinner man ingenting på. Att vara en sådan där "odräglig rockstjärna" har aldrig varit min grej. Musiken är viktigast, då är utsidan obetydlig.

Musiken, då främst rock'n'roll, är det han lever för. Någon annan framtid än som artist finns inte. Så har det varit så länge han kan minnas.

– Skulle jag inte redan spelat i ett band skulle jag startat ett. Annars skulle jag väl blivit kriminell eller något sånt, något

måste man ju göra för att få ut all sin ilska och energi.

Den största kicken får han när han ser att publiken njuter lika mycket som han själv. Enligt honom så är det bättre att spela, och att överhuvudtaget vara på festivaler, i Sverige än i Kanada.

– Här uppskattar man oss och vår musik mer och dessutom är folk mer livliga här. Jag vill se energi och ös när vi spelar och det är ni oftast bättre på här än i Kanada.

göra saker som de annars inte gör, till exempel att dansa på borden. Jo, vet; Oktoberfest och allt det där, men nu pratar jag om ett slags fetmaföräktande medelålders semierotisk dans.

Här är scenariot: Jag och vännerna sitter på en taverna (grekiska för turistsylta) när granntavernans "underhållare", som består av en trådsmaal bouzoukilirare och ett fläskberg med gitarr, drar igång. För att vara helt säkra på att hela badorten ska höra de vibrerande tonerna har duon kopplat in sig i förstärkare som antagligen blivit kvar efter någon av Metallicas stadiumturnéer.

Ljudvolymen kan sonika väcka de döda. Eftersom jag och vännerna redan har beställt in calamares och Metaxa så kan vi inte fly fältet förrän måltiden är avslutad. Efter en rad obskyra grekiska undergroundhits börjar duon ett publikfrieri som Joe Labero skulle varit stolt över. Den tyska publiken jublar och skrålar med. Jag och vännerna vrider oss i plågor och undrar om vi ska ta en springnota, eller ännu hellre hyra en krypskytt

för att sätta stopp för zorbaversionen av *House of the Rising Sun*, en gång för alla. Då exploderar det inne på granntavernan. En kvinna med en belgisk blå kropp ställer sig på ett bord. Bordet svajar till, kvinnan synar sin ölstinna publik och börjar orytmiskt röra sig till tonerna av *Fågeldansen* så att bilringar och gäddhäng dallrar likt överdimensionerade gelépuddingar. Publiken vrålar ut sin reservationslösa kärlek till kvinnan och hennes kulturgärning.

Vi har fått nog, sveper Metaxan och går hem och skriver ett argt brev till vår EU-kommissionär: "Förbjud bouzoukimusik nu!"

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

Henry Rollins.
Skådespelare,
författare,
musiker och
förlagschef.
Aktuell med
skivan *Nice*.

Vad gör du en ledig dag?

– Sitter på min veranda och läser och lyssnar på antingen musik eller grodor. Just nu läser jag T.S. Fitzgerald som skriver om amerikansk socialrealism, jag gillar såna böcker stenhårt. Annars gillar jag när det är tyst. Jag jobbar mycket och pratar och lyssnar hela dagarna. Så att bara ha det tyst runt omkring mig är guld.

Några intressanta filmer du medverkat i nyligen?

– Jag har varit med i tre filmer under 2000 som har premiär under 2001. Den mest intressanta är en där jag spelar mot Jeff Bridges som är typ världens coolaste kille. Det måste man vara om man gillar Captain Beefheart. Filmen heter *Scenes of a Crime*. Jag vet inte om den kommer att gå upp i Sverige, håll utkik för den är bra.

Du som är så upptagen och gör så mycket saker, vad har du kvar att göra?

– Jag vill bli bättre på det jag gör. Göra några fler skivor. Några böcker till. Kanske få en stor roll i en stor film. Det finns massor av saker jag inte gjort ännu. Just nu hoppas jag att det kommer att gå bra när vi ska ut på turné.

Per Lundberg G.B.

Hin Håles favoritlyra

Det sägs att handklaver är djävulens eget instrument. Det är fel. Bouzouki heter Hin Håles favoritlyra. Jag har just tillbringat två veckor på Kreta. Två veckor med sol, bad, sprit och förbannad bouzoukimusik. Var man än gick, nog fan klingade de ilsket penetrerande grekiska tonerna från affärer, barer och taxibilar.

Nu kanske ni tycker att man ska ta seden dit man kommer och inte klagas på den lokala kulturen. Men att acceptera bouzoukimusik är som att acceptera att norrmän jagar val, att spanjorer sticker på tjurar eller att USA elektrifierar sina värsningar. OK, OK jag överdriver, men visst finns det något i själva bouzoukiljudet som manar till mord? De enda, förutom greker, som verkar gilla bouzoukimusik är tyskar. Det är många tyskar på Kreta. Det finns något i bouzoukin som triggar tyskar att

Musik för de som bryr sig

Ett rockband består oftast av gitarr, bas och trummor.

Man använder några ackord.

Någon sjunger.

Kanske stannar man i replokalen för alltid.

Kanske kommer man vidare.

Med uttalanden som "När jag var sju visste jag att jag ville bli rockstjärna" och "Det är inte svårt att få skivkontrakt" visar sångaren Per Stålberg ytterst liten talang för blygsamhet. Och jag förstår varför.

Singeln *Pretty Electric* är nämligen på blodigt allvar, det känns som de sliter upp sina tatuerade armar inne i Soundtrack-Kalles Svenska Grammofonstudio varje gång jag lyssnar på de tre spårerna. *Number One* är "explosiv med vädjande text", *Pretty Electric* "har gått från hopplös till underbar och har bra drag" medan *The Truth is Fucked* verkar vara egna favoriten. Den kom till en dag när solen sken. Den handlar om att må skit i 26 år.

– För oss är det här känsloladdat, vi har gjort en uppoffring. Vi gör det vi alltid gjort, fast bättre, menar Per.

– Vi är ganska sura när vi gör låtar, i alla fall jag, fyller basisten och andre låtskrivaren Jonas Gustavsson i. Det har väl med det svenska vemodet att göra.

Division of Laura Lee är fyra killar från Vänersborg och Trollhättan som spelar ruffig rock med stor intensitet. Per pratar nästan oavbrutet. Jonas halvligger i soffan och funderar länge innan han yttrar sig. Gitarristen Henrik Röstberg och trumminen Håkan Johansson softar i bakgrunden.

De har spelat tillsammans sen 1997 men för mindre än ett år sen gav de sig själva ett ultimatum.

– Vi sa: "Om ett halvår ska vi ha skivbolagskontrakt!". Och direkt efter spelningen på Hultsfred, fem månader senare, så skrev vi på, säger Per och får det att låta självklart.

Fullängdaren som spelas in just nu har enligt dem själva en stor bredd. De har tagit sig ur "korpligan" och är på väg uppåt. Rock för 2000-talet med influenser som Stooges, Joy Division och husgudarna Fugazi. Själva är de övertygade om att låtarna är bra, men de gillar ändå att höra det från andra.

Varför är jag speciell?

Varför är musikjournalister så speciella? Vad är det som gör att vi inte kan gilla något som den allmänna publiken gillar? Varför måste vi se ner på vanligt folks musiksmak? Står vi verkligen över dem eller är det bara något vi inbillar oss?

Tänk efter nu, när såg ni senast en musikrecensent hylla en konsert ni gick på utan att nämna att nämnda artist var sååå mycket bättre i en källare i Köpenhamn 1976 inför tolv betalande åskådare. Och hur kommer det sig att de skivor som säljer två-tre miljoner ex aldrig får bra betyg i tidningarna. Betyder detta att dessa två-tre miljoner har fel och dessa sju ljusskygga töntrar har rätt, eller hur ligger det till? Har man egentligen rätt att ge nya Tomas Ledin en överkursad vad-det-nu-är-dom-korsar-över när skivköparna kommer att älska den? Har vi överhuvudtaget någon rätt att säga: nåh, du har fel, den där musiken är dålig? Jag bara undrar.

Och hur kommer det sig att ett band som The Strokes, som är alla musikjournalisters våta dröm (mig inräknad), aldrig

kommer att bli större än vad de är just nu. Visst, det är helt lysande och de är så rätt att man blir helt stum och knäsvag. Men samtidigt vet man att de troligtvis aldrig kommer till någon större scen än Teaterladan i Hultsfred, om de ens överlever första plattan. Och vad är det som gör att Big Star är bättre än all annan pop som säljer ziljarder fler plattor? Varför måste de nämnas i varje poprecension? Om ni riktigt tänker efter nu, om alla band verkligen var influerade av Big Star som det påstås, borde inte Big Star i så fall ha sålt ett par miljoner plattor fler än de gjorde? Det är ju enkel logik.

Och hur ofta är egentligen första plattan bättre än alla andra? Jag måste säga att minst lika ofta, om inte oftare, är sista kaosartade skivan innan splittringen så mycket bättre, så mycket råare och med så mycket mer nerv. Men vad vet jag. Ta ett så enkelt exempel som Nirvana, var de nånsin närmre perfektion än på sista plattan? Personligen var jag aldrig imponerad av första. Eller Primal Scream. Jag kan knappt lyssna på första plattan. Medans de två senaste. Ojojoj.

Och jag var inte där, men det var troligtvis som att se Jesus gå på vattnet, men det var 26 år sedan – låt Bruce Springsteens konsert på Konserthuset vila i frid och börja lev i nuet. Majoriteten av dagens läsare var inte födda när Bruce frälste våra stackars journalister i Sverige, jag tror inte folk bryr sig längre.

Läste i Aftonbladet att Prince var en fruktkaka? Inte för att jag vet vad de pratade om i artikeln, men här i USA betyder det att han är böj.

Mathias Skeppstedt, september 2001
petshopboy666@hotmail.com

The Haunted

text: Thomas Olsson
bild: Mattias Elgemark

Trash i världsklass

Hård svensk musik exporteras nu även till länder som Tjeckien. Efterfrågan på Sveriges tuffaste band är stor, nu ryktas det till och med om en Japan-live!

Haunted's Grammisvinst och brutala sommarturné med Nine, grindcore-mästarna i Nasum samt många festivalspelningar talar sitt tydliga språk. Succé! Men vägen har varit lång. Sedan den bejublade självbetitlade debuten från 1998 har bolagsstrulen och medlemsavhoppen avlöst varandra. Men när mangeexpressen *The Haunted Made Me Do It* dök upp förra året sopades alla tvivel under mattan.

Sångaren Peter Dolving är utbytt mot den skoningslöse vrålaren Marco Aro och vid trumpodiet sitter dansken Per Jensen (Invoker) sedan Adrian Erlandsson föredrog att corpsepainta sig i Cradle of Filth. Musikaliskt glider

The Haunted allt längre bort ifrån hardcore-influenserna och spelar idag en mix av trash och dödsmetall, där framförallt tonerna från välkända At The Gates klingar tydligast. Att Haunted's gitarrist, och förra plattans huvudansvarige låtskrivare, Patrik Jensen (Witchery), lämnat över till bröderna Björler (At The Gates) förklarar de välkända tonerna.

Bandet gjorde sin första Roskildefestival i somras och efter förra årets hemska olycka kändes årets festivaluppmaning *How Fragile We Are* som ett givet samtalsämne.

– Som sångare och artist har jag ett stort personligt ansvar, konstaterar

Marco. Olyckan har öppnat ögonen på folk, numera är de medvetna om riskerna och det hänger faktiskt lite på mig att inget händer. Jag måste tänka på följderna av vad jag vill publiken ska göra.

Efter ett hektiskt och händelsefyllt år gör bandet i augusti sina sista spelningar, bland annat i Tjeckien. Därefter gäller det att hitta en replokal, skriva nya låtar, gå in i studion och släppa nästa platta lagom till våren. På tal om plattor, ryktas det om det alla stora band går och drömmer om – en Japan-live.

– Det skulle vara något att visa upp för sina barn det, säger Marco och myser.

- Redine Records fortsätter att spotta ur sig musik. Den här gången är det Masse som släppt sin första mixtape med den passande titeln *Gott & Blandat*. Hittar du det inte i affären så kolla in www.redlinerecords.com.
- Nya klubben Studio 77 i Göteborg kommer varje torsdag under hösten att se till dig som gillar rock från den hårdare skolan. Enligt klubbvärdinnorna kommer man att göra allt för att stället inte får en grabbstämpel. Givetvis är det manliga släktet varmt välkommet ändå.
- Den 15:e september sätter klubbhösten i gång på Jeriko, Malmös kanske coolste ställe. En av arrangörerna, Art Four Plesasure, lovar soul, disco och massor av kärlek.

- Meshuggah har fått den angenäma uppgiften att agera förband åt Tool. Turnén besöker under september USA och Kanada.
- Det har länge ryktats om att Suede ska släppa ett nytt album. Men alla Suede-frälska får nog ge sig till tåls ett tag till. För att döva den värsta abstinensen kan vi meddela att Brett Anderson medverkar på Stina Nordenstams kommande album som släpps i mitten av oktober.
- Teaterapan och sångerskan Regina Lund har enligt säker källa en oväntad favoritartist i Squarepusher.

- I sann Popstadsanda fortsätter satsningen ute på Frölunda Kulturhus i Göteborg tillsammans med Off the Record. Osignat och svinbra erbjuder Racing Paperplanes den 28/9. Bandet spelar lågmäld, ambient och akustisk pop.
- Ni som trodde att det var slut på festivaler för i år får tänka om. I Umeå går Umeå Open av stapeln 27-29/9 – garanterat fri från lera. På tre scener kan du se Mayhem (N), 22 Pistepirkko (SF), Fattaru, The Plan, Bad Cash Quartet, Doktor Kosmos, K-Pist, Mustasch, Marit Bergman, och Satirnine. Författarna Sara Lidman och Joakim Pirinen kommer att finnas på plats för diskussioner. På www.umeaopen.nu kan du fixa biljetter.

- Luleås bästa band Breach är i Pelle Gunnerfeldts studio för att spela in. Den kommande skivan har arbetsnamnet *Alarma*.
- Att Michael Jackson är på gång med nytt material kan inte ha undgått någon. Nu rapporteras det att Marlon Brando kommer att medverka i hans video *Rock My World*. Michael valde Brando efter att Robert de Niro tackat nej. Videon, eller kortfilmen, släpps i början av oktober.
- För alla ni som inte vet vart ni ska göra av era demos finns nu ännu ett alternativ. www.deadfrogrecords.com recenserar alla demos de får in. Vårt att kolla upp.

The April Tears

Arvikafestivalens regn blöter ner det mesta medan medlemmarna i The April Tears pratar om hur skönt det är att äntligen ha landat på ett skivbolag. Utan att någon försöker stöpa om dem.

– Kompromisslöshet är vår bästa egenskap, och även den värsta, säger trummisen Torbjörn Söderman.

Johannes Grotas

Han och basisten Christian Berg sitter framåtlutade på sina stolar. De ser fram emot kvällens spelning och tycker att människor på festivaler är mer öppna, och att Arvika faktiskt är bland de bättre. Såväl utbudet som besökarna. – Vi passar in här.

The April Tears har funnits sedan början av 1990-talet, även om den nuvarande konstellationen hängt ihop sedan 1995. I oktober släpps skivan som egentligen var färdig i början av året. Strul med bland annat skivbolagsbyte i våras har försenat.

Men det är inget nytt fenomen för The April Tears. För några år sedan spelades albumet *Eyes Cold Kisses* in men släpptes aldrig. Dyra studiokostnader och oviljan att anpassa sig, bidrog till att bandet till slut stod utan skivbolag. Torbjörn och Christian pratar om hur kärleken till musiken och envishet fått dem att fortsätta ändå. De verkar lättade, de utstrålar lugn energi.

Nya albumet släpps i oktober. Smakproven från *Consume Desire* flirar hårt med deppig pop, samtidigt som det blipper synt och en gnutt blues. Singeln *Model, Actress, Whatever* blev årets låt på SAMA, Swedish Alternative Music Awards, och fick en hel del uppmärksamhet. Andra singeln innehåller ett spår där Freddie Wadling medverkar.

– Men vi kommer inte att nå den breda massan, säger Torbjörn och får medhåll.

Ändå verkar The April Tears nöjda, de når de som de vill nå med sin musik.

Under kvällens konsert samlas en studsig skara människor och beskådar en energisk konsert. De lyckas nästan glömma bort regnet ett tag.

Evalisa Wallin

Julee Cruise

text: Karin Lindkvist

bild: Johan Björkgren

Ett leende säger allt

Det har gått tio år sedan Julee Cruise sjöng ledmotivet till *Twin Peaks*. Och hon får fortfarande samtal mitt i natten från folk som undrar vem som egentligen mördade Laura Palmer.

Floating into the Night blev historiens mest sålda tevesoundtrack då den kom i början på nittio-talet. Med barnlik röst sjöng Julee Cruise ledmotivet *Falling* så att skinnet knöttrade sig. Självt såg hon lika älvlikt eterisk ut som sin musik och man undrade om hon inte precis som agent Cooper var en karaktär skapad av David Lynch.

– Jag är skådespelerska och jag spelade en roll i *Twin Peaks*. Oavsett vad folk tror är jag helt vanlig, säger Julee Cruise och börjar skratta, för naturligtvis är det ingen som tror henne.

Hon är liten och späd med platinablont filmstjärnehår och världens största och mest välmådde leende. Som tagen ur en Lynch-film är hon fullkomligt hypnotiserande med sitt osannolika utseende och det typiskt amerikanska sättet att självklart ta plats. Att hon ursprungligen är skådespelerska med roller i musikaler som *Cabaret* både syns och hörs.

Samarbetet med David Lynch och kompositören Angelo Badalamenti fortsatte på ytterligare ett album och sedan dess har Julee Cruise gjort filmmusik,

(lyssna på Elvis-covern *Summer Kisses Winter Tears* från soundtracket till *Until The End of the World*) turnerat med B52's och senast samarbetat med techno-oraklet Khan. Hon älskar sitt New York och är inbiten Manhattan-bo, men musikaliskt föredrar hon att samarbeta med européer.

Europa ligger före när det gäller elektronika och experimentell musik.

– I USA tror man fortfarande att Moby är experimentell, säger hon och tänder en cigarett och avfyrrar ännu ett gigantiskt leende.

Att folk fortfarande vill prata *Twin Peaks* gör henne ingenting, hon konstaterar bara att hon förmodligen aldrig kommer nå ut till en lika stor publik igen.

Samma kväll i Barcelonas allra mörkaste källarlokal sjunger hon iklädd rosa fjäderboa till Khans heavy metal-beats. När Khan så börjar smeka fram introt till *Falling* kokar det i den sprängfyllda lokalen och Julee Cruise börjar sjunga. Då står tiden stilla.

Fuck alla andra!

Punchlines med slagkraft som magplask från 70 meter. Rimstruktur, trioler och rakt flow. Matte och Tom tar sitt rappande på största allvar.

De båda träffades när de läste musikproduktion tillsammans i mitten på 90-talet. Efter att ha kommit i kontakt med producenten Oskar Skarp spelar man in en demo. De kallar sig Special Blend eftersom alla tre redan är med i andra grupper. Så småningom ansluter sig fler rappare, målare, breakare och DJ:s och Special Blend utvecklas till det hiphop-kollektiv det är idag. Matte, Tom, Oskar och Rodda (DJ Siesta) fortsätter göra engelskspråkig hiphop under namnet Phonorigin. För två år sedan byter man namn till Fjärde Världen och börjar köra på svenska, och i samma veva hoppar Oskar Skarp av. Strax efteråt vinner man Redline Records raptävling där första pris är att spela in en singel. Singeln *Mer än musiken*, en enligt mig inte helt lyckad hybrid av svensk- och engelskspråkig rap, blir en mindre hit.

Sedan dess har man blivit signade av JuJu Records och nyligen släppt *Världens bästa EP*. Två av EP:ns fyra låtar är deras klart bästa hittills. Den ena, *Fuck alla andra*, är en klassisk skrytlåt som Matte själv har producerat, med skön scratch-refräng å la Embee/Premier. Den andra, *Första femman*, har ett fantastiskt Timbaland-doftande beat signerat Masse och är ett samarbete med Fattaru under namnet Stadslaget. Låten kommer också att bli nästa singel från Fattarus kommande album. Tom berättar att man haft beatet liggande länge men att det varit så bra att de nästan fått prestationsångest. De blev i alla fall ganska nöjda till slut.

Kommer ni att göra mer bounce?

– Inte så mycket. Det är inte så kul att skriva till bounce, berättar Matte.
– Man blir fast i ett textmönster och hinner inte säga så bra saker, fortsätter Tom.

Vad är det ni vill säga?

– Nu på EP:n är vi inte särskilt politiska, svarar Matte. *Brödraskap* [handlar om hiphopens fyra element] är en variant på Commons *I Used To Love H.e.r.* Den går ut till undergroundheads. Hiphop har blivit så konstigt, man ska våldta barn och kaka hundar. Hiphop betyder ingenting längre, det finns inget positivt. Det är nästan bara MBMA som klarar av att vara roliga och fyndiga med våldsironi.

Tom berättar att det helt enkelt inte är inne att tycka hiphop är fyra element längre och att *Brödraskap* är en sorglig betraktelse över det. När vi börjar prata mer om själva skrivandet framgår det att både Tom och Matte är oerhört seriösa. Matte förklarar att de rappar med ”rakt flow, mycket flerstaviga rim och mycket rimstruktur”. När jag påpekar att de är väldigt snabba på micken förlorar han mig i en diskussion om trioler, en rytm-term som grovt förenklat innebär att man rappar just snabbt.

Fjärde Världen befinner sig enligt Matte mittemellan förortsgenren och undergroundgenren, där den senare ofta består av ”svenska rappare med bättre utbildning och bättre språk”. Tom håller med och berättar att ”slangen behövs eftersom språket tar slut efter ett tag” och att de ”alltid har bott i förorten men har ändå hyfsad svenska”.

De bryr sig inte om ifall de klassas som kommersiella.

– Man gör musik för att folk ska lyssna, alla behöver inte fatta fullt ut, förklarar Tom.

– Jag gillar inte den där fjortis-mentaliteten när något blir dåligt så fort någon annan också hört det, fyller Matte i.

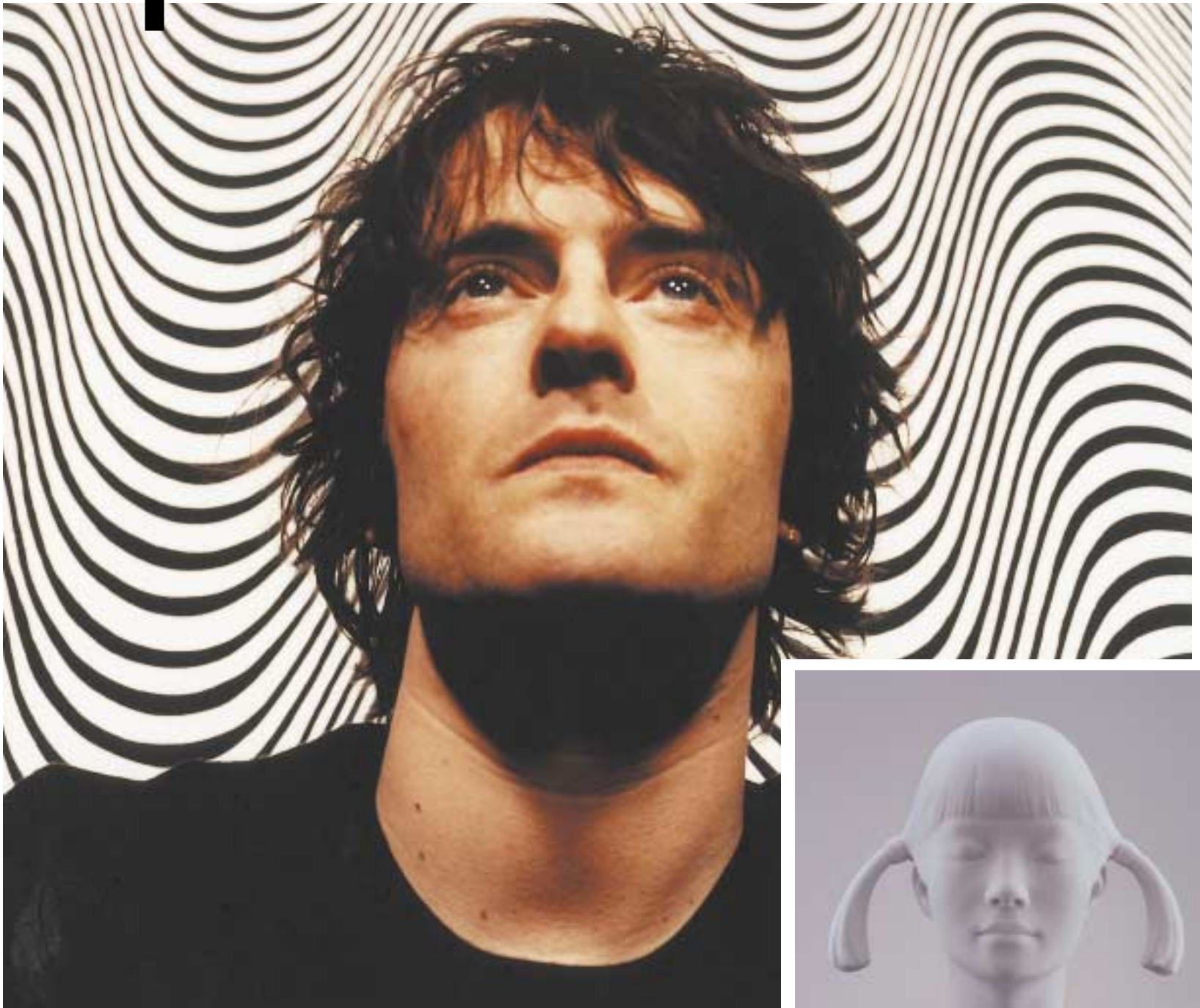
Sedan följer ett försvarstal för kompisarna i Fattaru mot alla som tycker de sålt sig med *Mina hundar*.

Fjärde Världen har absolut inte slagit av på tempot efter EP:n. En engelskspråkig tolvåring är planerad men framförallt är man i full färd med att spela in fullängdaren *En världsomspiegling* som släpps i februari. Masse, Breakmecanix och Matte delar på produktionen och bland gästerna finns såklart Special Blend-med-

lemmarna Fattaru, Sam-E och Sub-Fu-Dogg liksom Ison och Fille. Dessutom har Rodda börjat rappa. Själv är jag dock mest nyfiken på att höra Glaciuz som för första (och enligt Tom sista) gången kör på svenska.

– Det är hur grymt som helst, låter inte som något annat du hört förut, förklarar han nöjt.

Spiritualized®

Nytt album i butik 24 september!

Inkl. singeln "Stop Your Crying".

BMG
SWEDEN

Är datorer musikinstrument?

Det blir ingen direkt livlig scenshow när instrumenten bara är datorer. Vissa menar att det måste komma en reaktion mot artister som bara sitter där med ansikten som lik.

Det har länge pågått en diskussion i musikvärlden huruvida elektronisk musik faktiskt är vidare intressant live. Hur kul är det egentligen att titta på en kille bakom ett rack syntar? På senare tid har diskussionen fått ny fart då fler artister går upp på scen med en laptop-dator och inte mycket mer.

På Europas största festival med elektronisk musik, Sonar i Barcelona, drevs saken till sin spets. Kvällen då skivbolaget Mille Plateaux tog över en scen kändes närmast absurd, då scendekoren bestod av ett långt bord med sex laptop-datorer på rad och en massa sladdar. En i taget gick artisterna upp och satte sig vid sin egen skärm och tryckte på knappar. Kid606 (med två Powerbook-datorer) interagerade visserligen lite med publiken, men det berodde kanske mest på att hans ljud plötsligt försvann mitt i en låt.

På samma scen två dagar senare uppträdde Irmin Schmidt & Kumo med en flygel, en theremin och ett rack med samplers och trummaskiner. Det visar sig att de båda herrarna har starka åsikter i frågan.

Irmin Schmidt är en av grundarna av det legendariska krautrockbandet **Can**. Han är en klassiskt skolad musiker som spenderat större delen av sin tid efter Can med ett operaprojekt, *Gormenghast*.

Kumo är engelsmannen **Jono Podmores** artistnamn. Kumo använde sin klassiska skolning till att släppa drum'n'bass-tolvor på Psychomat, en underetikett till Plink Plonk, skivbolaget Mr C satte upp med pengarna från The Shamen.

Recensionen av Irmin Schmidt & Kumos album *Masters of Confusion* finns på www.groove.st.

– Jag *vägrar* gå upp på scen med en dator, säger Kumo. Jag har sett allför många band som ser ut som en bunt sekreterare på ett kontor.

– Det är hemskt, håller Irmin med. Att återskapa en redan deprimerande arbets-situation på scen skulle kunna vara en intressant sorts Beckett-liknande teater, men det gör sig inte till musik.

– Musikerna blir så statiska, för de är konstant fast vid den där *saken*, och de missar hela kommunikationen med publiken. Dessutom, den fysiska rörelsen, utlevelsen på scen, blir aldrig större än *så*, säger Kumo och rör på fingret som om han tryckte på en knapp.

Det visar sig att Kumo förkastar datorer totalt när det kommer till musikskapande.

– Jag har en laptop, och jag älskar datorer, men de är till för elpost och sånt, de är inte musikinstrument, säger Kumo och dömer därmed ut i princip all pop-musik av idag – för att inte tala om modern elektronisk musik.

Irmin inser att Kumo gått lite för långt och för över resonemanget på mer akademiska marker. Han menar att västerlandet var fast i en väldigt intellektuell och statisk musikalisk kultur, och att pop och rock var en nödvändig revolution som gick tillbaka till musikskapandets rötter.

– Att skapa musik betyder en rörelse, ett fysiskt uttryckssätt, och har något att göra med riter, med dans, med skrik, med väldigt grundläggande behov att uttrycka sig. Så när musiken blev totalt teoretisk och intellektualiserad, så var pop och rock den nödvändiga reaktionen till det. Och nu, när musiken återgår till den här döden, så kommer nästa steg bli att folk går upp på scen och kör rituellt dans. De kommer *skrika* efter gitarristen. – Javisst, fortsätter Kumo, jag har en Macintosh Powerbook och jag älskar

designen på den. Men den är inte sexig. Inte som när Jimi Hendrix spelade gitarr med tungan eller satte eld på den, eller Keith Moon bakom trummorna, eller som när Tina Turner skriker lungorna ur sig. Den är bara inte sexig.

Jag frågar vad de två tycker om Aphex Twin, som bland annat uppträtt tillsammans med tre dansande teddybjörnar. Kumo berättar om en av Aphex tidiga turnéer, där scendekoren bestod av en säng och en lampa.

– Han kom helt enkelt upp på scen och gick och lade sig, medan man spelade ett dat-band med hans musik. Olika medlemmar av hans *entourage*, en grupp

syra-kokta pundare som följt med honom på turné, gick då och då upp på scen med några udda bitar scenkostym på sig.

Irmin blir entusiastisk, och kallar det ett väldigt satiriskt uppträdande. För en artist som sitter framför en laptop skulle lika gärna kunna ligga och sova.

– Så det är ett väldigt genomtänkt och kritiskt uppträdande. Jag gillar förresten Aphex Twin, han är klyftig och han har gjort saker som är verkligen underbara och riktigt intressanta. Han är inte den som uppträder på scen och bara sitter där med ett ansikte som ett lik i det gröna-aktiga ljuset...

Tool

text: Per Lundberg G.B.
bild: Johannes Giotas

Lyssna på varandra!

Ett band vars integritet är mer värd än dollarsedlar. Ett band som löper hela linan ut. Ett band vars liveframträdanden kallats religiösa upplevelser. De heter Tool.

Bild: Zomba Records

Det hela började med debuten *Undertow* 1993. Tillsammans med Danny, Justin och Adam startade Maynard James Keenan band. Tidigare hade alla spelat i olika grupper men aldrig tillsammans. De kände till varandra sen tidigare och de musikaliska referenserna stämde. Det viktiga var ju ändå att individerna passade ihop. Något som kan vara svårt när framgångshjulet snurrar fort.

Efter lång väntan blir jag tillsagd att sätta mig i en bil. "Vi ska åka en bit", säger en skivbolagsrepresentant och den röda bilen svischar iväg. Vi åker inte speciellt långt, avstånden i Hultsfred är inte så stora. Bilen bromsar in framför ett idylliskt hus i ett ännu mer idylliskt villaområde. Prunkande trädgård, vita knutar och en trevlig veranda. Där blir det till att vänta igen. Tänker att det måste vara som en frontalkrock i 110 km/h för dessa killar att komma från Los Angeles till ett sånt här ställe mitt ute i intet. Efter ett tag tittar ett ansikte ut på verandan

och synar mig uppifrån och ner. I efterhand får jag reda på att det var Tools manager. Han hälsar inte. Tänker att det här ska bli kul. Bandet är säkert lika dryga.

Det känns lite heligt. Som att bekräfta sig, gå till doktorn eller köra upp. Vänta på att bli godkänd. Folk som viskar i bakgrunden och smyger på tå för att inte skaka om idyllen.

Hoppar till när skivbolagsrepresentanten ropar mitt namn: "Du kommer med mig".

Tar doktorn emot nu?

I ett rum sitter en liten kille ihopknipen i en skinnfåtölj. Han tittar blygt och hans hand känns sval. Ögonen stirrar ner i golvet så fort han tittat på mig.

– Maynard, viskar en röst.

Han ser ut som ett flickebarn. Blonda flåtor ramar in ett ovalt ansikte med en svart sotarmössa som kungakrona.

– Titeln på nya skivan betyder "stabilisera muskler" på latin.

Maynard försöker förklara vad *Lateralus* betyder.

– Vi tyckte att det passade väldigt bra. Att kliva utanför ledet, att se var gränsen går. Vi ville utforska nya marker som vi förut varit skräckslagna att utforska, som att bli äldre. Upptäcka nya sidor hos sig själv. Få nya egenskaper.

Vilken var den senaste egenskap du lärde dig?

– Kommunikation, säger Maynard och tittar upp från sina skor. Acceptans och intuition. Kommunikation är det viktigaste som finns. Utan det kan inget funka. De flesta relationer kraschar för att kommunikationen inte funkar. Det är som cancer, den bara sprider sig och till sist är man helt uppäten, säger Maynard och tittar upp igen.

– Om man som ett band inte inte lärt sig att prata med varandra, då kan det bara gå åt ett håll. Man blir självdestruktiv och det tillsammans med jakten på pengar gör att det går fel. Titta på band som

Rage Against the Machine, Alice in Chains, Nirvana, Helmet, Smashing Pumpkins, Nine Inch Nails och Rollins Band bara för att nämna några som inte kommunicerade med varandra. Dom hade framgång. Bara för att du är framgångsrik betyder det inte att du har rätt, säger Maynard och vrider sig i fåtöljen.

– Pengar är också en stor faktor. Pengar agerar som cancer. Har de fått fäste i dig släpper de aldrig taget. Det känns tråkigt att allt handlar om just pengar. Dålig kommunikation leder ofta till att man fattar beslut baserade på ett vinstintresse.

Umgås bandet privat?

– Inte nödvändigtvis. Vi har alla våra egna liv. Men när vi träffas för att göra musik så har lärt oss att acceptera varandra. Även om vi är otillräckliga som individer så kan vi hela tiden gå vidare.

Inspelningen av *Lateralus* började i januari. Fast låtarna påbörjades för flera år sedan och är ihopsatta bit för bit.

Tool producerade *Laterlaus* tillsammans med David Bottrill. Tidigare har han gjort King Crimson, Peter Gabriel och ett gäng med soundtracks. Maynard menar att David var perfekt för att han är en mycket bra lyssnare.

Maynard andra band A Perfect Circle är också på gång med nytt material. Men först efter att Tool träffat en miljon människor världen över och att Maynard lyssnat på Dead Can Dance-skivor och sett *Apocalypse Now* för 104:e gången. Han tipsar även om den bulgariska damkören Les Mysteré Voix Bulgares.

- Dom är helt fantastiska. Ett gäng damer med otroligt vackra röster.

Jag tycker nästan att Maynard verkar bli lite avundsjuk på mig när jag säger att jag sett dem live.

- Det vi gör när vi spelar in är att lyssna på varandra. Jag tycker inte att vi spelar så mycket utan det blir mest att man hör vad dom andra gör. Det är en trevlig miljö att vara i trots att den kan vara reaktionär. Kan man inte lyssna kan man inte överleva, säger Maynard och tittar mig för första gången i ögonen längre än två sekunder.

- Eftersom alla i Tool är olika så har vi olika musikalisk bakgrund och olika influenser. Adam gillar Meshuggah. Mina rötter är King Crimson, Joni Mitchell och Led Zeppelin. Band som inte behöver en massa färgiga hattar och smink för att man ska tycka det är bra. Musiken måste vara det starkaste, inte lösnäsan.

- Vi gör inte musik för att sälja Wine Coolers eller McNuggets. Bra musik är soundtracket till ditt liv eller konstverk.

- Jag vill se våra album som *Apocalypse Now*. En film som man inte ska se i ett svep. Istället bör man dela upp den så att den får sjunka in ordentligt, säger Maynard.

Tools videor som de alltid lägger ner en massa tid på, är ofta animerade och kan liknas vid Tim Burtons *A Christmas Carol*.

- Å andra sidan blir vi inte spelade så ofta på MTV, men det är väl smällar man får ta när man gör seriösa videor.

Vid det här laget är Maynard väldigt öppen och ögonen vilar inte längre på

skorna utan på mig. Och det slår mig att han var väl inte så himla farlig. Han är som folk är mest, lite blyg och avvaktande i början.

Han berättar att han nästan aldrig är ledig. Och om han skulle vara ledig så ser han gärna på film eller lyssnar på musik eller har det helt tyst.

- Det är nästan aldrig tyst runt omkring mig. Det kan vara väldigt jobbigt. Så det är lyx för mig att ha det tyst. Här är det ganska tyst.

- Jag vill inte låta som en divig rockstar som tycker att uppmärksamheten är jobbig. Jag har själv valt det här livet, men du förstår säkert vad jag menar.

Vi pratar vidare om böcker och film och det visar sig att vi båda föredrar *A Clockwork Orange* som bok framför filmen. Vi tycker att Malcolm McDowell ser ut som en äcklig gubbe och inte passar att spela den androgyne Alex.

- På tal om äckliga gubbar, säger Maynard och startar en utläggning om George W. Bush när sura managern kliver in i rummet och förtrollningen är bruten.

I nästa ögonblick sitter jag i den röda bilen på väg genom radhusområdet tillbaka till festivalens folkhav och allt blir normalt igen.

Tool live

Med kravallstaketet i ryggen, Roskildes orange scen framför mig och gott om plats är jag redo. En eloge till festivalledningen för de inhängnade områdena. Scenen är spartanskt uppbyggd med två podier och två videaskärmar. Sorlet övergår i högljudda tjut när sångaren Maynard James Keenan och bandet kommer in. Maynard intar det tomma podiet framför en av videaskärmarna, och föreställningen kan börja. Hans sätt att röra sig till musiken tillsammans med skärmarnas surrealistiska bilder är helt unikt. I inledande *The Grudge* kopplar han bort lederna i kroppen och musiken rycker, ömsom sliter, honom nästan i stycken. För att verkligen förenas med de groteska figurer videaskärmarna visar, åker kläderna av. Naken, förutom ett par slimmade korta byxor, kastade han sin gängliga kropp av och an i våldsamma attacker, precis som om han utsattes för elchocker.

Reaktionen när *Sober* börjar är öronbedövande. Maynard smeker sin rakade skalle innan han tillber de högre makterna och på refrängen är allsången ett faktum. Bandet i övrigt gör inte mycket väsen av sig, förutom att de är duktiga musiker. All uppmärksamhet är riktad på Maynard. Symbiosen mellan de förvridna rörelserna och de krälände arm- och benlösa videogestalterna, flyter slutligen ihop och han verkar sugas upp och försvinna in i deras värld. Likt ett skräckslaget barn kämpar han för sin existens i de kusliga videofilmerna utan möjlighet att undkomma sitt öde...

Thomas Olsson

lite hårdare på border...

Obsidian

On The Path Of Others
We Feed

Dave Hirschheimer från Gracie Filth står till med nytt stenhårt band bestående av bl.a. folk från Infestation (Pavement records) samt att Dani Filth själv gillade det han hörde så mycket att han hoppade in & hjälpte till med lite sångpölog! Brutal & teknisk hård dödsmetal! som fått Kerrang & Terrorizer att jubla.

Demon

Spaced Out Monkey

Efter 9 års tystnad är brittiska NWOBHM bandet DEMON tillbaka med sin bästa platta någonsin. Musiken befinner sig fortfarande i gränslandet mellan Iron Maiden och Pink Floyd. Tung hårdrock med symfoniska influenser och ett låtmateriell utan dess like.

Evergrey

In Search Of Truth

Svenska Evergrey är numera ett Inside Out band. Labelbytet har gjort att de tagit ett enormt steg framåt och in i det pompösare! Deras tredje - givetvis deras bästa! - är lite mer av en arrangerad historia. Inget av deras kraft har gått förlorat, deras tyngd är den samma, men med lite annan ljudbild! The sky's the limit.

Grade

Headfirst, Straight To Hell

Bandets andra platta visar åter att Grade är ett band värd mycket uppmärksamhet. Musikaliskt är den ganska hårt, men deras melodiska rock'n'roll passar perfekt bredvid Deftones och At The Drive-In i hyllan. Omslaget är gjort av Kevin Ulewellyn som nyligen förlagstallade Harry Potter-spelet åt Playstation.

Five Fifteen

Death Of A Clown

Finska Five Fifteen är här igen med sitt 5:e album. Klassisk hårdrock med mycket melodier. Man har sagt att detta låter som en kloning mellan Led Zeppelin, The Who och ABBA. Plattan är inspelad i klassiska Finvox och raddad av Mikko Karmila (HIM, Stratovarius etc). Medverkar på tre låtar gör också HIM sångaren Ville Valo.

Fantomas

Director's Cut

Snacka om supergrupp! Ledaren Mike Patton är ju Faith No More-ledaren, bas-Trevor Dunn spelar med Mr Bungle, gitarrist Buzz Osborne återfinns i Melvins och trummisen är Slayers originaltrummis Dave Lombardo, numera i Grip Inc. Denna, bandets andra, ger oss deras versioner på filmmusik från filmer/serier som Omen, Twin Peaks, Cape Fear, Rosemary's baby m.m. Suggestiv och vild, metal och plast, vacker och skrämmande - ett måste!

...alltid steget före

Tidlös dinosaurie

J Mascis kan spela gitarrsolon. Han gör det mest hela tiden. När han inte gör det gnäller han fram rätt korkade standardtexter. Egentligen finns det ingen anledning alls att tycka någonting av det han har gjort är bra.

Dinosaur Jr-skivor som *Green Mind* och *Bug* är klassiker. På ett sätt måttstocken för hur alternativrock har låtit och fortfarande låter. Tusentals band har skramlat på i den trots allt underbara fusionen av gitarrmangel och strålände poplåtar, inte minst i Sverige. Denna paradox av värdelösa ingredienser som i slutändan blir till strålände musik, förkroppsligas av J Mascis. Storväxt och långhårig, gärna med basebollkeps på – hur kan denne man sjunga så hjärtskärande vackert falsett, kvida fram solon som Neil Young alltmer sällan kommer i närheten av?

Mytbildning kring J Mascis som en halvt autistisk hårdrockare som ingen kunde eller ville arbeta med har säkert spätt på kulten. För visst är han kult. Sävlig, för att inte säga trög, och gråhårig men tuff.

Egentligen var J Mascis, eller Joseph D Mascis som hans föräldrar föredrar, inte gitarrist från början, utan trummis. I hans första band Deep Wound liksom i första versionen av Dinosaur spelade han trummor. Fast snart ersatte en viss Murph honom.

– Jag tycker det är roligt att spela trummor. Därför har jag gjort det på de senaste skivorna, berättar J. Det är en enorm skillnad att spela trummor som jag gör och bara trumma som många andra. Fast när vi spelar live gör jag det förstås inte, fast det är coolt. Jag vet att det är därför Murph spelar trummor. För att det är coolt.

Dinosaur, sedemera Dinosaur Jr efter det att ett gäng gamla hippisar hotade med stämning, signades 1987 till Black Flag's bolag SST och inledde med skivan *You're Leaving All Over Me*, enligt många gruppens höjdpunkt.

– Eh du vet, det var bara, punk... Bara punk. Fast vi kanske kunde spela lite bättre än många andra. Men det var kul. Jag kunde köpa mer maskiner.

”Pedal Stomping like a Dinosaur” sjöng Sebadoh och är det någonting man förknippar med J Mascis så är det effektpedaler. Mike Watt, basist i legendariska The Minutemen som under den här sommaren tunerat med J i hans nuvarande grupp The Fog, berättar med viss skräckblandad förtjusning att J samlar på maskiner.

– Han samlar på allt. Skivor, alla sorters maskiner. Han har till och med två diskmaskiner. Pedaler har han i tonvis.

– Jag har ett rum fullt... tror jag, säger J, lite generat. Jag är nog den där samlartypen, du vet. Jag samlar på allt. Skivor har jag tusentals. Inte som Thurston [Moore, Sonic Youth] som byter ut alla varje vecka. Jag har nog aldrig sålt någonting. Men man blir av med lite grejer om man flyttar.

Efter skivan *Bug* från 1988 försvann Lou Barlow från Dinosaur Jr. Det har spekulerats i varför. J har alltid varit vag medan Barlow antingen varit förbannad över frågan eller sagt att han trodde att Dinosaur Jr skulle splittras för att J sagt så till honom. Följaktligen kontaktade han inte J något mer angående gruppen, eftersom den inte fanns.

– Jag brukar spela in saker när jag känner för det. Men när inte någon svarar i telefonen när jag ringer, gör jag det själv istället, svarar han på min fråga varför medlemmar kommer och går och varför han inte medger att Dinosaur och the Fog lika gärna kunde vara bara J Mascis.

Efter det att Lou Barlow försvunnit blev Neil Young-referenserna extremt tydliga. Falsettsången, gitarrspelet, och

låtmaterialiet fortsätter i den klassiska amerikanska fusionen av countryrock och pop. Den enda på senare år som någorlunda kunnat titulera sig Dinosaur Jr-medlem förutom J är Mike Johnson som spelar på högst tre-fyra låtar per skiva. När jag för Kevin Shields på tal, som på senare år arbetat med J Mascis,

stirrar J på mig, drar lite i koftan och säger: ”Yeah”.

– The Fog är jag och mina vänner. Precis som Dinosaur var det. Jag gjorde en turné med bara mig själv och en akustisk gitarr, men det var så tråkigt att inte kunna prata med någon man kände. Därför spelar jag i ett band.

Spiritualized

Gospeln enligt Jason Spaceman

I september avtäcker Jason Pierce bandets senaste mästerverk

Let It Come Down, första studioskivan på fyra år.

– Folk verkar tycka att det är en lång tid, men jag tycker inte att det är det om man är uppslukad av vad man gör. Det låter som en rimlig tid att ta på sig, berättar Jason när Dan Andersson och fotograf Johannes Giotas möter honom i London.

Hoxton har under de senaste två åren blivit ett av de trendigare områdena i London. På restaurangen The Electric Showroom, strax bredvid Hoxton Square, har man börjat ta ut en avgift på 100 pund per timme för de som vill använda undervåningen för fotografering, bara för att man kan. Såväl musikvideoinspelningar som modéfotograferingar har ägt rum där.

The Electric Showroom är också platsen som Jason Pierce, mannen tillika perfektionisten som under pseudonymen Spiritualized skapar tidlös sinnesutvidgande rockminimalism, valt att genomföra dagens intervjuåtaganden inför nya skivan *Let It Come Down*. Över sommaren har det blivit hans stamhak av flera anledningar, främst för att det inte finns någon uteservering och därför aldrig lockar särskilt många besökare. Dessutom bor han på promenadavstånd från restaurangen, vilket inte hindrar honom från att dyka upp över en timme sent.

– Jag ska bara skaffa något att dricka, är det första han säger, och masar sig därefter iväg i riktning mot bardisken.

Fyra år har förflutit sedan Spiritualized senast släppte en studioskiva, den snudd på klassiska *Ladies And Gentlemen We Are Floating In Space*. Plattans sammansmältning av de utdraget hypnotiska element som fram till dess dominerade bandets ljudbild, med mer än 50 år av modern musikhistoria, resulterade i så gott som uteslutande extatiska hyllningar i musikpressen.

Pensionerade bandet

– Vi turnerade tills pengarna tog slut. Sedan lånade vi så mycket pengar vi kunde för att kunna fortsätta turnera, berättar Jason.

Men att upprätthålla sitt goda rykte som liveband kostade mer än väntat. Under den sista halvan av mer än två års turnerande växte missnöjet hos de andra medlemmarna i bandet, bland dem basisten Sean Cook som varit en del av Spiritualized sedan 1992. I juni 1999 ”pensionerade”, som han själv uttrycker det, Jason såväl Cook som gitarristen Michael Mooney och trummisen Damon Reece.

– De ansåg att om vi tonade ner allt, om vi inte gjorde så extravaganta föreställningar eller om vi inte paketerade skivorna som vi gör, så skulle vi kunna tjäna pengar. Allvarliga pengar. Och det går rakt emot vad jag uppfattar att den här musiken handlar om. Man kompromissar inte med den, förklarar Jason.

Kort därefter inledde Jason arbetet med vad som kommer att släppas som *Let It Come Down*, bandets fjärde studioalbum.

Siktar långt över förväntningarna

– När vi gjorde den första skivan, *Lazer Guided Melodies*, fick vi 3 000 pund för att spela in den. Och jag ville göra *Electric Ladyland* för 3 000 pund! Jag är inte så självsäker att jag påstår att vi lyckades, men bara genom att sätta målet så högt åstadkom vi en skiva som var långt bortom våra förväntningar om vad vi kunde uppnå. Åtminstone mer än om vi bara sagt att vi skulle göra en skiva för 3 000 pund, berättar Jason, fimpas ytterligare en Marlboro Light och sträcker sig efter en ny.

Samma målsättning omfattar samtliga bandets album. Uppföljaren, *Pure Phase* från 1995, förflyttade musiken om möjligt ännu längre ut i världsrymden. Inför *Ladies And Gentlemen We Are Floating In Space* vände sig Jason bort från de beprövade knepen och sökte sig istället bakåt i musikhistorien.

När det var dags att börja arbeta med *Let It Come Down* angrep Jason återigen musiken från en ny vinkel. Istället för att göra en skiva med orkestrala inslag, som han gjort med tidigare album, ville han göra orkesterarrangemangen till en del av låtarna.

– Jag skriver inte noter så allt var tvungnet att sjungas in på diktafon, transkriberas ton för ton och sedan sammanställas på samma sätt. Och det tog hur lång tid som helst, gott och väl över ett år.

När Jason, tillsammans med medproducenten och bandkamraten John Coxon, väl började spela in i studio 2 i EMI:s anrika studiokomplex på Abbey Road, där bland andra The Beatles spelade in sina skivor, var allt så gott som klart.

Spacemen 3, *Sound Of Confusion* (1986)

Efterlängtat fullängdsdebut av Jasons första band Spacemen 3 som bildats i Rugby drygt fyra år tidigare. En ren exorcism av bandets liveframträdanden och det första smakprovet på deras minimalistiska inställning till rockmusik, med egna versioner av låtar av 13th Floor Elevators, The Stooges och Juicy Lucy.

Spacemen 3, *The Perfect Prescription* (1987)

Det första verkliga mästerverket, ett album som infriar *alla* löften från debuten. Skramlet och det organiserade oljudet har ersatts av hypnotisk enastående rockmusik, där gitarrerna tar ett steg tillbaka till förmån för Sonic Booms orgel. Låter fortfarande fantastisk och är oundgänglig för alla med seriöst rockintresse.

Spacemen 3, *Performance* (1988)

En av de sista konserterna, från Melkweg i Holland, som bandet gav med sin gamla uppsättning. Kort därefter slutade både Bassman och Rosco och Spacemen 3 gick vidare i ny riktning. Men när *Performance*

spelades in var det fortfarande bandets renodlade trumhinneattack som gällde. Utmärkt snabbkurs för unga musiker hur man använder en tremolopedal.

Spacemen 3, *Playing With Fire* (1989)

Med undantag för rockexplosionerna tillika liveklassikerna *Revolution* och *Suicide* en okaraktäristiskt melodisk och lågmäld skiva, mest på grund av att man var utan trummis. De första sprickorna mellan Jason och Sonic Boom börjar synas, låtarna krediterades inte längre Kember/Pierce.

Spacemen 3, *Dreamweapon: An Evening of Contemporary Sitar Music* (1990)

En drygt 45 minuters liveupptagning av den utdragna och innehållslösa låten *An Evening of Contemporary Sitar Music*. Egentligen inspelad innan föregångaren och innehåller flera av de teman som sedermera letade sig in på *Playing With Fire*. Så långt bortom överskurs att den kvalificerar till ren kuriosas.

Spacemen 3, *Recurring* (1991)

Det definitiva sammanbrottet. Jason och Sonic Boom var så osams att de inte bara valde att spela in var sin sida av albumet, de spelade in dem i var sin stad. Bandet hade upphört att existera redan innan skivan kom ut, Jason värvade de andra medlemmarna i Spacemen 3 till sitt nya projekt Spiritualized.

Spiritualized, *Lazer Guided Melodies* (1992)

Något stelbent och ensidig debut, mest på grund av att Jason var den enda i bandet som gjorde något, de andra bara följde hans direktiv. Kort efter inspelningen gjorde han sig av med de andra bandmedlemmarna, med undantag för dåvarande flickvännen Kate Radley, och satte samman ett band i första hand bestående av riktiga musiker.

Spiritualized, *Pure Phase* (1995)

Enastående platta som gick förlopad i tumultet efter att britpop-vågen sköljt över musikvärlden. Jason och bandet realiserar alla debutens löften om enastående tvåackords-

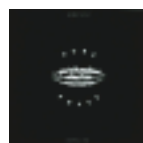
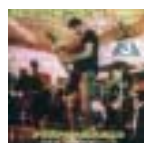
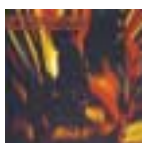
pop, och bygger vidare mot framtiden med smakfulla blåsarrangemang och allt annat än diskreta orkestreringar.

Spiritualized, *Ladies And Gentlemen We Are Floating In Space* (1997)

Den verkligt stora klassikern, ljud- och låtmässigt överlägsen allt som bandet släppt tidigare. Allt vad både Spacemen 3 och Spiritualized dittills försökt uppnå sammanfattat i tolv av de bästa låtar som Jason åstadkommit. Samtidigt innebar skivan det stora genombrottet för bandet.

Spiritualized, *Live At The Royal Albert Hall: October 10th 1997, (1998)*

"En total urladdning med det bästa från Spiritualizeds karriär", skrev Grooves Jonas Elgemark när skivan släpptes. Med fokus på senaste studioplattan guidar Jason lyssnaren genom två CD-skivor av enastående rockmusik. Bara den fantastiska återupplivningen av Spacemen 3:s klassiska *Walking with Jesus* gör skivan värd en plats i varje skivsamling.

Spiritualized

– Hela skivan existerade på papper redan innan vi gick in i studion. Hade inte jag gjort det, och någon annan fått tag i anteckningarna, skulle de ha kunnat spela in skivan och det hade låtit i stort sett likadant. Det finns inga trick att gömma sig bakom eller charma lyssnaren med.

Efter de ursprungliga inspelningarna, då grunderna till låtarna lades, återstod ytterligare fyra sessioner över tre veckor. Drygt 100 musiker anlätades för att bidra med bleckblås, träblås, stråkar respektive körarrangemang. Samtliga musiker handplockades för Spiritualized av John Coxons bror, som själv är violinist.

Under inspelningen av *Let It Come Down* delades orkestern upp över flera

sessioner. Men Jason planerar att göra en liveupptagning av hela skivan med alla musiker, förhoppningsvis redan inom ett år.

– Den här gången fick vi mer än 3 000 pund. Mycket mer. Det är inte billigt. Du kan inte få en 100 man stark orkester och betala folks löner för mindre än vi fick, berättar Jason.

"Jag är inte otillfredställd"

– Vad är gospeln enligt Spiritualized? Gör vad fan du vill göra. Inget religiöst. Ingen religion, ingen gud.

Jason sitter nästan helt stilla i bäset på The Electric Showroom med benen vilande på sittdynan. Han röker oavbrutet, talar snabbt och låter sig sällan avbrytas.

– Jag är inte otillfredställd. Jag är nöjd med lågpunkterna lika mycket som topparna. Allt är relevant. Det har varit likadant ända från början, egentligen. Det handlar inte om tillfredsställelse, att jag vill att allt ska vara på ett visst sätt. Det är hela temat i albumtiteln: jag tar allt.

Jag tar det dåliga, jag tar det bra. Det är det som gör det hela spännande.

Ingenting har egentligen förändrats nämnvärt. Ätminstone inte sedan Pierce blev Jason Spaceman, efter att tillsammans med barndomskaraten Peter "Sonic Boom" Kember bildat bandet Spacemen 3 i Rugby 1982. Med rötterna fast cementerade i enkel och primal rock'n'roll från Bo Diddley till The Stooges, har musiken, trots de betydligt större inspelningsbudgetarna och orkesterarrangemangen, aldrig blivit mer komplicerad än så. Den kanske trycker undan mer luft, som Jason själv uttrycker det, men den är fortfarande väldigt enkel.

Detsamma gäller kärleken till gospeln, som får större utrymme på *Let It Come Down* än någonsin tidigare.

– Det går tillbaka hela vägen till Spacemen 3, antar jag. Vi influerades av det redan då. Sedan började vi använda gospelkör när vi fick råd med det, vilket var en väldigt lång tid senare, berättar Jason.

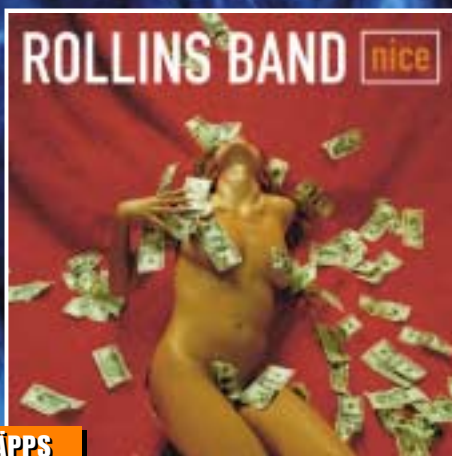
Jason tystnar några sekunder medan han rör ned minst fyra, möjligen fem, sockerbitar i teet.

– Inget på jorden låter som en gospelkör. Du kan inte arrangera den. Till att börja med läser de inte noter, utan du sjunger en strof och de sjunger den tillbaka till dig. Någon som någonsin stått i närheten av en gospelkör, eller stått i dörröppningen till en kyrka, vet precis hur mäktigt det låter, säger han.

Men oavsett om han lämnar atmosfären med hjälp av överjordisk rockmusik eller högre makter, försöker Jason alltid sikta högre än förväntningarna. Utan hänsyn till om han når fram eller inte.

– När man siktar långt ut, och sätter sig själv i en position där man inte är säker på om det kommer att fungera, betyder det inte nödvändigtvis att man kommer så långt. Jag tycker inte att den nya skivan är ett så stort steg från den förra, låtarna är inte radikalt annorlunda eller så. Men vi har nått längre.

ROLLINS BAND NICE

**SLÄPPS
27 AUGUSTI**

Mästaren Henry Rollins presenterar sitt nya mästerverk. Kommer på CD, Limited Edition CD med bonusspår och Dubbel LP.

BIOHAZARD UNCIVILIZATION

**SLÄPPS
3 SEP.**

Deras nya studioalbum med mängder av gästartister. Kommer på CD och Limited Edition CD i specialförpackning som inkluderar bonuspår och andra överraskningar.

THORN.ELEVEN Thorn.Eleven

**SLÄPPS
27 AUGUSTI**

Denna arga, påstridiga och känsloladdade debut från tyskländs nya, starka hopp i alternativnigenren. producerad av Andy Sneap.

JOIN US! WWW.SPV.DE

Revolutionen blir inget kramkalas

Det är inte synd om en polis som får en sten kastad i huvudet. "Han har valt att vara en del av maktstrukturen" och "en attack mot polisen är en attack mot en institution som förtrycker oss".

De hårda orden kommer från Dennis Lyxzén, sångare i The (International) Noise Conspiracy. För TINC är det politiska budskapet minst lika viktigt som musiken. Dock inser man att rock är ett begränsat kommunikationsmedel, eftersom sången måste anpassas till låtens längd, rytm och så vidare. På sina två tidigare album har man försökt lösa problemet genom att skriva manifest för varje låt istället för att ta med texterna. På nya plattan *A New Morning* anger man boktips och diverse citat i anslutning till varje låttext. Dessutom medföljer ett långt manifest och en lista över bra internetadresser. Dennis menar också att han inte sysslar med diffusa metaforer utan att det borde vara glasklart vad han sjunger om.

När jag frågar om alla i bandet tycker likadant eftersom man håller en sådan enad front mot kapitalismen, svarar gitarristen Lars Strömberg nej och förklarar att marxismen lägger stor vikt vid konflikter och att de vore världens lenaste band om alla alltid var överens. – Skulle någon säga att han inte tänkt vara marxist längre skulle det förstås bli konstig stämning, förtydligar Dennis. – Ja, vi har inga jävla moderater i bandet, skrattar Lars.

Politiskt engagemang i traditionell mening genom att gå med i partier är inget man kan tänka sig. Dennis tycker att partierna i bästa fall vill "stävja kapitalismen men bevara maktstrukturerna". På förra plattan *Survival Sickness* bjöd man på lite tips på vad man kan göra istället. Bland de roligaste var att skriva "Detta blir din död" på alla pengar som passerar ens händer, att ställa om tiden på alla klockor överallt och att klistra in foton på sig själv och sina vänner i affärernas modetidningar. Dock är det värt

att notera att TINC absolut inte är några skojare. Man vill få bort kapitalismen och är beredda att använda våld för att nå sitt mål.

– Det revolutionära skeendet blir inget slags kramkalas, förklarar Dennis.

Han ogillar den svenska vänstern som uttrycker förståelse för exempelvis palestiniernas kamp men fördömer våldsaktioner på hemmaplan. Han tycker inte det är någon skillnad på förtryckta människor här eller någon annanstans.

– Det är som nån sorts kristen humanism typ "Den där kapitalisten som har slavar är ju egentligen bara en vanlig kille". Han har fan slavar och förtjänar en smäll!

Dennis sjöng tidigare i *Refused* och även Lars har tidigare spelat i punkrockband. TINC gör betydligt mera lättlyssnad garagerock. Dennis berättar att det var en utmaning att gå från Marshallvägg till pyttesmå förstärkare utan dist och ändå behålla samma energi. Sedan erkänner han att de egentligen vill spela soul men att det är svårt då de "är från norra Sverige, punkare och kritvita".

– Vi försöker köra Motown-stomp med det blir ändå punkrock!

– Sen dubblar vi sista refrängen och skriker. Det är som en förbannelse, skrattar Lars.

Tanken är i alla fall att alla ska kunna lyssna, både farsan och lillebrorsan. Själv tycker jag att budskapet bara går fram tydligare när musiken är lite snällare. Kanske har man i detta avseende inspirerats av The Bear Quartet vars gitarrist Jari Hapalaainen producerat nya och förra plattan. Lars beskriver honom som "en skön socialist-diktator" i studion.

– Han kan säga "du spelar för tight" och komma och skaka i en när man spelar. Sedan säger han att alla ska vara med vid mixning och så för att komma med åsikter. Säger man då att något låter konstigt svarar han bara "nä" och vänder sig om.

Dennis fortsätter med en historia om hur Inge Johansson lyssnade på en låt där basen inte satt bra och ville spela in

på nytt. Jari svarade kort "vem fan bryr sig om basen?" och rattade vidare.

TINC är inget vanligt rockband, eller kollektiv som de föredrar att kalla sig.

Det är lätt att tycka att de är för radikala (och pretentiösa). Men som tur är misstycker de inte om man dansar till musiken och struntar i politiken.

Chris Bailey

text: Jonas Elgemark
bild: Johannes Giotas

Vägrar klippa sig och skaffa jobb

Han skulle lätt kunna dra sig tillbaka och bli pubägare eller avdankad fet rockmusiker. Men Chris Bailey vägrar.

– När jag var tonåring och såg 60-åriga bluesgubbar så visste jag vad jag skulle göra resten av livet, berättar Chris Bailey med ruffig, men ändå välformulerad, australisk accent. Dom var mer spännande för mig än någon jävla Mick Jagger som bara härmade det dom redan gjort! Jag ville inte bli någon popstjärna utan en av dessa gubbar, bli 150 år gammal och fortfarande sjunga.

Chris Bailey från The Saints kommer inte till Hultsfred enbart för att uppträda med Nomads på deras 25-års-kalas. Nej, han är helt enkelt intresserad av att ha kul, dricka vin, slappna av och träffa gamla kompisar. Därför är det ett projekt att bara få tag i mannen, trots att vi bestämt tid och plats. Han springer runt på festivalen, hela tiden med sin svenska fru vid sin sida med syftet att leta efter ett bra ställe där vi kan göra intervjun. Det är bara det att en mängd störande element såsom band som spelar och öltält

gör att det händer mycket annat på vägen. Till slut kommer herr Bailey på att tiden börjar rinna iväg, han ska snart soundchecka med Nomads och därför rusar vi till scenområdet. Inhägnat, och en alldeles väldigt viktig special passersedel behövs för att komma in. Någon sådan har inte jag. Bailey räddar situationen genom att ge mig sitt och drar den gamla historien att han tappat sitt. Efter några "please" är det kirrat och plötsligt mer som en lyckoträff eller slump känns det som, sitter vi där i Nomads backstagetält och delar en flaska vitt vin. Jello Biafra, Wayne Kramer, Nomads (såklart), Hellacopters och ett gäng andra vänner och bekanta vill hälsa. Men detta stör inte Bailey som plötsligt är som uppsludkad av att prata... just med mig.

The Saints har precis avslutat inspelningarna med nya albumet *Spit the Blues Out*, en stökig, larmig och trevlig skiva enligt Bailey. Han erkänner att han inte

är speciellt bra på att göra blues trots att det är hans största inspiration.

– Plattan var från början inte tänkt som en Saints-platta utan en bluesskiva under mitt namn, men jag blev plötsligt rädd när jag insåg att jag var för ung och för vit för blues. Så jag bestämde mig istället för att göra en hyllning till bluesen. Jag försökte fånga en del av bluesens stämning och känsla, det sexiga som är så viktigt. För mig betyder blues en stark röst, musik som går direkt till hjärtat och hjärnan. Du kan knulla till blues... det gillar jag.

Men det har inte bara varit rock'n'roll för Bailey den sista tiden. När han inte susar runt på sin svenska militärscykel på Amsterdams gator så håller han på med något han egentligen hatar.

– Datajobb! Jag har gjort en del webb-sidor till företag men allt är egentligen en ren olyckshändelse. Internet var från början tänkt som en bra och fri grej men

har verkligen bara blivit ett medium för stora elaka multinationella företag. Det borde vara som ett bibliotek och inte som Amazon.com som verkligen är ett skräckexempel. Datorer är absolut inte mitt huvudintresse!

Allt började när Bailey med fru flyttade till Amsterdam och hon kom med idén: "Köp en dator till mig så gör jag dina skivomslag!"

– När jag såg henne sitta där i vardagsrummet bakom skärmen tänkte jag: "Kan hon så kan jag!"

Att Chris Bailey jobbar är ändå något ganska unikt. Förutom några dagar som slaktare och en tid på järnvägen har han aldrig haft ett varaktigt "vanligt" jobb. – Mitt mest seriösa jobb var som chefsassistent på ett företag som sålde bläckpennor. Det varade i tre veckor.

Men Bailey är tack och lov tillbaka som heltidsmusiker. De senaste åren har han levt ganska mycket i det tysta, gett ut

några album med sitt nya band under namnet Saints. Skivor som inte ens varit distribuerade i Sverige. Efter skivan *Prodigal Son* fick han inte göra skivor under namnet Saints. 1990 åkte han till USA och spelade in soloalbumet *Demons* som han varken nu eller då var nöjd med.

- Efter *Demons*, som kostade enormt mycket att göra, bestämde jag mig för att bli lite mer ödmjuk i mitt förhållningssätt. Jag gick tillbaka till en punkt där jag en gång startade och som innebar att jag egentligen inte behöver något stort skivbolag i ryggen.

Plötsligt börjar Chris snegla åt ett annat håll. Jag ser hur hans fru sitter och pekar mot det stora bordet fullt av mat och vin. Han ler och mimar något som kan tolkas som "later" mot henne.

Livet som undergroundartist passar honom för tillfället utmärkt. Han är glad att slippa all bullshit. Han tjänar inte lika mycket pengar som tidigare men menar att man ändå förlorar det mesta i slutändan, när alla omkostnader betalats.

- Jag har försörjt mig i stort sett hela livet som musiker. Jag är inte speciellt berömd, jag bryr mig inte speciellt mycket om det. Men ska man överleva behöver man pengar. Så länge jag varit drivande i Saints har jag alltid försökt att förhålla mig trogen en speciell musikalisk tradition och att samtidigt vara spännande. Jag har försökt balansera dessa två saker. Det finns flera tillfällen i mitt liv där jag kunnat fatta beslut som gjort mig rikare, men jag har undvikit det.

När Bailey och Saints var väldigt unga var de signade hos EMI men han ogillade den livsstilen.

- Jag hatade allt inom show business, men det var för sent - jag var i smeten. Jag älskade ju att göra skivor, vara med i band, skrika, spela gitarr och turnera.

Saints tre första skivor från slutet av sjuttioalet är rockklassiker enligt vilka mått som helst. Det var gitarristen Ed Kuepper som tillsammans med Bailey stod för allt material. I början av 80-talet upplöstes bandet med en mängd tvister mellan Kuepper och Bailey som följde. Kuepper har bland annat stämt Bailey på belopp med oändliga nollor för att han använt namnet Saints. Ganska misslyckade processer.

- Om du frågat mig för tre månader sedan så hade jag sagt att jag fortfarande hatar Ed men faktum är att vi senaste tiden haft några väldigt långa telefonsamtal och jag tror han saknar mig lite. Han har erbjudit mig en stor summa pengar för att spela med honom och hans band under namnet The Saints. Men det är ett jävla jazzband, man kan inte kalla det Saints. Jag har ju mitt eget band nu. Jag skulle kunna jobba med honom någon gång om det kändes rätt, men inte just nu. Det måste finnas nåt annat skäl förutom pengar.

Tiden börjar rinna iväg och det är nu ordentligt trångt i det lilla tältet. Ljudnivån och stämningen blir alltmer uppskruvad. Nix i Nomads kommer fram och visar upp en gitarr.

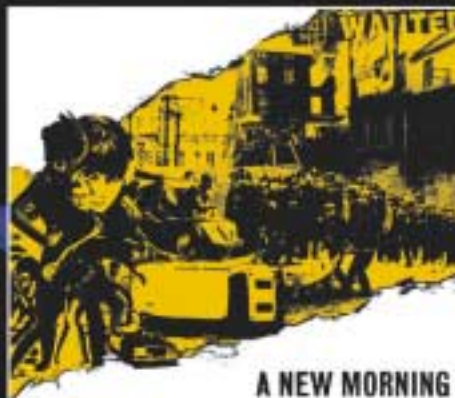
- Ursäkta, blir den här OK?

- Självklart!, säger Chris Bailey, tömmer sitt glas och tackar för sig.

Tävling & distribution

www.groove.st

RESISTANCE IS BEAUTY

A NEW MORNING
THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

The (International) Noise Conspiracy
A New Morning, Changing Weather CD/VLP

Punkrock har alltid vägrat definiera sig och detta album är ett perfekt exempel på varför. Med raseri, öppna sinnen och revolution i sina ögon, attackerar THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY än en gång. En musikalisk molotov-cocktail mitt i pletet på marknaden och kapitalet.
Releasedatum: Oktober

Cheap Shots V
VIA

Den fjärde utgåvan i CHEAP SHOTS serien kommer inte att göra någon besvikelse! Totalt 25 låtar och mer än 75 minuters musik! Innehåller bl.a. THE HIVES, MILLENCOLIN, REFUSED, LOOPTROOP NINE, BREACH, SAMIAM, THE BUSINESS, BOMBSHELL, ROCKS, NO FUN AT ALL, DIVISION OF LAURA LEE, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY m.fl.
Releasedatum: September

RAISED FIST
Watch Your Step CD

Ta reda på hur allt startade för detta kultförklarade hudcore-band. Denna samling innehåller deras första EP, och Mini-CD samt ett par låtar från svåråtkomliga samlingar.
Releasedatum: September

DIVISION OF LAURA LEE
Pretty Electric CD/S

Burning Heart's senaste tillskott D.O.L.L.E släpper i September en 3-låtars singel! Ett litet sneakpeak av vad som kommer skall. Album kommer under våren 2002!
Releasedatum: September

Hang The VJ
DVD
I Oktober släpps "Hang The VJ". En LÅGPRIS-samling på DVD som innehåller samtliga videos som gjorts av Burning Heart-bandet. Totalt 61 videos och totalt 190 minuter! Best Videos med MILLENCOLIN, THE HIVES, NINE, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY, REFUSED, MONSTER, BREACH, RANDY, THE BUSINESS, NO FUN AT ALL, 59 TIMES THE PAIN etc.
Releasedatum: Oktober

MMA
MUSIC NETWORK

BURNING HEART
www.burningheart.com

Lika kaotiskt som vanligt

Det såg ljus ut för Mercury Rev. Efter ett genombrott var bandet redo att gå in i studion med legendariske producenten Jack Nitzsche. – Han var klädd i svart, håret färgat svart, och hade en sån där hatt på sig. Han hade ett spelkort i bröstet, en hjärterknäckt. Han sa: ”Jag är Jack, och det här är the jack of hearts”, berättar gitarristen Grasshopper.

Givetvis var det för bra för att vara sant.

1998 var ett bra år för Mercury Rev. De åstadkom med ambitiöst pop-klassicistiska *Deserter's Songs*, bandets fjärde skiva sedan debuten 1991, ett album fyllt av melodisk nostalgi och både storslagna och spännande arrangemang. Skivan hylades inte bara av kritiker, utan fann även sin väg till en alltså växande publik.

Allt fortsatte gå smidigt medan bandet fram till hösten 1999 turnerade skivan världen över. Plattan utnämndes i ett flertal tidskrifter till 1998 års bästa skiva och Jack Nitzsche, den mystiske och mytomspunne arrangören och producenten som arbetat ihop med storheter som Phil Spector och Neil Young, uttryckte ett intresse av att producera bandets kommande storverk.

– Jonathan talade med honom över telefonen några gånger. Han sa att han gillade skivan och vi berättade för honom om all musik vi älskar som han gjort, minns Sean ”Grasshopper” Mackowiak.

I augusti förra året var bandet redo att börja arbeta med en ny skiva och åkte till New York för att träffa Nitzsche.

– Han är en väldigt underlig karaktär. Det finns olika rapporter om hur gammal han är. Eller var, när han dog, säger Grasshopper.

Några dagar efter att bandet träffat honom, strax innan inspelningarna skul-

le börja, ringde producentens son och berättade att Nitzsche gått bort efter en hjärtattack.

Motgångar och tumult har omgärdat Mercury Rev genom hela deras karriär.

Bandet började spela tillsammans i slutet av 80-talet och var enligt Grasshopper, som tillsammans med sångaren Jonathan Donahue är de enda av de sex ursprungliga medlemmarna som överlevt resan mot vad de är idag, en röra av väldigt olika idéer. Redan inför andra albumet, *Boces*, uppstod stora konflikter. Donahue och Grasshopper ville skriva tidlösa melodier, medan dåvarande frontfiguren David Baker ville utveckla debutens inriktning mot improvisation och orkestrerat vainsinne.

Basisten Dave Fridmann, numer bandets ständige medproducent, var den förste som lämnade skeppet. Baker följde kort därefter.

Med *See You On The Other Side* lyckades man sammanföra de tidigare skivornas kaos med en slags storslagen skönhet, en försmak av vad som skulle komma. Men bandet lyckades skjuta sig själva i foten genom konflikter, både internt och med det dåvarande skivbolaget, och skivan glömdes bort. Under turnén som följde rasade allt samman.

– Vi hade en van som vi inte kunde stänga av, för då startade den inte igen. Vi turnerade staterna och vår van gick oavbrutet i åtta veckor. Ibland glömde någon av sig och stängde av den och då missade vi en spelning någonstans, berättar Grasshopper.

En svår tid följde när medlemmarna, enligt Grasshopper, antingen skaffade sig jobb eller tog droger. Sammanbrott, juridiska strider med skivbolaget, och isolering följde, och Mercury Rev hade så när glömts bort när Grasshopper och Donahue reste sig ur askan med *Deserter's Songs*.

I april i år låg *All Is Dream* äntligen klar. På vägen hade Mercury Rev inte bara förlorat sin tiltänkta producent, utan även tre medlemmar ur sitt turnéband. Keyboardisten Adam Snyder hävdade att turnéerna med Mercury Rev fick honom att tappa håret.

För att underlätta och medla i konflikterna mellan Grasshopper, Donahue och producenten Dave Fridmann, rekryterades trummisen Jeff Mercel som fast medlem i bandet.

– Det var lika kaotiskt som vanligt, åtminstone vad gäller olika idéer om vad vi ville uppnå. Ibland fungerade det bra, ibland var vi redo att kasta oss över varandra, säger Grasshopper.

Resultatet blev ett mer utsvävande album än föregångaren, men med samma osvikliga känsla för ackord och melodier som fick Jack Nitzsche att förläsa sig i *Deserter's Songs*.

– Vid tiden då vi genomlevde det, fanns tillfällen då man kände för att gråta eller lägga av eller slänga upp armarna i luften. Men när jag ser tillbaka på det, är jag stolt. Vi gör fortfarande misstag, men just nu kommer vi alla överens. Det är bra nu.

Kaah

text: Björn Magnusson
bild: Mattias Elgemark

Säg det med funk

Med sin förra skiva *Soulrebell* bröt Kaah ny mark och skapade en helt egen plats i musiksverige. Groove åkte till Studio Monica för att höra vad en av Sveriges funkigaste kokat ihop den här gången.

På Kungsholmen i Stockholm springer Kaah mellan olika studior. I den ena mixas delar av nya skivan och i den andra vässas beats till låtar som inte är helt klara. Kaah har gått in i musselstadiet där sociala kontakter är obefintliga. Han ser långa arbetsdagar framför sig och hur många timmar han lagt ner i studion vågar han inte tänka på. Det viktigaste just nu är hans tredje skiva.

Kaah gör något så ovanligt som soul på svenska. En genre som hittills endast korsats av några få i Sverige. Och det är där Kaah har sin stora utmaning; att övertyga en svensk publik att välja Kaah i en skivflod som översvämmas av Neptunes- och Timbaland-produktioner. – Det är som en tävling, man måste tänka att man ska bli bäst, sedan får det ta den tid det tar, säger han.

När jag säger till Kaah att jag gillade förra skivan skruvar han lite på sig. Han är inte helt nöjd med produktionen och på nya skivan har han minskat antalet medverkande.

– Det har jag gjort för att försöka hitta det jag ska göra, säger han och förklarar

samtidigt att han är väldigt självkritiskt och kan bli ordentligt tjurig i studion.

Paralleller går onekligen att dra till ensamvargar som Prince och D'Angelo som gör större delen av sina skivor själva. Kaah vill hitta sin stil och renodla sitt sätt att uttrycka sig.

– Gör man något unikt så betyder det att man har jobbat jävligt hårt för att nå dit. Prince har gjort tio grymma skivor så han kan göra vilken skit som helst. Han är ändå den största på 80-talet tillsammans med Michael Jackson.

Kaah tillhör inte de låtskrivare som får låtar eller melodier till skänks. Ändå gör han musik för att han måste. Det finns saker som behöver kanaliseras både i text och musik. Från början rappade Kaah, men för fem år sedan provade han att sjunga vilket passade honom bättre. Förra årets *Soulrebell* blandade party-funk som *Det finns ingen kärlek kvar* med eftertänksamma hymnliknande berättelser. Kaah kombinerar innerliga texter med nyktra, gatusmarta uppercuts. Det svenska språket får en omild behandling, och en egen ordlista skapas.

– Jag tänker inte så. Det är inte uttänkt på något sätt, jag bara skriver.

På scen är Kaah som en studsande adrenalinstinn basketspelare men han är ingen pratkvart. Han inleder meningar men avslutar lika ofta med ett "jag vet inte". Det är inte det att han inte vill men det märks att Kaah lika gärna kunnat låta sina skivor tala för sig själv.

– När jag blir bättre på att göra skivor blir jag väl antagligen bättre på att göra intervjuer, säger han.

Kaah ursäktar sig och går in i studion där mixning pågår. Efter några minuter kommer han ut med en walkman. Han är tvungen att lyssna igenom en detalj.

Kaah är ganska lång och har på sig en klädsam gul Fred Perry-jacka. Han noddar koncentrerat med huvudet.

– Jag har inte haft några stora visioner om hur den här skivan ska låta, säger han när han sätter sig igen. Det kanske kommer längre fram. Men det är mer funkigt och mer elektroniskt nu.

Vi förflyttar oss några gator till studio Monica. Kaah visar vägen ner till den lilla studion. Hit har han aldrig låtit någon journalist komma.

På väggarna sitter psykedeliska affischer och jämte datorn sitter ett tidningsurklipp om Curtis Mayfields död. På en hylla ligger en tomat och ett päron. Dataprogrammet Cubase startas och under tystnad lyssnar vi på fyra nya omixade låtar. *Så hög*, som Kaah är mest nöjd med hittills, kräver fler lyssningar än *Ut ur mitt huvud*, och framförallt *Dom tittar när jag dansar* där Kaah med funkiga utrop som "Kom med till golvet", "Har du sett nån bättre" kommer att sätta döva med whiplash-skador i synkroniserad gungning. Självt hinner jag klottra ner saker om att jag vill dansa och funkigt i mitt anteckningsblock innan Kaah vänder sig i stolen.

– Det är allt du får höra, säger han.

När vi skiljs åt ser jag att Kaah har med sig sitt päron. Regelbundna måltider är en lyx i den stressade slutfasen. Men Kaah klagar inte, han behöver bara lite lättsmält soulfood på vägen till andra studion.

Kaahs nya skiva är planerad att släppas i slutet av oktober

Sommaren är över. Löven gulnar. Groove släpper första numret för hösten. Många recensioner fick inte plats i tidningen men finns på www.groove.st. Nytt för säsongen är att de ligger i bokstavsordning. Allt för att göra det lätt för dig.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

ALTAMONT

"Our Darling"

Man's Ruin/Border

Är detta sista sucken från det kursade skivbolaget Man's Ruin tro? Att döpa sig efter racingbanan där Stones spelade in kultrullen *Gimme Shelter* 1969 är cool – Altamont är coola! På förra plattan serverade gitarristen Dave Crover (trummis i Melvins) tonvis med mörka nedstämda sludgeriff varvat med inslag från sydstatsrock, country och tongångar från tidiga grungeband, typ Mudhoney. Altamonts låtar slutar ungefär som Melvins brukar göra – ostrukturerat. Skrikande överdistade gitarrljud, rundgång och vrid-på-alla-knappar-effekter-som-finns-i-studion, gärna samtidigt.

Ändå känns bandet periodvis fokuserade, lyssna bara på den lysande tolkningen av Hendrix-klassikern *Ezy Rider*. Nya plattan håller även den hög klass men på ett annat sätt. Kanske beror det på valet av cover, Johnny Thunders *Pirate Love* (låter traditionsenlig), eller något annat, men den andas mer punk, garage och new wave än sist. Trots allt får ändå Dave dra sina bluesiga riff på grottnivå och låtar som blytungta öppningen *Saint of All Killers* och *Short Eyes* är redan bokade för höstens party-CD.

Thomas Olsson

ARSONISTS

"Date of Birth"

Matador/Border

Efter att Freestyle och D-Stroy hoppat av består Arsonists bara av Jise, Q-Unique och Swel 79. Med *Date of Birth* vill man bevisa att man klarar sig utmärkt på egen hand och plattan är hård och intensiv. Tyvärr när den inte riktigt upp till föregångaren *As the World Burns*. Detta beror delvis på att Freestyle var gruppens bästa MC, men framförallt är det avsaknaden av hans och D-Stroys produktioner som märks. Nu är det bara Q-Unique (förutom Psycho Les på ett spår) bakom rattarna och det blir ibland lite enformigt. Fast *Date of Birth* är bra ändå. Det är hög kvalitet rakt igenom och avslutande spåret *Millionaire* är en jättekul variant av frågesporten *Who wants to be a millionaire?*. Här handlar frågorna om hiphop, exempelvis vilka det *inte* duger att träffa om man vill gå med i Boogie Down Productions-crew. Har du hört *The Bridge Is Over* så vet du.

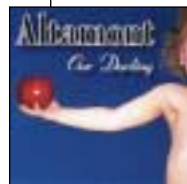
Daniel Severinsson

B.R.M.C.

"Black Rebel Motorcycle Club"

Virgin

Det som förvånar mig mest är att trion Black Rebel Motorcycle Club inte alls är uppvuxna på de karga brittöarna, utan kommer från soliga San Francisco. De famlar nämligen i samma becksvar, snåriga skog som The

Jesus & Mary Chain och The Verve. Drivande, psykedeliska gitarrslingor och introverta texter om brustna hjärtan, hopplöshet och den naiva tron på att rock'n'roll kan rädda.

Första singeln *Whatever Happened to My Rock'n'roll(punk song)* är stökig Stooges-punk när den är som bäst, samtidigt som *White Palms* är skramlig boogie. Debutalbumet ekar av Spiritualized, exempelvis sista spåret *Salvation*, där religion ställs mot skepticism. Dock i avsaknad av gospelkör och drogromantik. Även i *Red Eyes and Tears* kan man ana Jason Spacemans cynism. "I'm losing the reason to breath/I've never lived/Never lived/I'm in love."

Black Rebel Motorcycle Club är ett riktigt, riktigt bra album och bandmedlemmarnas stil, attityd och influenser känns helt rätt. Ett nytt klassiskt rockband har sett ljuset. Killarna i B.R.M.C. är knappt torra bakom öronen, men precis som polarna i Strokes har tagit över stafettpippen av Lou Reed, lyckas B.R.M.C. fylla tomrummet efter bröderna Reid.

Annica Henriksson

BAD CASH QUARTET

"Outcast"

Telegram/Warner

Första genomlysningen: är det här ett softare Broder Daniel? "My blue blue eyes/has gone with you" känns som en klassisk refräng, upprepar i det oändliga. Texterna är dock aningens mer utbyggda – cynismer varvat med egotripperar och en poppig sliten röst.

Andra lyssningen: de rutinerade popslingorna börjar få sitt eget liv. Energin lyser tydligare.

Bad Cash Quartets andra platta känns mer avslappnad och lugn. Utan att för den delen tappa i variation, samtidigt som det finns mer att ge. Växla in något av det poppig välanpassade mot den kaxiga attityden som så gärna vill ha mer utrymme.

Sluta bry er och bränn på. Stenhårt.

Evalisa Wallin

BEULAH

"The Coast is Never Clean"

Shifty Disco/Border

När det sorgligt nog verkar som favoriterna Neutral Milk Hotel och Olivia Tremor Control har lagt av så visar resten av Elephant Six-banden att de bara blir bättre och bättre. Beulahs förra så mig inte så mycket, den var lite för skör. Nu vägar de mer och plattan är mörkare, framförallt i texter, men även i stämning. Här finns Portishead-doftande inledningslåten *Hello Resolven*. Men också Flaming Lips-harmonier och Yo La Tengo's skevhet. Soul och country blandas liksom bossanovataktar och ren pop. I och med den här plattan har Beulah hittat rätt i den stora strömmen av amerikanska popband som ibland upprepar ett popkoncept i oändlighet.

Jonas Elgemark

BIOCHIP C

"2001"

Lux Nigra

Martin Damm har gjort musik i mer än tio år, i stilar som trance, gabba, ambient och electro. Just electro är närmast vad han presenterar på 2001, med utflykter mot både industri och techno. Electro har ju alltid varit en ganska oföränderlig musikgenre, och det är inte utan att en angenäm retrokänsla infin- ner sig när man lyssnar på albumet. Här finns också modernare ljudbilder, som drill'n'bass- galna *Knobgine* till exempel. 2001 är ett väl avvägt och väldigt trevligt album för alla som gillar elektronisk dansmusik.

Henrik Strömberg

BJÖRK

"Vespertine"

One Little Indian/Universal

Man skulle kunna dela in folk som lyssnar på Björk i två läger, de som lyssnar på hela hennes album, och de som föredrar singelspårerna och hoppar över de långsamma låtarna. Jag tillhör den senare kategorin. Så när Björk fyllt ett helt album med långsamma låtar känner jag mig lite övergiven. Jag letar efter lika självklara och oemotståndliga låtar som *Hyper Ballad*, *Joga* eller *Human Behaviour*, men jag hittar dem inte. Bara singeln *Hidden Place* kommer nära (Har ni förresten tänkt på att Björks titlar ofta börjar på H?). Det är inte det att det saknas energi, Björk tar ibland i så att hon nästan spricker. Det är far- ten som saknas, allt går i slow motion. Varje liten nyans i sångrösten får ta hur mycket utrymme som helst, och för mig övergår fascinationen efter ett tag i otålighet.

Men nu låter det som om jag inte alls gillar *Vespertine*, och det är inte sant. Här finns flera bra låtar: *Heirloom*, *Unison* och *Pagan Poetry* till exempel. Och musiken är av högsta klass, i mängd och mycket en naturlig fortsättning på *Selmasongs*: ett dynamiskt möte mellan hypermodern elektronisk musik och bombastiska stråk- och körarrangemang. Det är imponerande hur Björk lyckas medla mellan Matthew Herbert, Matmos och Thomas Knak å ena sidan, och Guy Sigsworth och Vince Mendoza å andra. Men hur tekniskt imponerad jag än är önskar jag bara att hon ska klämma i med de där klockrena refrängerna hon har bevisat att hon kan skriva.

Henrik Strömberg

BLACK BOX RECORDER

"The Worst of BBR"

Jetset/Border

Är det någon som minns The Auteurs? Luke Haines försökte på fyra plattor och med olika bandkonstellationer göra någon sorts popsnörekariär under 1990-talet, utan att begripa att hans inre är alldeles för kolsvart för att lyckas med det. Underhållande ibland,

men lika ofta pinsamt. Sedan hade han ett sidoprojekt som hette Baader Meinhof som mycket riktigt var inspirerat av alla myter runt RAF. Det rann ut i sanden, och istället bildade han Black Box Recorder. Det var ett intressant projekt med tanke på att Haines insett att han inte kan sjunga och istället skaffade sig en utmärkt sångerska i Sarah Nixey. Alla texter handlade om olycklig barn- dom, uppfostran och pubertet, och ett oerhört bra debutalbum följdes upp av en usel andra- skiva. Här har vi då den kompletta singel- samlingen inklusive b-sidor, remixar av bland andra Jarvis Cocker samt fyra videor i DVD- format. Har ni inte upptäckt BBR, välj då i första hand *England Made Me* från 1998. Den här CD:n är dock högtintressant för mer insatta lyssnare.

Pigge Larsson

F. S. BLUMM

"Mondkuchen"

Morr Music

Mondkuchen, liksom Wechsel Garland-albumet från i vintras, är i en radikalt annorlunda stil från övriga Morr Music-släpp. Betydligt närmare postrock än elektronisk lyssningsmusik, dessa lugna kompositioner använder sig av traditionella instrument, och inte bara från det västerländska kulturarvet. Vissa låtar har distinkta rötter i gamelan-musik, men fortfarande tillgängliga för det västerländska örat. Jag påminns om när jag som liten tittade på östeuropeiska och asiatiska animerade kort- filmer på gamla goda public service-teve. Andra låtar skulle kunna vara filmmusik från någon gammal europeisk film, men med en modern nyckfullhet.

Och i stället för den numera traditionella 20 minuter långa tystnaden innan det inte alltför gömda sista spåret så får vi en inspelning från en lägenhet, med en kille som snackar tyska i telefon i bakgrunden – verkligen en fräsch idé. Men allvarligt talat, *Mondkuchen* är ett väldigt intressant album som inget postrockfan bör vara utan.

Henrik Strömberg

BUFFALO SPRINGFIELD

"Box Set"

Rhino/Warner

Historien har gjort Buffalo Springfield till en supergrupp. Stephen Stills blev S:t i CSN&Y. Ritchie Furay var med och drog igång countryrockarna Poco. Den ikoniserade Neil Young kan fortfarande åka världen runt med sitt grabbgång och göra 15-minutersversioner av sina mest populära låtar.

Som så ofta med grupper med flera star- ka viljor rämnade Buffalo Springfield. 1968 efterlämnade de tre utgivna plattor, varav den hopskrapade *Last Time Around* kom postumt. Under den tiden hann de göra intryck på kol- legor som Byrds och Beach Boys, och på den

Album

breda publiken främst med hiten *For What It's Worth*.

Ryktena om att Springfield skulle boxförpackas har snurrat länge. Jag vågar påstå att fans runt om i världen samstämmigt hopats på att den mytomspunna utgivna plattan *Stampede* äntligen skulle komma ut, och att den långa versionen av *Bluebird* skulle lyftas ur sin obskyra tillvaro på en gammal samlingsplatta. Men här står man, besviken.

Visserligen ryms det riktigt med tidigare utgivet material på de fyra CD:na. En del av det är riktigt bra, men det mesta är alternativa tagningar och akustiska demos. Mest obegripligt är dubbleringarna av låtar från *Buffalo Springfield Again*. Nymixningarna är praktiskt taget identiska med originalen. Försöker man krama vatten ur en sten för att fylla så många skivor som möjligt, eller är det bara Neil Young – en av de mest aktiva krafterna i projektet – som än en gång räcker långnäsa åt oss?

Bland det bästa av det nya finns en alternativ *Mr. Soul* som med sitt driv överträffar tidigare utgivna versioner, liksom en annan Neil Young-komposition, *Down Down Down*, vars melodi senare inkorporerades i Youngs märkliga popsymfoni *Broken Arrow*. Men det är helt klart de officiellt redan kända sakerna som är de bästa. Dem behöver man knappast köpa en dyr box för att få. De flesta av gruppen guldkorn finns behändigt samlade på enkel-CD:n *Retrospective*. Till lågpris dessutom.

Dessvärre känns det som att man prioriterat designen före ett intressant innehåll. Snygg yta men torftigt innehåll är visserligen ett fenomen typiskt för vår tid, men en grupp av Buffalo Springfields ryktbarhet hade förtjänat en mer ståndsmässig hantering. Och om det faktiskt inte fanns mer relevant material att tillgå, varför alls ge ut en box alls?

Peter Sjöblom

MARIAH CAREY

"Glitter"

Virgin

Hur bra r'n'b-hits Mariah än gör så hamnar de ändå alltid i skuggan av hennes disneyballader, skilsmässor och minimala klädesplagg. Och den här gången kommer inte att bli annorlunda. Tyvärr: Om hon nu har bränt ut sig så skänker det kanske ett tragiskt skimmer över det lyckliga leendet på omslaget, men det hörs absolut inte på musiken.

Mariah verkar snarare ha varit i väldigt god form när hon spelade in sitt åttonde album. *If We med Ja Rule* och *Nate Dogg* och *Don't Stop (Funkin' 4 Jamaica)* med Mystikal är nästan i klass med tidigare samarbeten med Ol' Dirty Bastard och Puff Daddy. Även producentduon Jimmy Jam och Terry Lewis måste varit inspirerade nu när de fick återanvända sina 80-talssyntar och fått

Mariah att partaja som om det vore 1984.

För övrigt är det sympatiskt att hon vågat ignorera naturlagarna inom r'n'b-världen och göra ett album som faktiskt inte innehåller nitton låtar och klockar in på 78 minuter. Tolv låtar. 51 minuter. Bra.

Thomas Nilson

CATATONIA

"Paper Scissors Stone"

Warner

Mölldöör ään Skööölllyyy! Ingen undgick världsdelslågan som efter ett tag byttes ut mot powerballaden *Mejk hej...* och tillsammans med den skapade kändisar av ett helt otippat band. Catatonia var verkligen inte bra. Ett halvtaskigt indiewannabe-band helt ur tiden. Första gången jag hörde dem tänkte jag att där kanske fanns en talang, fast i så fall var den väl undangömd bakom en vägg av osäkerhet, naivitet och en alldeles för barnslig röst. Sedan kom som sagt brottarhitarna och krossade myten.

Nu har det gått ytterligare ett tag, och det är dags att bekänna färg. Så vad satsar man på? Ska man bli ett vuxet band? Eller ska man falla till föga och försöka skapa ytterligare en kalashit? Kanske rent av erkänna att det handlade om ett one hit wonder och nöja sig med att leva på royalties tills pengarna är slut och ens kropp vägrar erkänna att man inte har råd med drogberoendet längre, än mindre en inläggning på Betty Ford.

Svaret är glädjande. Catatonia gör en bra skiva, som tar itu med alla nämnda lösningar en gång för alla. *Sten Sax Påse* är mer vuxen än deras tidigare verk, låtarna är mer genomtänkta, ibland nästan symfoniska. Samtidigt finns det hippotential i nära hälften av materialet – det är bara att erkänna att där fanns en talang för melodier. Drogintresset behandlas också i texterna, och på ett sätt som mycket liknar Brett Anderson i Suede för snart tio år sedan. De behandlar ämnet med stor fascination, samtidigt som de tar avstånd från drogmantiken främst i lysande poprocklåten *Is Everybody Here On Drugs?*.

Utan tvekan har Catatonia lyssnat på Suede, eller på samma plattor som Suede lyssnade på vid tiden för *Dog Man Star*, därmed inte sagt att de når till samma höjder. Fjorton låtar är nog för mycket för att just det här bandet ska kunna göra en rakt igenom bra skiva. Förutom inledande *Godspeed* har första tredjedelen av skivan lite svårt att komma igång – det känns krystat. Men sedan växer alltihop med *The Mother of Misogyny*, som har den starkaste poprefräng jag hört i år. Och det inleder ett pärlband av lysande låtar som varar nästan hela vägen. Catatonia är tillbaka och de är definitivt värda en hit.

Pigge Larsson

CLAWFINGER

"A Whole Lot of Nothing"

Gun/BMG

Fjärde plattan och producenten Jakob Hellner (Rammstein) är tillbaka, vilket knappast någon kan undgå. Gitarrsoundet är obarmhärtigt och sylvast, men samtidigt väldigt enformigt. Melodier lyser med sin frånvaro, allt krut går åt till de superfläska gitarrerna och en brutal ljudbild. Singeln *Out to Get Me* är dock ett undantag med en rivig och catchig refräng, brutala tagträdsgitarrer, som ändå inte dominerar helt, och en trallvänlig melodi. Däremot ställer jag mig klart frågande till bandets coverförsök: Ultravox *Vienna* och Jimi Hendrix *Manic Depression*. Okej, bra initiativ – men var är *er* tolkning? Layoutmässigt är plattan ganska cool, bildmontage och inklipta bilder skapar en fräsch, actionfylld och modern yta. Kul idé med namnet Clawfinger överallt, även om det underliggande budskapet är skrämmande.

Tyvärr känns helheten lagom upphetsande, 1993 var Clawfinger superfräscha och nyskapande, åtminstone i Norden, idag är crossovers vardagsmat.

Thomas Olsson

THE CLEAN

"Getaway"

Merge/Border

Nya Zeeländska The Clean är ett typiskt band som det var häftigt att droppa sådär i mitten av nittioalet när den så kallade lo-fi-vågen brusade på som värst. Eftersom min ekonomi inte var på sin höjdpunkt då, kollade jag aldrig upp dem. Fast de har hållit på och slamra sedan i början av 80-talet och medlemmarna hoppat in i massor av andra projekt (Bailter Space till exempel) har The Clean hivat upp en platta lite då och då, senast för fem år sedan. Superchunk-bolaget Merge förbarmar sig numera över gruppen vilket doftar lite tvångsbarmhärtighet, som att ta hand om sin senila farfar för att i alla fall låta honom slippa de värsta liggsåren.

Nåväl. *Getaway* har två problem. Ett: visst låter det som tidiga Pavement och Guided By Voices när de väl spelar pop, men popen trängs maniskt undan av ett knippe säckiga pseudoflumlåtar som framförs utan vare sig baktanke eller engagemang. Kanske är det åldern som tar ut sin rätt eller för mycket tivelaktigt rökverk men enackords-harvardet förstör ett annars kanske trevligt möte. Lyssna och lär av Yo La Tengo.

Problem två: Det finns tonvis andra som gör skrammelpop väldigt mycket bättre. Alla som lät sig inspireras av deras hafsiga, aviga gester har utvecklat eller renodlat dem medan jag i en genomlysning av *Getaway* nästan får anstränga mig för att hitta något som intresserar mig. Det är möjligt att

Getaway är en tillfällig svacka men jag tror inte att popen är i fokus nästa gång heller. Föresten har Superchunk själva släppt nytt.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"All Songs are Sad Songs"

Make it Happen/Amigo

Den här skivan är helt galen och helt fantastisk på samma gång. För varje genomlysning upptäcker jag nya spännande spår, nya kvaliteter och jag måste bara köra en del på repeat. Och all den här imponerande musiken, vars gemensamma nämnare skulle kunna vara electro, är gjord av osignade svenska artister.

Make it happen är ett litet Stockholms-baserat skivbolag som ger chansen till demoband som blivit för stora för sin scen att ge ut sina alster. Mycket av materialet är sidoprojekt av medlemmar från bland annat Bear Quartet, The Plan och Mazarine Street. En viss Henry Moore Selder förekommer på 4 av 20 spår, exempelvis på Puppetsmasters stencoola electro-rock'n'roll-rökare. På det ena spåret rappar han och det andra förgylls av munspel från Malte Holmberg. Testbild och Chihuahua bjussar på lounge/bossajazz som klippt och skuren från en kitschig 60-talsdeckare. Naked Apes *Television* är uppbyggd på skramlig, distad synt och spoken word-sång. Genialt.

Det absolut bästa är den instrumentala kraut-punk-dängaren av Audionom. Groovig 60-,70-tals-rock åt Kåre & The Cavemen-hället. Helt underbart och svängigt som bara den! Jag vill höra mer av Audionom! Nästföljande spår, dansanta *Who is Your Monkey* med Monkey Lee Knockouts, får hela kroppen att gunga. Black Crows-boogie med elektroniska inslag. Malte Holmberg står för sången, vilket gör att det låter *Delirious* om den. Men ack, ack vilken gudabenådad röst han har!

Spring och köp den här plattan!

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

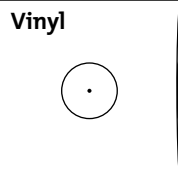
"Fatbeats Compilation Volume 1"

Koch/Edel

Javisst! Här kommer äntligen en asfet hip-hop-samling! Old school och underground samsas i perfekt symbios bland färskingar och kändisar. Grymma låtar där Guru, Greg Nice, Non Pixion, Grand Puba och Afu-Ra rippar mickar och där producenten som Premo, Madlib och RZA fläskar ut rytmer. Plattan är urstark rakt igenom.

Saukrates gör exempelvis bra ifrån sig i släpiga *Father Time*, Kazis *Average* är strålende storsadsträngsel och Pacewon släpper fram en tuff basgång i *Sunroof Top*. Plattan bör (som alla andra samlingar) användas som en introduktion till något spännande, i detta fall en tung hiphopdjungel.

Gary Andersson

Can U Hear Me? av **Npwalker feat. Ken Cesar** från EP:n *Pro.files* (Cheap) är låten som snurrat mest på min skivspelare senaste tiden. En rätt minimal houselåt som blir närmast bombastisk i kraft av en imponerande sånginsats av Ken Cesar och ett genialiskt litet parti med spansk gitarr mitt i låten. Resten av EP:n är tyvärr inte lika imponerande.

Svenska **Smyglyssna** släpper EP:n *U Don't Jump Like I Jump* på brittiska Vertical Form. Tre låtar med krispigt rena ljud. A-sidan förlitar sig lite för mycket på ostig funkbass, påminner om en fragmenterad version av Quant. Det är B-sidan som är EP:ns behållning, med ett skönt promenadtempobreakbeat och lite melankoliskt ambient blipp-bloppande.

Henrik Strömberg

Från Compost (Border) synar vi en hög dans-tolvor, som alla ligger i linje med bolagets tidigare utgivningar. Utan att ha de typiska beatsen så känns **Intuit** mest drum'n'bass i *A New Beginning*, en tolv med fyra spår som alla har utomordentligt kärva jazzharmonier. **The Amalgamization Of Soundz** har nu fäst det sköna storbandsbrötet i *Guilty As Charged* på vinyl, om än som b-sida till tråkiga *Alone*. 2step-influerade *In The Picture* med **Underwolves** är också ett spår som räddas av B-sidan *Shaken*, remixad av Fauna Flash. Dessutom bör **Kyoto Jazz Massive** uppmärksammas, de har en skönt bakåtlutad funkig housestämning som de även utnyttjar i *Substream*. Men trots höjdpunkterna borde Compost snart ändra riktning en aning om de vill behålla fler köpare än latinfanatikerna.

Pigge Larsson

På **Sedlighetsroteln**s andra EP *Släpp fångarna loss!* (David vs. Goliath/JuJu) har Leo, PST/Q, Kekke Kulcha och DJ Erase anslutit sig till samhällsomstörtarna. Jämfört med första EP:ns kaotiska fylleslags-hiphop har man blivit klart mer samhällskritiska, även om man fortfarande är "Sedlighetsroteln" – endast här för att uppfylla redlöshetskvoten". Inte minst skivindustrin får sig en känga. Lyssna bara på PST/Q:s vers i *Bröd och skådespel* som måste vara det argaste han gjort. När han efter att ha spytt galla över alla som anpassar sig till bolagens krav väser "hora!" blir jag nästan rädd. Har du inte införskaffat årets bästa svenska platta så är det hög tid!

Daniel Severinsson

Rockabilly från Norrköping kommer med **The Flying Phantom and his Famous Flaming Stars** (Timberbarn Records). En knastertorr produktion, galen sångare och utan pretentioner att vara något annat än ett hårdsvängande rock'n'rollband. Underbart hjärndöd musik. Precis som det ska vara.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER "Violator The Album V2.0"

Violator/Sony

När skivbolaget Violator ger ut sin andra samlingsplatta medverkar som vanligt många av USA:s största rappare och producenter, till exempel Missy Elliott, LL Cool J och Swizz Beatz. Förmodligen beror det på att Violator till hundra procent handlar om stora pengar och chans till skådespelarkarriär. Jag vill väldigt gärna tycka illa om sådana här skivor. Med Violators första samling var det inte svårt, det var i princip bara Q-Tip som klara- de sig med hedern i behåll där. På *V2.0* är det lite värre. Neptunes gör ju till exempel inga dåliga grejer. Deras *What It Is* med Busta Rhymes är charmig och *Grimey* med Noreaga är också bra även om den låter väl mycket *Superthug*. Det finns några bra låtar till som *Live in the Life* med Prodigy, Jadakiss & Butch Cassidy och *Come Thru* med Noreaga & Styles. Mer än hälften av spåren är dock precis så intetsägande och marknads- anpassade som konceptet skvallrar om.

Daniel Severinsson

BOB DYLAN "Love and Theft" Columbia/Sony

Oavsett hur dålig en Dylan-platta är, så finns det alltid något förmildrande med den: en låt, ett ögonblick, en iakttagelse. Att ständigt begära en ny *Highway 61 Revisited*, *Desire* eller *Time Out of Mind* är som att säga att Picasso borde målat *Guernica* igen och igen. Dylan har ett pågående konstnärsskap som kanske hellre skulle kallas ett "människo- skap". Människor är inte alltid välformulerade, vi gör ofta våra egna *Knocked Out Loaded*, vi trampar igenom ibland och gör konstigheter som inte alltid kan förstås. Att Dylan också gör det, att han törs vara liten, gör honom stor. Han är – trots sin envisa status som "profet" – en av oss. Hans skivor blir som musikalisk centralryrk.

Love and Theft har konsekvenserna av de senaste årens turnéer, när Dylan alltmer drags mot amerikansk urmusik: blues, country, gospel. Musik från tiden innan skivbranschen hade lärt sig diktera villkoren för ett framförande. På det viset knyter *Love and Theft* an till både Dylans allra tidigare inspelningar och *The Basement Tapes*. Han återvänder till startpunkten, men med en erfarenhet som helt självklart aldrig varit större än nu, och med en raspig röst som på sätt och vis aldrig låtit vackrare.

Detta ger *Love and Theft* pondus.

Om ursvängiga rockabillyrökarna *Tweedle Dum* and *Tweedle Dee* och *Summer Days*, *Floater*s softa western swing eller suveräna mississippibluesiga *High Water* gör skivan till "en av Dylans bästa" eller "en ny *Time Out*

of Mind" är helt irrelevant. Den försöker inte vara något av det, den försöker bara vara *Love and Theft*. Försöker vara mänsklig. Det lyckas den med alldeles utmärkt, samtidigt som den faktiskt är en riktigt bra skiva.

Peter Sjöblom

ENDRAUM "Herzklang spiegelt am Strassenrand" Weisser Herbst/Border

Om du känner behov av tröst nu när hösten kommer närmre så är *Herzklang spiegelt am Strassenrand* rätt val. Som titeln antyder så chillas du ut till kontrollerad melankoli, *Spurenmeer* är exempelvis en storslagen känslöspiegel med loj rytmssektion, försiktiga stråkar och nyfiket pianoklink. Rofyllt.

Att plattan är högttravande, för att inte säga genomprett, stör mig inte. Det är pompöst och väldigt tyskt och ska så vara på något sätt. Det trista är att vissa texter sjungs på engelska. Tyskan har istället en självklar pregnans som ökar dramatiken i framförandet rejält. Är det så här tyskt så ska det även sjungas på tyska!

Låtarna har sällan framträdande struktur utan ter sig mer som ljudkollage från ett ödsligt slott där vinden spelar med. Denna episka platta berör mig. Kanske söker jag tröst...

Gary Andersson

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN "Berlin Babylon" EGO/Border

På etiketten EGO har Einstürzende Neubauten tidigare bland annat släppt musik till radiopjäser och annat som gått utanför de ordinarie albumen – den bisarra pjäsen *Die Hamletmaschine* är ett bra exempel. Denna gång handlar det om musik till Hubertus Siegerts film *Berlin Babylon*, som kommer under hösten 2001. Det musikaliska konceptet bygger till stor del på Neubautens *Die Befindlichkeit des Landes* från albumet *Silence is Sexy*, en låt som verkar dela broderskap med filmens tema. Albumet är i sig mest ett spektrum av variationer på samma tema, men ger förmodligen en rikare innebörd till filmen den ackompanjerar. På samma sätt ger antagligen också filmen soundtracket sin betydelse. Men ett tematiskt och melodiskt Einstürzende Neubauten är givetvis mer intressant än bara kuriosas.

Magnus Sjöberg

ENTOMBED "Morning Star" Music For Nations/Zomba

I och med skivan *Wolverine Blues* från 1993 förändrades hela min syn på hur metal ska låta. Det var då Entombed tog plats i mitt medvetande. När de sedan slog till med 1997 års kanske bästa platta *To Ride, Shoot Straight and Speak the Truth* fanns det absolut inget tvivel, Entombed var det bästa svens-

ka bandet alla kategorier. Och tillsammans med Roxette var Entombed den största exporten. Och det är kanske utomlands som de fortfarande är störst.

Morning Star är egenproducerad och inspelad i Björn och Bennys studio. Det hörs att bandet haft kul när de spelat in. Små detaljer som syntar och akustiska gitarrer har smugit sig in i ljudbilden. Det är just såna saker som gör Entombed stora. Hungern och viljan att aldrig stå stilla. Inte lita på gamla meriter. Att ständigt röra på sig, oavsett om det är bakåt, i sidled eller framåt. Entombed är tidlösa. I och med *Morning Star* bör Entombed äntligen få sin Grammy. Allt annat är skandal.

Per Lundberg G.B.

ADAM F "Presents Kaos" EMI

Liverpool-sonen Adam Fenton är född i en musikalisk familj och som son till glamrockaren Alvin Stardust började Adam redan tidigt försörja sig som studiomusiker. Under mitten av nittioalet var Adam F en av de mest innovativa i en pulserande drum'n'bass-scen. Och redan 1994 samplade han på en tolv, vars etikett förmodligen var vitare än kokain, Boggie Down Productions *Criminal Minded* som visade att Adam F även hade hiphop i blodet.

Sedan LL Cool J gav honom tummen upp att producera två spår på hans *G.O.A.T.* förra året har allt rullat på. Adam F har pendlat mellan London och New York och senast hördes hans beats på Redmans *Malpractice*. Laguppställningen på *Kaos* är följdaktligen späckad av hip hop-tungviktare, som LL Cool J och Redman, men också De La Soul, Guru, M.O.P och Lil' Mo. Soundet känns igen från hans tidigare samarbeten och på *Kaos* fortsätter Adam F att tjuvkoppla syntar och trummaskiner med basreglaget på elva. Resultatet blir en elektronisk futuristisk funk som är svår att motstå och trots att rättrogna hiphopare gnäller och ylar "wack" så fort de hör ett Adam F-beat kommer vi andra att skaka rumpa i många år.

Björn Magnusson

JAD FAIR & DANIEL JOHNSTON "It's Spooky" Jagjaguwar/Border

För lite mer än ett år sedan kom Chris Swanson på Indiana-etiketten Jagjaguwar över en videokasset som David Fair, bror och bandkamrat till Jad Fair i klassiska Half Japanese, filmat 1988 när Jad spelade in *It's Spooky* tillsammans med den legendariske excentrikern Daniel Johnston. "This is a song I wrote in Texas", säger den då 27-åriga Austin-bon in i kameran, varpå han försöker slå an första ackordet.

Album

Men orgeln är inte påslagen. Med ett stort leende slår han på den och spelar de första takterna av *Desperate Man Blues*. "Don't play cards with satan", sjunger Johnston med gråten i halsen, "He'll deal you an awful hand". Sångerna avslutas med ett orgelsolo som utmynnar i att Johnston, med tårar rinnande ner för kinderna, pressar händerna så hårt han kan mot tangenterna. Efter drygt 15 sekunder släpper han, men sitter orörlig kvar medan han samlar sig. Till sist vänder han sig leende mot kameran.

Så börjar en kärlekshistoria.

När nu Jagjaguwar under sommaren återutgav *It's Spooky* ingår filmen som ett videospår på skivan. Daniel Johnston må vara en bindgalen optimist och religiös fanatiker i ständig inre konflikt mellan det kristna budskapet och att förmedla det genom satans musik, men som sådan är han bevisligen en av de mest charmerande man kan stöta på. Det finns många historier, flera av dem sanna, om Johnston och hans minst sagt ganska säregna beteende. Ingen av dem är väsentlig för bilden av honom som artist, med undantag för den ovanstående. Och den säger egentligen allt.

Dan Andersson

FANTÔMAS "The Directors Cut" Ipecoc/Border

Supergrupper är ett fenomen som alltid funnits inom alla genrer. I Fantômas återfinns Mike Patton från Faith No More tillsammans med Slayers förre trummis Dave Lombardo, Buzz Osborne från Melvins och Trevor Dunn som i vanliga fall spelar bas i Mr Bungle, som förvisso också är ett av Mike Pattons projekt. Dessa fyra herrar gjorde förra året en av de mest skruvade plattor jag hört. Hårdare än hårt och på samma gång helt sjukt. På nya skivan *The Directors Cut* har killarna gjort sina egna tolkningar av musiken till deras favoritskräckfilmer. Lyssna bara på versionen av *Omen-Ave Satana* där Jerry Goldsmith gjort originalet. Som att befinna sig mitt framför hin håle själv. *Twin Peaks*, *Rosemary's baby* eller temat till *Gudfadern*. *The Directors Cut* är för dig som gillar Ennio Morricone, Henry Mancini, John Barry och en jätteskopa av totalt vansinne.

Per Lundberg G.B.

GENE "As Good as it Gets – The Best of" Polydor/Universal

Vart har Gene tagit vägen? Vem ska nu förvalta arvet efter The Smiths? Lugn, alla rykten om splittring dementeras av både bandet och skivbolaget. I väntan på något nytt, och som salt i såren på alla oroliga fans, kommer nu den kompletta singelsamlingen. Det är en imponerande samlingar låtar Martin Rossiter & co har knäpat ihop sedan starten 1994.

Om deras album varit ojämna och inte kunnat hålla måttet fullt ut så är detta verkligen en best of där allt är bra! Det bästa från *Olympian*, *To See the Lights*, *Drawn to the Deep End* och *Revelations* var just de låtar som blev singlar, och här finns alltihop plus en version av The Jams *Town Called Malice*. Att Gene sedan beskylls för att vara kopior spelar ingen roll – under dryga fem år gjorde de trots allt femton glimrande och egna singlar samt fyra bra album. Blir det bättre än så?

Pigge Larsson

MACY GRAY "The ID"

Sony
Med debutplattan *On How Life Is* var whiskeyhesa Macy Gray förrförra årets uppenbarelse. Hon förde på egen hand tillbaka soulen in i den listutslätrade r'n'b-genren med fantastiska låtar som *I Try* och *I've Committed Murder*. Och eventuella farhågor om att kommersiella krafter skulle förstöra uppföljaren går lyckligtvis bort: *The ID* är istället en sprittande och lössläppt inspirationsresa utan motstycke! Charmiga låtar som *Sexual Revolution* och *The World is Yours* planterar ett färgat smil på mitt ansikte. Macy Gray varvar disco och barnkörer och får det att funka! Klockrent dessutom. Och rösten är fortsatt skönt sandpapprad.

Alla låtar ger mig gåshud. De består av storslagna körer, självklara grooves och outspädd glädje. Glädje över att älska, glädje över att hjärtan trots allt kan krossas – helt enkelt den kolossala glädjen över att leva.

Denna inställning gör *The ID* till ett glödande musikaliskt dokument, vad NASA borde göra är att packa in CD:n i en farkost och skicka iväg den till oupptäckta delar av universum – då skapar vi oss definitivt vänner ute i rymden.

Gary Andersson

TONY HILL "Inexactness" Woronzow/Import

Nick Saloman och Adrian Shaw på Woronzow har verkligen gjort allt för att få gamle Tony Hill på benen igen, inte bara för att de avgudar det han gjorde i High Tide i början av 70-talet utan även för att de var helt säkra på att han fortfarande kunde prestera storverk. Ingen annan, inte ens han själv, trodde nog på det med tanke på vad och hur mycket han stoppade i sig på 70-talet. Men han är i form och tillsammans med musiker från Bevis Frond i helt rätta händer. Det är sparsmakat med pålägg och livekänslan är påtaglig. Den distade gitarren ligger högt i mixen, tillsammans med Matt Kelys psykedeliska fiol. Tonys trippiga gitarrspel gör att låtarna alltid skruvas till ett extra steg. Men istället för att bli hysterisk eller nervös

musik så finns det hela tiden något fritt och avslappnat i stämning och framförande. Sista låten *Six Million Years* sammanfattar den här plattan på ett helt självklart sätt. Det är mörkt, monotont och väldigt, väldigt vackert. Det ni!

Jonas Elgemark

KJELL HÖGLUND "Kryptonit"

Atlantis
Ständigt på gränsen mellan att vara underground och mainstream, ständig innehavare av epitetet "kult". Ständig leverantör av underfundiga betraktelser med glimten i ögat. Kjell Höglund har under åren byggt upp ett stabilt förtroende hos lyssnare med sin egen-sinnighet, något som också medfört att han kunnat experimentera med olika musikaliska genrer utan att bli löjväckande. På *Kryptonit* fortsätter detta utforskande, bland annat med den märkliga *Vin kvinnor & sång*, med nästan rapliknande sång. Precis som tidigare kan Höglund ta ut svängarna utan att bli färgad, även om det är lite okonventionellt. Bäst är det dock i de traditionellt Höglundska visorna, här framför allt representerat av *Mayas slöjor*, som innehåller allt vad man kan begära av Kjell Höglund. Dessutom finns här *Schlager*, en pastisch man gärna återkommer till. Imponerande högklassigt.

Magnus Sjöberg

BILLY IDOL "Greatest Hits" Crysalis/EMI

Poppunkpojken från 80-talet är tillbaka! Åtminstone med en best-of.

Under hans storsortsperiod fick han tidigt hiten *Dancing With Myself* (egentligen sista singeln med Generation X, hans förra band). Han hade en cool och fräck image men musiken... smygrebllisk, utan att ta steget ut, inställsam och tam. I dagens läge fungerar bara *Dancing With Myself* och *Rebel Yell*, troligtvis endast av nostalgiska skäl. Resterande är rent patetiskt. Snustorr 80-talsproduktion, studsande keyboardanslag och inställsamma poplåtar. Efter MC-olyckor och en överdos speedball när han jobbade med Billy Duffy (The Cult), är det ett mirakel att han lever idag 46 år gammal. Rockmyterna "Live fast, die young" och "Sex, drugs & rock'n'roll" var mottot. Ser man tillbaka på hans karriär var det främst sex och droger han koncentrerade sig på.

Thomas Olsson

IN FLAMES "The Tokyo Showdown, Live in Japan" Nuclear Blast/MNW

Alla varningar om bastrummans klickande ljud är tyvärr sanna. Hur kan superproffs som In Flames låta detta gå igenom? Inte ens att skylla på tidsbrist gör mitt omdöme mildare.

Att göra en Japan-live ligger alltid högt upp på musikers önskelista, tänk bara att få ta plats bland storheter som Deep Purple och Judas Priest. Efter dödsmetallarna In Flames åtta år stälände karriär, fem plattor och två mini-CD, var det på tiden. Hur man sen kan strula bort det i mixningen är oförlätligt. Trots allt håller låtmaterialet högsta klass och spelar man tillräckligt högt kan man leva med ljudet.

Med en räckvidd från debuten *Lunar Strain* 1994 till listklättrande *Clayman* från 2000, bjuds det smakprov från samtliga plattor. Modernare akter som *Pinball Map* varvas med oldschoolstänkare som *Behind Space* och oemotståndliga, samt otaliga, uppvisningar i vad The Gothenburg Sound egentligen handlar om. Lysande! Trots att jag egentligen inte saknar några låtar, möjligtvis att de hade bytt ut *Moonshield* mot *Artifacts of the Black Rain*, har jag svårt att rekommendera plattan. Köp originalen, bränn en egen best of och hyr in ett gäng skrålande japaner istället. Vinylutgåvan får både ros och ris, fräckt att bidra med fem extra låtar, dåligt att det inte är gatefold eller följer med något extra.

Thomas Olsson

JACK BROTHERS "Thermidor – Står jag kvar" Manifest/Amigo

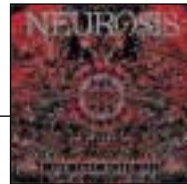
Thermidor är en uppryckning efter de två CD som kom närmast före. Visserligen får jag erkänna att de åtta skivor in i revolutionskalenderserien återanvänder grepp (man känner exempelvis igen orientalismerna), men *Thermidor* har en funkighet som inte är entydig och enkel, och som klär dem betydligt bättre än technoförsöken på juliplattan.

Peter Sjöblom

JETONE "Ultramarin" Force Inc./Border

Sedan folk som Pole och Basic Channel-gänget började blanda in varm brusig dub i den annars så tekniskt perfekta techno-musiken har dubtechno blivit en genre att räkna med. Kanadensaren Jetone ligger visserligen definitivt närmare techno än dub, och flyter gärna ut i små chillout-utflykter, men måste utan tvekan räknas in i genrens fälla. Den sköna basgången på ett spår som *Phoedra IV* låter som den kom från lägenheten intill, samtidigt som Jetone spelar suggestiv chillout-musik på din egen stereo. Efterföljande *Thousand Oaks* släpper lös ett oemotståndligt dub-eko på ett tech-housebeat med en djup cirkulär basmelodi och knappt hörbart, vackert pianoklick långt under allt annat. Och det är bara två exempel på bra låtar från ett helgjutet album.

Henrik Strömberg

KARMA TO BURN "Almost Heathen"

Spitfire/Playground

Instrumentalt stonerband från USA som inte gillar John Garcia (Kyuss, SloBurn, Unida). För att få ut första plattan var de tvungna att anlita en sångare, resultat: okej. Lite ökendoftande Clutch, Sixty Watt Shaman, C.O.C., riffigt, amerikanskt med cool sång. Även covern på *24 Hours* (Joy Division) var hygglig. Uppföljaren däremot: instrumenten var nedstämda så det förslog, svintungt riffande och med repetitionsmallen som grund exploderande låtarna i makalösa crescendos. Dessutom helt *instrumentalt*! Efter bandets framtärande i Göteborg förra året var jag helt mällös. Hur kunde tre personer bygga upp en sådan mäktig ljudbild? Mina förväntningar inför nya plattan var minst sagt höga. Som vanligt består bandets låttitlar av nummer istället för namn. Inledande 19 är lovan med det typiska Karma To Burn-soundet intakt, men vad händer sen? Mallen är densamma men denna gång infinner sig aldrig dynamiken på samma sätt som sist. Låtiderna känns tunnare med mera riffhackande-partier och inte lika explosivt nerigt, även om det inte är dåligt. Kanske har jag för höga förväntningar? Lyssna och bedöm själva.

Thomas Olsson

ANITA LANE "Sex o'clock"

Mute/Playground

Anita Lane var under tio års tid Nick Caves flickvän. Under de åren då han tog som mest droger, yrade omkring i underkläder på Berlins baggärder och med glän blick hetsade till stordåd i Birthday Party och tidiga upplagan av Bad Seeds. Hon skrev texter, fotograferade och var även med som Bad Seeds-medlem på *From Here to Eternity*. Den kanske bästa Bad Seeds-låten någonsin, *Stranger Than Kindness* på *Your Funeral My Trial*, gjorde hon och Blixa Bargeld, en låt som Nick Cave alltid har spelat live de gånger jag sett honom med Bad Seeds. När han sedan tänkte på och flyttade till Brasilien stannade Anita Lane kvar i Europa. Hon fortsatte arbeta med Blixa, Die Haut och alla andra som man förknippar med 80-talets underjord. Först 1993 kom solodebuten som hon knäpade ihop med arbetsnarkomanen Mick Harvey. Först nu, åtta år senare, hennes andra.

Till en början ter sig *Sex o'clock* som en väldigt anspråkslös historia med stonkig Hammond och Lanes hesa stämma som egentliga enda byggstenar. Men ju mer jag lyssnar desto mer fascinerande är det. Vilken röst, så otroligt sexig. Mick Harvey, som uppenbart hållit mycket i musiken, låter Lane breda ut sig i all sin dekadens, desperation

och där Cave numera svirar omkring i smoking rufflar Lane i postpunktrasor. Våldigt otidsenligt, men ack så fantastiskt – mer svett och blod. En sådan klyscha som att det är äkta, känns plötsligt allerstades närvarande. Att hon sedan lyckas sparka liv i låtlik som *Home is Where the Hatred is* och *I Hate Myself* kan inte annat än ges stående ovationer. Det får förresten hela plattan, i timmar.

Fredrik Eriksson

MERCURY REV "All Is Dream"

V2

Att åstadkomma ett mästerverk är både en välsignelse och en förbannelse. Förbannelse därför att allt man gör därefter kommer att mätas och vägas mot storverket. Mercury Revs mästerverk heter *Deserter's Songs*.

Egentligen är *All Is Dream* en rätt bra skiva. Problemet är att gruppen inte tagit ett tillräckligt långt steg bort från *Deserter's Songs*. Stråkarna finns där, med förklaringen att de ville fullfölja Jack Nitzschs intentioner. Legendens Nitzsche, som bland annat arbetat med Neil Young, ville arrangera *All Is Dream*, men gick bort innan skivan var färdig. Fin gest, men konstnärligt inte helt lyckat. *All Is Dream* känns lika rikt texturerad och fint utmejslad som föregångaren. Hade *Deserter's Songs* inte funnits, hade *All Is Dream* varit en större triumf. Som det är nu kommer den, trots sina små förtjänster, alltid få leva i skuggan av ett magnum opus.

Peter Sjöblom

MESHUGGAH "Rare Trax"

Nuclear Blast/MNW

Jag trodde aldrig den dagen skulle komma när jag är tvungen att tycka illa om ett band som Meshuggah. Inte bara illa utan även känna besvikelse. Ett briljant band som Meshuggah bör inte släppa ifrån sig något dylikt. Personligen är jag inte det minsta intresserad av att höra kassa demoinspelningar från tidigt 90-tal. Jag vill höra nya välproducerade låtar där Jens Kidman sjunger på riktigt. Jag vill höra Tomas Haake spela trummor med kirurgisk precision. Frederick Thordendal ska spela helt flippade gitarrsolon som får nackhåren att resa sig. Jag hoppas vid gud att detta är en sista platta på det kontrakt man har med Nuclear Blast. Det enda jag kan säga om *Rare Trax* är ett stort varför?

Per Lundberg G.B.

MISSISSIPPI SLUDGE "Biscuits & Slavery"

Record Heaven/MNW

Yeahh, coolt omslag: överviktig man i snickarbyxor med bar överkropp och sydstatsflaggan bunden runt halsen, hageggevåret i handen samt patronbältet runt midjan, poserar i

öknerna på skrotad grävmaskin. Okej, gytterock (sludge)! Med Lynyrd Skynyrd, Blackfoot, Black Crowes och även en smula ZZ Top i bakhuvudet presterar dessa fräcka pojkar en mer uppdaterad och metallisk version av dagens sydstatsrock, typ Zakk Wylde's Pride & Glory. Efter några vändor i spelaren hörs det att gruppen saknar en mer varierad sångare, större låtutbud och erfarenhet för att få till det riktiga sydstatsgunget. Men ändå är soundet ganska charmigt med gitarristen Jeff Mohrs vildsvinsböckande riff och tillbakalutade flumstil. När sen Black Crowes-osande *Somethin' Gotta Give* är en trevlig bekantenskap kommer den passa fint i CD-hyllan.

Thomas Olsson

N*E*R*D "In Search of..."

Virgin

Superheta producentduon The Neptunes, bestående av Pharrell Williams och Chad Hugo, har istället för att bara prodda Kelis, Backstreet Boys, Jay-Z, Janet och No Doubt nu även gjort musik i eget namn som bandet N*E*R*D. Och *In Search of...* är en flummig, porrig och knasigt cool platta som blandar hiphop, r'n'b och psykedelia till en oemotståndlig anrättning. Samtidigt framstår de omväxlande som svarta motsvarigheter till Beavis & Butt-head (som i videohiten *Lapdance*) och känsliga familjeförsörjare (*Provider*) vilket gör upplevelsen än mer udda. Killarnas musikaliska influenser följer inte heller standardmallen; AC/DC, Stevie Wonder, Steely Dan, Donny Hathaway och Queen är kungarna – så hur skulle någon kunna ogilla detta?

In Search of... håller dessutom över en litet längre period. De första uppspelningarna känns urfräscha men efter det tar plattan fart på riktigt. Funkgunget i *Things Are Getting Better* får mig att drömma om att A Tribe Called Quest nån gång borde visat en litet hårdare sida. *Brain* är en minimalistisk electropärla, *Truth Or Dare* med Kelis och Terrar är en benhård låt med mycket självförtroende medan *Run to the Sun* andas klassisk soul omstöpt i 2000-tals-dräkt. Känslan är just att killarna är totalmoderna. Allt låter så... spännande. *Stay Together* är ett musikaliskt bygge bestående av ett litet antal enkla byggstenar, men när de fogas ihop blir resultatet nytt och kanonsvängigt. Dessutom är killarna roliga. Blir svårt för någon annan att överträffa detta utan The Neptunes hjälp.

Gary Andersson

NEUROSIS "A Sun That Never Sets"

Relapse/MNW

Steve Von Till och hans Neurosis har på sitt sjunde album samarbetat med Steve Albini, som är känd för sin nakna, mustiga och

naturliga ljudbild. Ett samarbete som gynnat bandet. Hardcoretendenserna har till viss del fått stryka på foten och doom metal-atmosfärerna är inte lika svulstiga som tidigare, men all frustration, ondska och helvetiska seghet som hela tiden funnits i deras musik framhävs ännu tydligare än tidigare. Dessutom fortsätter bandet experimentera i sitt låtskrivande, och numer är de riktigt bra på att arrangera ihop låtarna. Gränsen mellan kärvheten i de lugnare partierna och hotfullheten när de exploderar är luddigare än någonsin. Enhetligt och snyggt är det första intrycket från *A Sun That Never Sets* – och det består. Neurosis är därmed inte bara unika i sin stil, de är helt grymma!

Pigge Larsson

NEW ORDER "Get Ready"

Warner

Jag blev tårögd när jag hörde singeln *Crystal*. Blev helt enkelt så glad att New Order har hittat tillbaka. New Order låter som de ska. Äntligen, det tog tretton år. Meningslösheter som *Electronic* och *Monaco* vill man helst glömma. På *Get Ready* imponerar *Crystal*, *Primitive Notion* och *Miles An Hour* mest. Det är popmusik alldeles unik just för New Order. Det finns faktiskt inget annat band som kan låta just så här. Det finns heller ingen annan som spelar bas som Peter Hook. Vanligtvis, och när det är som bäst, styr han låtarna med sina melodiskt attackerande slingor. Överhuvudtaget gillar jag attacken som går igenom hela albumet. Steve Morris bankar på i värsta Joy Division-stil och Bernard Sumner låter som han menar vartenda ord han sjunger. En nästan punkig energi som vi inte hört från dem sedan 1985 års *Low Life*. Ett nära nog perfekt pop-, men allra mest New Order-album. Man blir glad.

Jonas Elgemark

HEATHER NOVA "South"

V2

Heather Nova är en av mina absoluta favoritartister. Trots att hon egentligen inte gjort något riktigt bra sedan 1994 med fantastiska *Oyster*. Men har man en gång skrivit låtar som *Doubled Up* och *Maybe An Angel* är man ett geni för alltid.

Även om Heathers senaste skiva *Siren* var ganska trist visste jag bättre och fortsatte vänta på den *Oyster II* som skulle komma förr eller senare. Så det var med stor förväntan och en aning nervositet jag la *South* i spelaren. Och nej – ingen *Oyster II*. Men så snart man accepterat detta hör man att Heather Nova hittat rätt spår igen, eller snarare gått vidare. Rösten, ja Rösten, står fortfarande i centrum och låtarna är lekfullt vackra och stämningsfulla. Heather Nova har

Album

gått ett steg närmre traditionell singer/song-writer och förebilden Joni Mitchell.

Inledande *If I saw You in a Movie* är en typisk Heather Nova-låt som säkert kommer att spelas på radio medan *Gloomy Sunday* är drömsk filmmusik med stråkar och något av det vackraste Heather Nova spelat in. Så romantiskt. Som lyssnare kan det vara svårt att släppa taget om det gamla som var så bra och tillåta artister att gå vidare. Nu är jag beredd att göra det.

Karin Lindkvist

P. DIDDY & THE BAD BOY FAMILY "The Saga Continues..."

Bad Boy/BMG

Musikentreprenören Sean Combs har egentligen aldrig utgivit sig för att vara en stor artist, hans styrka har alltid varit att han samlar begåvningar runt sig (precis som Madonna) – han är en fantastisk affärsman helt enkelt. Att han sen gillar att själv stå bakom micken ibland får man kanske förlåta honom.

Men det trista med P. Diddys plattor är att innehållet alltid kommer i andra hand. Musiken blir bara ett verktyg i strävan att samla mer makt och rikedomar. En låt måste ju göras för att man överhuvudtaget ska kunna spela in en video med mycket brudar, guldkedjor och pyroteknik!

Kontentan för er som inte redan fattat: Puffy fortsätter att göda sitt ego och mjölka kon torr. Tomma fraser och trötta gester gör tricket ett tag till.

Gary Andersson

JUNE PANIC

"Silver Sound Sessions"

Super Asbestos

Den 17 september förra året började June Panic spela in vad som var tänkt att bli hans tionde fullängdsskiva. Efter första inspelningsdagen åkte jag, June och Jim Zespy hem från studio. Zespy hade, som vanligt, ställt in någon r'n'b-station på radion och rappade intensivt över rytmerna. "Motherfucker!", skrek han. "Cocksucker!" Plötsligt vände sig June om mot mig och sa uttrycksöst: "Jag kan inte tänka mig att göra en skiva vid mina sinnens fulla bruk. Jag måste bli lite galen. Det är vad som kommer hända de närmaste dagarna".

Men det blev inte så. Efter endast ytterligare en dag bestämde sig June för att han inte gillade vart låtarna var på väg, och ställde in resten av studiotiden.

Sommaren 1998 hände samma sak. Då försökte June för första gången spela in vad som så småningom blev *Horror Vacui*, hans senaste album, inspelningar som utmynnade i vad producenten LonPaul Ellrich kallar för *The summer of doom*. Nu släpper Jim Zespy ju av de låtarna på sitt bolag Super Asbestos,

tillsammans med ytterligare en låt som spelades in under sommaren 2000, som *Silver Sound Sessions*. Det låter kaotiskt och okaraktäristiskt rockigt, betydligt tuffare än de inspelningar som släpptes i början av år 2000 som *Horror Vacui*. Det låter givetvis fantastiskt. Men varför? "Det är inte så stor mening med att försöka förstå sig på June", förklarade Zespy för mig en gång.

Kanske inte. Man kan bara hoppas att han får samma ingivelse vad gäller de fantastiska låtar han spelade in förra året, innan han avbröt inspelningarna.

Dan Andersson

PET SHOP BOYS

"Please"

"Actually"

"Introspective"

"Behaviour"

"Very"

"Bilingual"

Parlaphone/EMI

"Jag längtar verkligen efter att komma till Sverige och träffa alla blonda svenska tjejer" – Chris Lowe intervjuad i Frida 1986.

I slutet på 80-talet var Pet Shop Boys lika tuffa som The Smiths eller Public Enemy eller vad som helst. De gjorde allting rätt. Varenda singel, video, intervju eller tokhomosexuell låt-text signalerade att de hade förstått precis allting som finns att förstå om popmusik. De kändes ouppnåeliga. Perfekta.

Idag är Pet Shop Boys inte särskilt tuffa. Neil Tennant, 47, förverkligar för tillfället sina fäniga musikaldrömmar i London och någon gång nästa år eller så släpps en ny skiva som säkert kommer att låta fruktansvärt modern och revolutionera hela musikvärlden. Inte.

Om man trots det fortfarande bryr sig lite för mycket om Pet Shop Boys för sitt eget bästa, så finns nu deras sex första album i fortjusande små nyutgåvor till en sammanlagd kostnad av sisådär tusen kronor. De medföljande bonusskivorna innehåller i och för sig ganska få tidigare outgivna inspelningar, men man får de ofta briljanta b-sidorna och en hel del svåråtkomliga remixar. Förpackningarna är dessutom jättesnygga och bookleterna små mästerverk i bookletgenren. Journalisten och författaren Chris Heath intervjuar Neil och Chris och det är nästan alltid stor underhållning (Chris: "I've never liked deadpan vocals", Neil: "Now you tell me"). Pet Shop Boys ger fortfarande väldigt bra intervjuer.

Och i alla fall de fyra första albumen är alltså fantastiska skivor. *Behaviour* från 1990 är mästerverket. En lägmäld skiva (för att vara Pet Shop Boys), full av mörka teman; olycklig kärlek, svartsjuka, utanförskap, AIDS. Men ändå en livsbejakande skiva, vars texter är skrivna av någon som inte förlorat hoppet och blivit bitter, av någon som blivit sårad men

som inte offrat sin stolthet. Och så innehåller *Behaviour* Pet Shop Boys allra, allra bästa låt, *Being Boring*. Popmusik blir inte bättre eller mer rörande än så.

Thomas Nilson

PRESTON SCHOOL OF INDUSTRY "All This Sounds Gas" Domino/MNW

Det är alltid svårt att veta hur man ska förhålla sig till en platta när det mesta är helt okej, men inte mer. Alltså musik som inte berör mer än på ytan. Men när det finns två låtar som gör att man bara smäller av och allt stannar upp. Detta är en sådan skiva. Låtarna heter *Encyclopedic Knowledge of* och *History of the River* och det handlar om gamle Pavement-mannen Scott Kannbergs solodebut.

Pavements sätt att hantera harmonier och bygga upp låtar finns någonstans där. Men Scott gör på sätt och vis rakare och mer strukturerad musik. Scotts sång är charmigt trevande men tack och lov inte rädd för att sjunga falskt. Det är en avspänt inspelad platta men enkelheten ligger i attityden och musiken, inte i en ljudbild som försöker vara tillkämpat 60-tal eller lo-fi.

Jonas Elgemark

THE QUIREBOYS

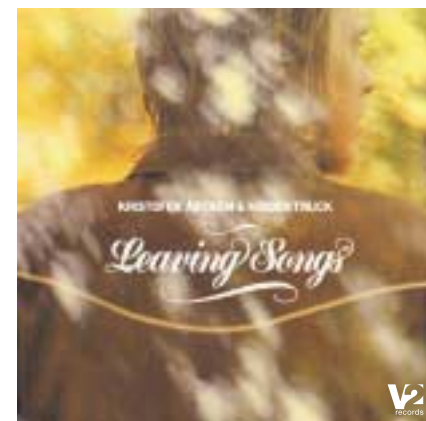
"This is Rock'n'roll"

Sanctuary/Playground

Kavajerna är nyborstade, sminket och glammen nedtonade samt förhoppningsvis även intaget av drogerna. Med originalmedlemmarna Spike (sång), Nigel Moog (bas) och gitarristen Guy Griffin, återvänder sleaze/pub-bandet alla räknat ut. Spike sjunger bättre än någonsin och plattan känns generellt sett som uppföljaren till debuten *A Bit of What You Fancy* från 1990. Begreppet tidlös infinner sig. När de på *Bitter Sweet & Twisted* från 1994, satsade på storproduktion och pompösa arrangemang, tappade de bort sig själva. Idag är det precis tvärtom. Bandets influenser härstammar från Stones, Faces, Rod Stewart, Humble Pie, Black Crowes och AC/DC. Lyssna bara på hur keyboardisten Kevin Savigar spelar, och försök bortse från Eddie Harsch (Black Crowes).

Låtskrivarparet Spike/Griffin verkar fungera bra och sedan förste gitarristen Guy Bailey försvunnit ur bilden har nu Griffin tagit steget ut i rampljuset. The Quireboys återförening känns som ett välkommet återseende och borde ge svenska band som Diamond Dogs stor draghjälp. Varför inte som förband när Quireboys kommer hit i höst? Känslan av att Spike och Co kan prestera ett hårdare rockbett är uppenbar, förhoppningsvis kommer det på nästa platta.

Thomas Olsson

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK "LEAVING SONGS" CD UTE NU "NORTHERN BLUES" CD UTE I MITTEN AV NOVEMBER TURNÉ I NOV/DEC

MOTORPSYCHO

"PHANEROTHYME" CD/LP UTE NU NORGES STÖRSTA ROCKBAND GÖR DET IGEN!! LIVE I GBG 22/9 OCH STHLM 17/10

ISOLATION YEARS

"INLAND TRAVELLER" CD/LP (RELEASE 24/9) NYTT SENSATIONELLT BRA BAND FRÅN UMEÅ. MUSIKALISKT MELLAN SOUNDRACK OF OUR LIVES OCH BEAR QUARTET.

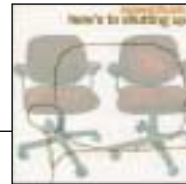

LOOSEGOATS

ALLA ALBUMEN TILL SPECIALPRIS I DIN BUTIK NU. NY 7 SPÅRS SINGEL "FORM AND THE FEELING" MED TVÅ OSLÄPPTA LÅTAR UTE DEN 17/9.

WWW.STARTRACKS.SE • ROCK@STARTRACKS.SE

RECHENZENTRUM "The John Peel Session"

Kitty-Yo/Border

Vanligtvis brukar väl en Peel Session (en inspelning gjord speciellt för britten John Peels legendariska radioprogram) bestå av en tre-fyra låtar, men tyska Rechenzentrum spelade in ett helt tiospårsalbum. För att ytterligare utmärka det från andra sessions inkluderar skivan en snygg abstrakt musik-video, gjord av en av medlemmarna i bandet.

Musiken har drag av dubtechno, clicks+cuts och lite postrock. Det brusigt abstrakta dubtechnospåret *Solaris* följs till exempel av det melankoliska stråkar-och-piano-stycket *Vom boot zum haus*. Skivans höjdpunkt är naturligtvis spåret *Ibm*, som även finns som video. Det kretsar kring en sampling från filmen *2001*, scenen där datorn Hal sjunger *Daisy*, här ackompanjerad av ett stappande technobeat och tidstypiska synt-ljud – riktigt kul. Rechenzentrums *The John Peel Session* är en varmt brusig och knastrig skiva som definitivt står sig i konkurrensen.

Henrik Strömberg

ROLLERCOASTER

"High Society"

Suiteside/Border

När Rollercoaster inte spelar skramlig, skitig garagerock, kan jag föreställa mig dem med lossade kravatter shejka lös på någon mod-allnighter hemma i Italien. Bandet blandar 60-tals kitsch med punk i en snygg handvändning. Sångaren Matteo Perra kvider och ylar som besatt och tillsammans med sina två vapendragare skapas en sjuhelvetes energi. Starka melodier och refränger får ofta stryka på foten eftersom experimentlustan och energin prioriteras. Några spår innehåller blås, ett annat en hårfön som ligger i bakgrunden.

Men Rollercoaster visar upp en annan sida i *On A Kundalini's Chair*, där den uppkäftiga Iggy byts ut mot en dovt, mumlande Lou Reed. Och mätarnålarna på displayen som ständigt slår över, får tillfälle att vila upp sig i softa *Such A Spy In Our Mind*, som utgör bästa spåret med en vinade moog i periferin. Även den instrumentala *Orgy* bjuder på en överraskning, då melodin låter som vore den ihopsnickrad av Johnny Marr.

High Society får mig att vilja skaka av mig skorna och dansa runt i lägenheten, även om några spår känns en aning fattiga och drar ned helhetsbetyget. Men då är det bara att skippa fram till spår nu igen.

Annica Henriksson

RUBY

"Altered & Proud"

Wichita/Border

Dessa remixar är betydligt intressantare än originalversionerna från indie-triphopalbumet *Short-staffed at the Gene Pool* som kom ut i

våras. Det är inte fråga om regelrätta dansversioner, här finns inga raka house- eller technolåtar – även om de bästa mixarna inte skäms för att använda ett fett housebeat. *Altered & Proud* består av elva utflykter i modern elektronisk lyssningsmusik och nuskool electro-synt. Ruby har valt relativt okända remixare, bland de större namnen märks Kid606, Max Tundra och Dot Allison.

Möjligtvis skulle man kunna önska sig att remixarna varit lite mer respektlösa, som det är nu har man inga problem att känna igen originalen. Fast när resultaten blir så bra som i mixarna från Wauvenfold, Console eller Aksum gör det inget. *Altered & Proud* är lite av det bästa av två världar, här finns något att hämta för både den som gillar indie och den som föredrar elektronisk musik. Alla mixarna är kanske inte jätteintressanta, men det hade kanske varit att vänta sig för mycket.

Henrik Strömberg

S'APEX

"Audiodesign"

Poets Club/Border

S'apex är Daniel Myer, ena halvan av industri-syntgruppen Haujobb. Musiken på *Audiodesign* har dock sina rötter i drum'n'bass och i viss mån electro. Det är kall musik, väldigt precis. Ljuden låter rena och hårda, det finns väldigt lite plats för oklarheter i den intrikata programmeringen. Allt på sin rätta plats. Ändå finns här en viss eftertänksamhet, i synnerhet på de mer dröjande spåren med ambienta drag. Påminner på många sätt om Photeks drum'n'bass. Det svänger faktiskt om albumet, det är aldrig tråkigt eller tjatigt.

Henrik Strömberg

SOLEX

"Low Kick and Hard Bop"

Matador/Border

När Solex debuterade för några år sedan med *Solex vs. The Hitmeister* bländades jag av uppfinningsglädjen och de oväntade vändningarna den bjöd på. Uppföljaren *Pick Up* innehöll visserligen mycket av debutens spänningar, men blev i längden konturlös i och med att Elisabeth Esselink började vidga sin potential. Men att utvecklingen skulle leda någonvar var det inte tu tal om – det verkade finnas ett utstakat mål. Och när nu Solex tredje album kommer, faller bitarna på plats. Det är fortfarande ljudfragment som bygger upp albumet, men som hela tiden ges en innebörd och som känns självklara i låtarnas helhet. Det som tidigare verkat vilset tungfotat har nu ett mer komplicerat rytmkomp. Den svävande och svärgripbara sången känns mer i fas med melodierna och sällan har väl Solex låtit så konkret som i *Not a Hoot*, en Tom Waitsk rockabillyblues med oslipad Bananarama-sång. Även om lättillgänglighet fortfarande inte är Solex varumärke, så är *Low Kick and Hard*

Bop en glimrande fyr i skivfloden. Och även om jag kanske inte alltid förstår åt vilket håll Solex utvecklingsstigar går, vill jag alltid vara med och utforska varje skrymsle efter vägen.

Magnus Sjöberg

SPIRITUALIZED

"Let it Come Down"

BMG

Jason Spaceman, enväldshärskare i Spiritualized, har hittat ett helt eget universum att göra musik i. Ju mer jag tänker på det blir musik nästan ett för svagt ord. Självt vill Jason att Spiritualized ska ses som ett soul-band. Han ägnar stor del av sin tid åt att försöka komma underfund med hur ljuden på gamla skivor med Al Green och Sam Cooke egentligen blev till. För min egen del skulle jag vilja kalla Spiritualized ett modernt och kritiskt gospelband. Med stora sakrala penseldrag målar Jason Spaceman textdokument som innehåller godhjärtade och vittomspännande budskap om en bättre värld blandat med vardagsbetraktelser rakt från hjärtat.

Precis som på den helt igenom fantastiska föregångaren *Ladies and Gentlemen We Are Floating in Space* mixar Spiritualized på *Let it Come Down* mer traditionella rockburgare med interplanetär gospel. Jag gör mig själv en tjänst genom att jämföra de bägge skivorna men *Let it Come Down* är kanske något rakare med inslag av country och saknar delvis urkraften i exempelvis *Cop Shoot Cop* från *Ladies and Gentlemen...* Min absoluta favorit är den repetitiva *I Didn't Mean to Hurt You* där Jason är ängerrull efter en konflikt med en kär vän. Det är kanske inte stor poesi vid en första lyssning, men oensurerat väljer känslorna fram och texttrader som "I miss you like I miss the water when I'm burning" virar sig som sidan-band runt själen. Låtuppbbyggnaden påminner för övrigt om Raveles *Bolero*.

Spiritualized är egentligen det enda viktiga band i en brittisk indievärld där flertalet nöjer sig med att uppdatera med syntar, autotuners eller vad som råkar vara modernt. Jason Spaceman upptäcker nya världar och bjuder oss frikostigt på sina iakttagelser, vilket vi tackar för. Att det sedan krävs över hundra musiker och nästan ett år i Abbey Road Studio för att nå målet struntar Jason i. Att *Let it Come Down* är en av årets bästa skivor är lika säkert som att Spiritualized kommer till himlen.

Björn Magnusson

STEREOLAB

"Sound-Dust"

Warner

Det är många som tycker att Stereolab var bättre förr. En del tycker precis tvärtom, däribland jag själv. Detta eftersom bandet dels äntligen hittat ett ljudbildeal som pas-

sar dem, dels experimenterar mer med låtuppbbyggnader, och dessutom har de fimpat den efterhångsna franska 60-talspopen. Allra bäst är bandet sedan de började samarbeta med John McEntire från Tortoise. Han har producerat halva *Sound-Dust*, och resten är manövrerat av Jim O'Rourke.

Den här plattan är mer suggestiv än den stilmässiga föregångaren *Cobra And Phases Group...* från 1999, och de har hittat den där avslappnat jazziga känslan i flera av spåren som gör att man bara vill ha mer, men inte för snabbt, inte för mycket, men mer... Laetitia Sadier och Mary Hansen sjunger fortfarande som två lätt uttråkade gudinnor, och blåsarren är snyggare än någonsin. Mätte de aldrig lägga av.

Pigge Larsson

THE STROKES

"Is This It"

RCa/BMG

Vad finns det egentligen att säga som inte redan skrivits ut om slynglarna i The Strokes? Deras första skiva, och det måste komma fler (!!!), sitter som en smäck i öronen. Starka låtar som jag inte trodde kunde uppstå. I alla fall inte i den redan så överfyllda rockgenren.

En eggande början i titelspåret fortsätter i andra singeln *The Modern Age* och upp-trapningen når sin kulmen i *Last Nite*. Julian Casablancas röst låter brutalt misshandlad, distad och långt mer rutinerad än 20 år.

Att en singel med fem spår är bättre än vad vissa band producerar under en livstid, känns ganska överklagt. Går det att göra ett album som matchar det? The Strokes lyckas på ett äckligt bra sätt hålla kvar uppmärksamheten vid varje spår på *Is This It* utan att tappa det som är så svårt att sätta ord på. Underbar utstrålning, rock och revolution.

Gör om det, den som kan. Nu. Snälla.

Evalisa Wallin

SUPERCHUNK

"Here's to Shutting Up"

Merge/Border

Superchunk fortsätter att sprida glädje, hopp och ljus. Det har de gjort i mer än ett decennium, med samma energi och hjärtat på de rätta stället. Det är svårt att inte ta dem till mitt eget. Laura Ballance och Mac McCaughan har förutom bandet skivbolaget Merge, vilket kanske förklarar varför det var ett tid sedan de hörde av sig. Efterföljare har kommit, segtrat och fallit utan att det verkar ha rört dem i ryggen.

Det är en ibland härfin gräns mellan dålig powerpop och den typ av skrammelpop som Superchunk gör, men underligt nog lyckas de oftast rädda sig på rätt sida. Och – det är så trevligt så trevligt att äntligen få höra en fullträff. På *Here's to Shutting Up* har de verkligen bara gjort popmusik och fått den

att skina i sin allra bästa dager. Högkoncentrerat, opretentiöst, enkelt. Samtidigt som de hittar detaljerna som förgyl-
ler vilken medelmåttig tråkhili som helst. Det
var faktiskt ett tag sedan jag kände sådan
glädje över att höra typisk midwestindie, det är
mycket som dammar igen av låtsascountry och
märkliga utflykter i länder där de absolut inte
har något att tillföra.

Superchunk fokuserar på det de alltid har
gjort, hur otidsenligt det än må vara, och
svävar bort på molntussar i soldnedgången.

Fredrik Eriksson

SUPER FURRY ANIMALS "Rings Around the World"

Sony

Super Furry Animals har aldrig fått det erkän-
nande de egentligen förtjänat med sin disigt
brittiska mix av flippade harmonier och pop-
melodier. Men med låtar som (*Drawing*) *Rings
Around the World* och *Receptable for the
Respectable* borde den stora massan av indie-
poppare bli nöjda. Resten av publiken som är
mer intresserad av ny, spännande och experi-
mentell musik borde också bli väldigt glada.
Här finns nämligen det mesta. SFA har fått till
det mesta alldeles perfekt. Jag kan vända mig
emot en del tråkiga, nästan Morrissey-betona-
de, melodier. Men blandningen av galenskap
och djup är stundtals magnifik.

Jonas Elgemark

UNO SVENNINGSSON

"I det osynliga"

Metronome/Warner

Uno Svenningsson är en av många artister som
man kan känna sig trygg åt. Man vet alltid vad
man får, det sker inga plötsliga utfall från den
musikaliska mallen. Det är dock lite synd att
mallen är präglad av smörig schlagerballad,
för Uno har fortfarande en särpräglad röst
som det varit intressant att höra i andra sam-
manhang. Visserligen blir vi ju alla äldre och
mer mogna, men visst tycks det som att Unos
musik åldras mer än han själv – för varje nytt
album känns det tröttare och mer oengagerat.
Men visst finns förhoppningen om att han kan
övertaska och pigga till. Dock inte denna gång.

Magnus Sjöberg

TECHNO ANIMAL

"The Brotherhood of the Bomb"

Matador/Border

Är det hiphop? Är det big beat? Är det techno?
Är det rock'n'roll? Är det hardcore? Eller är
det d'n'b?

Nej, det är Techno Animal som gjort en
ordentlig ansiktslyftning. Visst är det hiphop,
men det är helt befriat från influenser från
några större förgreningar. Med hjälp av en hög
rappare (till exempel EI-P från Company Flow)
har djurets aggressiva beats nu fått en högre
mening, en självklar rätt att existera, ett sam-
manhang som absolut inte funnits tidigare. Det

skrapar och tjuter, det är tungt som bly, fuktigt
som en gravsten och argt som en hel bikupa.
Aldrig tidigare har jag hört så här suggestiv
och samtidigt ettrig hiphop.

Pigge Larsson

TENFOLD LOADSTAR

"Tenfold Loadstar"

XXS/Border

Tyskland har beskyllts för mycket i musikkväg:
från skrikande medioker hårdrock till ogenom-
trängliga konstinstallationer i musikform. Men
när tyska Tenfold Loadstar debuterar är det
med ett fördomskrossande leende jag lyssnar.
Här blandas lika delar Belle & Sebastian och
Ben Folds Five med Kraftwerk-krydda och
Godley & Creme. Kanske ingen unik blandning,
men likväl en smakfull sådan. Här finns släp-
ande bluespastischer liksom folkspirerade balla-
der, allt i en skräddarsydd musikalisk kostym
som passar perfekt, till vilket tillfälle som
helst. Och tur är det, för detta vill jag spela
ofta, ofta.

Magnus Sjöberg

THEBROTHEREGG

"Snowflake & Fingerprint Machine"

Woronzow/Border

Att benämna Portland-bandet Thebrotheregg
som experimentell pop ligger nära till hands.
Det är nämligen just vad det är. Ljuva poplåtar
som är inlindade i psykedelisk Brian Wilson-
galenskap, skumma ljud och harmonier.
Klaviaturen används lika mycket att leka med
som att spela på. Oundvikligt tänker man på
Elephant Six-band som Olivia Tremor Control
och Apples in Stereo som har samma utgångs-
punkter när de gör musik. Men Thebrotheregg
är unika i sitt slag i och med att jazzen ofta
lurar i kulisserna och att det alltid finns en
bärande popmelodi. De blir heller aldrig ostruk-
turerade på ett ofokuserat eller tillkämpat sätt.
Nerven och kontrollen hålls uppe genom hela
plattan och alla mystiska instrument som de
använder, och som jag inte ens kan uttala nam-
nen på, förstärker bara känslan av Thebrother-
eggs unika förträfflighet. Briljant i sitt slag!

Jonas Elgemark

USHER

"8701"

Arista/BMG

Ushers *U Remind Me* var en av sommarens
mest förtjusande singlar. Skamlöst kommersiell
r'n'b-pop med en sådan där refräng som Cheiron-
producenter mördar för. Och inte särskilt över-
raskande det bästa spåret på den här skivan.
Usher sjunger tuffa saker som "If I wanted to
I could take you away from your man with my
eyes closed" och P Diddy gästrappar, men
sådär särskilt upphetsande blir det aldrig. Om
man nu inte uppskattar bilderna i bookleten på
Usher med bar överkropp förstås.

Thomas Nilson

Album

THE VARUKERS

"How Do You Sleep?"

Go-Kart/Border

Punken är inte död om ni trodde det. Den rör
på sig. Kanske inte så mycket framåt, men väl i
sidled. Från Bedford i England kommer fyra
killar som lirar old-school punk. Varukers är
arga på riktigt och de menar verkligen vad de
sjunger. Varukers kickar mot allt och alla.
Labour, nynazister och polisen får sig alla en
Dr. Marten på smalbenet. Varukers bär inte
skinnjackor med nitar för att vara hipa. De
bär skinnjackor med nitar för att de inte har
någon annan jacka. Det behövs fler band med
Varukers inställning.

Per Lundberg G.B.

THALIA ZEDEK

"Been Here and Gone"

Matador/Border

Det klassiska har inträffat. Thalia Zedeks band
Come har upplösts och i sann rockstjärneanda
gör hon ett sorgset album i countrystil. Det är
bara det att Thalia Zedek har en av den kvinn-
liga rockens absolut mest personliga röster.
Hon låter farlig på riktigt och hon lägger sin
sjel i varje ord och uttryck. Precis som i Come
och Live Skull låter det hela tiden som hon är
på gränsen till sammanbrott. Men nu är det
avskalat och den här plattan visar att hon är
tillräckligt mångsidig för att ge sig på annat än
den stökiga rocken. Stråkarna finns där liksom
pianot, men framförallt Thalia Zedek själv. Det
är inte behagligt. Musik som är det har jag ald-
rig klarat av. Ett av de absolut starkaste skiv-
släppen i år.

Jonas Elgemark

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK

"Leaving Songs"

Startracks/V2

Kristofer Åströms debut med Hidden Truck
hette *Go, Went, Gone*, och fylldes med hjär-
tebrustna, förtroliga sånger om en käreasta som
kallhamrat bara går sin väg. När de återvänder
med *Leaving Songs* är tonläget en smula
högre. Musiken halar upp persiennerna och
släpper in luft i stearinljuskammaren. Redan
öppningsspåret *What I Came Here for* utstrå-
lar hoppfullhet, låt vara en något reserverad
sådan. Och även om det finns bättre låtar på
skivan än *Mr. Bojangles*, så måste den nämnas
för att den Jerry Jeff Walkers klassiker aldrig
låtit så svensk. Som om Åström & Co fick
Bojangles att dansa till dragspel bland som-
martorrt hö.

Om *Go, Went, Gone* kröp in strax under
skinnet, så lägger *Leaving Songs* snarare än en
varm, ömsint hand mot huden i en smekning.
Det är en annan sorts beröring, men inte en
mindre betydelsefull.

Peter Sjöblom

LUGER PRESENTERAR

MELT BANANA ^(PN)

15/9 MALMÖ - KB

16/9 STOCKHOLM - TANTOGÅRDEN

AIR ^(FR)

18/9 STOCKHOLM - CIRKUS

KINGS OF CONVENIENCE ^(N)

23/9 STOCKHOLM - SÖDRA TEATERN

ED HARCOURT ^(UK)

25/9 STOCKHOLM - SÖDRA TEATERN

26/9 HELSINGFORS - TAVASTIA

27/9 OSLO - JOHN DEE

28/9 GÖTEBORG - BOMMENS SALONGER

29/9 MALMÖ - KB

THE BETA BAND ^(UK)

2/10 STOCKHOLM - GÖTA KÄLLARE

3/10 LUND - MEJERIET

WARP LABEL NIGHT

3/10 MALMÖ - KB

4/10 STOCKHOLM - KGB/SÖDRA TEATERN

MOTORPSYCHO ^(N)

17/10 STOCKHOLM - TANTOGÅRDEN

MERCURY REV ^(US)

18/10 STOCKHOLM - ARENAN

SPARKLEHORSE ^(US)

24/10 MALMÖ - KB

26/10 STOCKHOLM - KULTURHUSET

NITIN SAWHNEY ^(UK)

29/10 STOCKHOLM - SÖDRA TEATERN

(I SAMARBETE MED SÖDRA TEATERN)

COWBOY JUNKIES ^(US)

5/11 STOCKHOLM - SÖDRA TEATERN

(I SAMARBETE MED EMA TELSTAR)

MODJO ^(FR)

8/11 MALMÖ - KB

LAMB ^(UK)

16/11 MALMÖ - KB

THE WATERBOYS ^(UK)

22/11 MALMÖ - KB

23/11 STOCKHOLM - ARENA

SE SEPARATA AFFISCHER SAMT ANMÄLAN FÖR FÖRKÖPSSTÄLLEN & ÅLDERSRÄNS!

FÖR MER INFO WWW.LUGER.SE

LUGER

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

DARK FUNERAL - DIABOLIS INTERIUM

Nytt album med världens största tidiga Death Metal band. An en gång blev de livande legenderna var skivbolaget Peacebox av Peter Dinklage i Alyce Sudio. Familjen består av Peter Dinklage CD samt en ultra limited version med 1000 exemplar och dubbel CD följer den 24 november!

NFR996/NFR996/P / NO FASHION RECORDS

DESTRUCTION - ANTICHRIST

Thrash / Death Metal
Nytt album. 1:a livealbumet kommer i limited edition med en CD + en 20-sidig exklusiv boklet "Curse Of Gods" + en 20-sidig exklusiv boklet

NB 6002 / NUCLEAR BLAST

MESHUGGAH - RARE TRAX

"Rare Trax" innehåller alla sällsynta och sällsynta inspelningar och passivitet i videopack Rolling Stone Magazine "One of the most important hard n' heavy bands"

NB 9002 / NUCLEAR BLAST

TRISTANIA - WORLD OF GLASS

Gult, rött, svart, grönt, blått till en ny dimension med Tristania i "World of Glass". Med Tristania som huvudsak i "World of Glass". Med Tristania som huvudsak i "World of Glass". Med Tristania som huvudsak i "World of Glass".

APR 02 / NAFALM

WYVERN - NO DEFIANCE OF FATE

Andra starten med svenska Wyvern. Ingeriet i Studio Fredman (Hemmet, in Flame) med medlemmar från såväl Chivalry som Mark Gynning och Hypocrite bärar för kvalitet. Med den här plattan visar Wyvern att man är redo och brottas med de stora gränserna. Svensk Heavy Metal utan gränser!

NFR001 / NO FASHION RECORDS

EDGUY - MANDRAKE

Efter succén med Heavy Metal Opera "ANATASIS" är Tobias Sammet tillbaka med sitt EDGUY och uppföljaren "Mandrake". "Mandrake" Sammet skapar och avslöjar på ett sätt. Detta gång visar sig EDGUY också från sin hårdare sida. Massivt viktiga i November!

APR 02 / APM

NIGHTMARE - COSMIVISION

De finaste Heavy Metal legenderna är tillbaka i blocket med sitt senaste och bästa album någonsin!

NFR06 / NAFALM

RABIES CASTE

"LET THE SOUL OUT AND CUT THE VEIN"

Standard Bridgecore med musikala referenser till Heavy Metal, Grunge och Godfreak. Producent av Heavy Metal, Här, snabbt och ord!

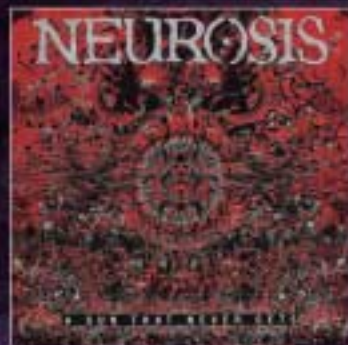
MOSMCD 251 / CARACHE

V/A - NO FASHION CLASSICS

Östasiatisk samling från No Fashion till ett samling av pris! Meddelanden CD 1: Ingeriet och Dark Funeral. Ingeriet CD 2: Ingeriet. Östasiatisk samling från No Fashion till ett samling av pris! Meddelanden CD 1: Ingeriet och Dark Funeral. Ingeriet CD 2: Ingeriet.

NFR992 / NO FASHION RECORDS

NEUROSIS - SUN THAT NEVER SETS

Neurosis nya album är ett i sin stil och innehåller referenser till alla möjliga metaller som finns i världen. Detta gång visar sig Neurosis också från sin hårdare sida. Massivt viktiga i November!

RR 6002 / RELAPSE

MNW
MUSIC NETWORK
HOUSE
OF KICKS
DISTRIBUTION

MNW RECORDS GROUP AB / HOUSE OF KICKS DISTRIBUTION
Textilvagen 7 • 120 30 Stockholm • Sweden • FAX: 08-6303601 • E-MAIL: mnw@mnw.se • hok@houseofkicks.se

3D HOUSE OF BEEF**"Low Cycle"**

Lunasound Recording/MNW

Producerad av Alex Newport (Fudge Tunnel, Nailbomb). Okej, Fudge Tunnel var ganska coola när de fanns, även om deras liveshow kanske inte var den fräckaste. 3D House of Beef håller sig i kanten mellan doom och sludgerock men tilltalar mig inte alls. Kul att texterna är med, men vem faan kan läsa den handstilen och den lilla texten?

Flåskiga blodsdrypande betongriff och en grizzlybjörn till sångare – nej tack!

Thomas Olsson

500 FT. OF PIPE**"Dope Deal"**

Beard of Stars/Border

I dagens läge spelar *många* band stoner-rock. Som inom alla genrer är givetvis kvaliteten skiftande. Nämner jag gitarristen Scott Hill för dessa gubbar faller de troligtvis ner på knä och kysser mina fötter. Här pratar vi om 500ft Of Pipes gudar. För trots att slackeriffen står som spön i backen, och att punkattityden är markant och Gibsongitarren nedstämd tappar jag snabbt intresset. Deras hantverk känns okej, men drunknar ändå i den flod av plat-tor som väljer fram.

Thomas Olsson

AEON**"Dark Order"**

Deathvomit/MNW

Denna sexspårs-CD är bland det mest renodlat brutala som spelats i det Larssonska hemmet. Deras varumärke är en sorts death metal helt befriad från sångmelodier, och därmed har de trots sitt svenska ursprung inte speciellt mycket gemensamt med exempelvis In Flames. Kompetent, argsint och med ett fruktansvärt skönt häng gör de en mycket stilren dödsmetall som deras bolag gärna jämför med Morbid Angel. Det ska vi låta vara osagt, men en liten kritik kan ändå framföras; är de inte lite för perfektionistiska?

Pigge Larsson

ALISON KRAUSS & UNION STATION**"New Favorite"**

Rounder/Playground

För något år sedan behövde man bara uttala ordet lo-fi-country för att folk skulle göra stora ögon. Ifall det egentligen betydde något annat än ovanligt bra amerikansk gubbrock är tveksamt, oavsett om det var Ryan Adams eller Willard Grant som stod bakom. Den här blondinen däremot, har gjort country av det lite mindre kommersiella slaget i många år. *New Favorite* är hennes fjärde album tillsammans med Union Station, ett alldeles fantastiskt country & westernband med attribut som banjo, mandolin, violiner och en grym sångare i Dan Tyminski. Alison Krauss själv har tagit över där Emmylou Harris fick tantvibrato och tillsammans med bandet förvaltar hon verkligen arvet efter Emmylous samarbete med Gram Parsons. Få av låtarna på *New Favorite* är egna, några traditionella, men allt är så högklassigt det bara går. Dans, romantik, alkohol och sorg i en klassisk förpackning. Behöver ni fler argument?

Pigge Larsson

THE ANOMOANON**"The Anomoanon"**

Palace/Border

Anomoanon har ett imponerande krångligt gruppnamn men också ett lika imponerande sinne för melodier. Rock lämpad för den lokala puben där alla gungar i takt. Men gitarrerna är vassa och Anomoanon håller hela tiden nerven uppe och det finns en folktön i det de gör. Därför känner man sig hemma hos den här plattan. Ojämt och sömngigt ibland, men ändå på riktigt.

Jonas Elgemark

JUAN ATKINS/DIVERSE ARTISTER**"Legends: Volume 1"**

Om/MNW

Att ge ut en DJ-mixad samling är tydligen ett lätt sätt att tjäna pengar, med tanke på hur många det släpps. Juan Atkins, en av Detroit-technons verkliga legender, mixar här ihop 18 låtar latin- och discoinspirerad house. Lätt och somrigt. Och snyggt mixat, givetvis. Jaha?

Henrik Strömberg

THE BEIGE OSCILLATOR & DJ**ATTACHÉ****"Waiting for Wood"**

Charhizma

Vad som först verkar vara en CD med skarp elektronisk musik visar sig snart dölja oanade djup. De digitalaste ljuden blandas med ståbas och kantslag. En muterad downtempo-korsning mellan drum'n'bass och electro. Och även om The Beige Oscillator & DJ Attaché använder snarlika ljud som de man finner på alla dessa "jaz-ziga" downtempo-plattor delar *Waiting for Wood* inte alls den slickt rena tråkighet de albumen lider av. En kreativ användning av distorsion och analog-elektroniska blipp blopp garanterar motsatsen. Störtskönt.

Henrik Strömberg

BIOHAZARD**"Uncivilization"**

SPV/Playground

I början av nittioalet blev jag imponerad när jag såg Biohazard vandra gatan fram och skrika "five blocks to the subway" på MTV. Då kändes det på blodigaste allvar. Ären gick och Biohazard gjorde plattor och turnéer världen över utan att komma upp i samma kaliber. År 2001 fortsätter Evan och de andra göra låtar i samma genre som jag personligen trodde var stendöd. När band som Limp Bizkit röjer stora framgångar på försäljningslistorna måste man tänka om.

Biohazard har lyckats med att göra ett varierat album. Aggressiviteten och intensiteten finns kvar. Vad som är nytt är det mest berömda av alla influenser, man har blivit äldre. *Uncivilization* är en platta som sätter lite myror i mitt huvud. Två lugna spår varav ett instrumentalt. Bäst är Biohazard när de vråker på för fullt som i *Cross the Line* eller *Population Control*. Bästa spåret *Get Away* är en klockren fullträff i magen som gör att man tappar andan och tar om den igen.

Per Lundberg G.B.

MARY J BLIGE**"No More Drama"**

MCA/Universal

På Mary J Blige femte studioalbum får hennes kärlek till hiphop ta mer plats än kanske någonsin tidigare. Den blytunga singeln *Family Affair* var en effektiv för-
ning om hur det låter. De eleganta arrange-
mangen på förra albumet *Mary* har till stor del ersatts av hårdare beats. Elton John ut. Dr Dre in.

Mary har gjort sin klubbigaste skiva sedan debuten *What's the 411?*. Förutom Dre har bland annat The Neptunes, Missy Elliot, Rockwilder och Jimmy Jam & Terry Lewis varit involverade.

Och det är tveklöst en väldigt bra skiva så det här känns lite dumt att skriva. Men. Jag är lite besviken. Det kommer kanske att gå över men just nu saknar jag verkligen de där storslagna balladerna, som förra skivans *Give Me You* och *The Love I Never Had*. Och jag saknar något som är så där riktigt otäckt vackert. Det finns andra sångerskor som kan göra en suverän dansgolvshit som Neptunes-producerade *Steal Away*, men bara en som kan göra *I Love You*.

Thomas Nilson

BUGGY**"Sweeping"**

Christian Wiklund production

Stillsam pop med ett murrigt omslag. Första spåret anslår ett stråk av andlighet. Stämningen behålls till viss del genom resten av skivan som sakta men säkert sniglar sig upp i medvetandet. Slingorna sätter sig; "If I go to fast, you gotta tell me/If I don't know, you gotta show me". I alla fall ett tag.

Styrkan i Buggys debut från det egna skivbolaget, ligger i sången. En röst som ofta håller sig i samma tonläge. Mjukt smekande över de bekanta melodierna. *Sweeping* känns som en ganska klassisk popdebut – inte alltför utstickande och lite smått osäker. Gå vidare, hitta några utstickande element och tillför musiken något mer.

Evalisa Wallin

RANDALL BRAMBLETT**"No More Mr. Lucky"**

Sony

Det här är en synnerligen platt och tunn historia. Randall Blambett har det där typiskt tråkamerikanska tonläget. Ni vet, precis så där lagom hest och sprucket. Musiken är urvattnad soulrock med någon enstaka countryrockinfluens. Glöm!

Jonas Elgemark

CARNIVAL IN COAL**"Carnival in Coal"**

Season of Mist/MNW

Två franska musiker som blandar musikstilar och både blandar in black metal, Mr Bungle, Zappa, disco, agentrock och artrock i en salig röra. Det är väl ungefär så här det kan låta om man överdoserar på magic mushroom och försöker spela... Glöm tanken på att ens försöka!

Thomas Olsson

PAUL CHAIN**"The Improvisor – Sign From Space"**

Beard of Stars/Border

Hawkwind, Monster Magnet eller Atomic Bitchwax lyssnar jag tusen gånger hellre till än detta misslyckade försök att göra psykedelisk spacerock. Samma låt i fyra versioner – låter det spännande? En skenande gitarr och eko på rösten känns heller inte speciellt kul.

Thomas Olsson

CHARLATANS**"Wonderland"**

Universal

Charlatans har alltid varit ett av de band som jag hållit högst bland britpopbanden. De har alltid lyckats behålla det som Manchester-vägen från början stod för. De har ofta missförstått, folk har trott att de bara vill upprepa framgångarna med de tidiga försäljande singlar. Men Charlatans har varit tillräckligt smarta och gått vidare och gjort flera storartade album. På större delen av *Wonderland* har de valt en väg som jag inte riktigt är med på. Största delen består av någon slags anonym soulmatta. Det dröjer ända till de fyra sista låtarna innan man börjar känna igen det gamla Charlatans. Än *If I Fall* har den lite sorgset charmiga stämningen. *Wake Up* har ett klart drag av Curtis Mayfield. Men framförallt *Is it in You?* gör att man förlåter det mesta. Ett litet underverk som bara just Charlatans kan göra. Några få låtar gör ingen hel platta, jag vet, men ändå...

Jonas Elgemark

CHUCK PROPHET AND THE MISSION EXPRESS**"Turn the Pigeons Loose"**

Cooking Vinyl/Border

Det är klart sympatiskt det den gamle Giant Sand-mannen håller på med nuförtiden. Vare sig det handlar om totalt utflippade utflykter, eller som här, mer återhållsam rock.

Bandet The Mission Express har en tydlig amerikansk prägel som ibland tenderar country ibland 60-tals västkustrock. Stephanie Finch byter mellan Farfisaorgeln och Wurlitzerpiano och räddar stunder som tenderar att bli lite tråkiga och upprepande. Men Chuck Prophet har ofta en förmåga att hålla spänningen uppe. Jag avundar de som var i San Francisco på klubben Bottom of the hill den där söndagen i april förra året.

Jonas Elgemark

COMMANDER "Metal Rockers"

egen utgåva

Varför vill upptagna personer hela tiden bara ha mer att göra?

Sångaren, gitarristen, föräldern och klubbägaren (Belsepub) Tony Jelencovich (Concrete Stuff, B-Thong, Transport League, Glanzig), och nu även Commander, ligger inte på latsidan. Efter tre plattor med hårt rockande boggietrashande Transport League är det dags för ett litet sidospår innan det är dags för platta nummer fyra. Med avstamp i 80-talets N.W.O.B.H.M. och tydliga AC/DC-vibbar kunde man nyligen se bandet på Göteborgskalasat. Bredbent rockande med Flying-V-gitarrerna i högsta hugg levererade de sin N.W.O.S.H.M (Swedish) med leendet i mungipan och glimten i ögat. Sångaren Pete Destroyer ylade som den värste Brian Johnson (bra röst) och Tony försökte se grym ut. Låtarna är tidstypiska, bandet kan sin historia, och det doftar engelskt 80-tal med spandex och nitbälten. Tankarna drar främst mot Biff Byford och Co i ständigt turnerande Saxon och snart albumaktuella Tygers of Pan Tang. Trots allt kan jag inte ta bort leendet på mina läppar. Är detta verkligen på riktigt? Lyssna bara på texten: "We are metal/surrender to rock'n'roll/We are metal commander kids of rock'n'roll". Även sångaren och gitarristen Ralph Gyllenhammar har medverkat i bandet, men beslutat sig för att satsa på Mustasch. Frågan är bara, gjorde han rätt? Stoner eller H.M. Nästa fråga, hur högt prioriterat kommer egentligen Commander bli?

Metalcommander@hotmail.com

Thomas Olsson

DA BEATMINERZ "Brace 4 Impak"

Rawkus/Playground

Produktionsteamet Da Beatminerz (bröderna DJ Evil Dee och Mr. Walt) har jobbat med de flesta stora namnen inom hiphop och nu är det dags att de får sin alldeles egna skiva. Givetvis medverkar Black Moon med *Devastatin...* *That's Us!* tillsammans med Lord Have Mercy men är inte så bra som jag hoppades. Bäst är istället *How We Ride* med Heather B & Freddie Foxxx. Den senare är givetvis som klippt och skuren ovanpå Beatminerz hårda, monotona beat. Överhuvudtaget är musiken bra, som sig bör på en producerskiva. Beatminerz lyckas variera sig även om deras karaktäristiskt blytunga trummor är ett stående inslag. Istället är det rapparna som kunde varit bättre. Egentligen skulle låtar med bland andra M.O.P., Kool G Rap, Rah Digga och Xzibit varit med men av någon anledning togs de bort. Det är synd för de hade säkert höjt sig över Tefelar Cordell, Billy Flames och de andra.

Daniel Severinsson

THE DAMNED "Grave Disorder"

Nitro/MNW

Punkikonerna Dave Vanian och Captain Sensible sparkar liv i Damned-liket så här ungefär 25 år senare, och vad ska man säga om det egentligen? Patetiskt? Beräknande? Kanske. Men en del låtar på

Grave Disorder känns förvånansvärt fräscha.

Daves röst och dramatiska sångstil är intakt, bandets teatraliska låtbyggnad lika så. Damned var ju alltid lite för skarpa för att vara gatupunk när det väl begav sig, lite väl arty, men spår som *Smash it Up*, *New Rose* och *Neat Neat Neat* är ändå klassiker idag. På denna nya platta rockar *Lookin for Action, Democracy?* och *Thrill Kill*. Jag är glatt överraskad. Mycket glatt överraskad.

Gary Andersson

DARKTHRONE "Plague Wielder"

Moonfog/MNW

Norska duon Darkthrone är en av stilbildarna inom black metal. För några år sedan ett intressant band, idag helt meningslösa. Helt ifrånsprungna av de flesta i samma genre. Blodfattigt och trist.

Per Lundberg G.B.

DARK FUNERAL "Diabolis Interium"

No Fashion/MNW

Det här känns stort. Från första till sista spåret är man andlös. Svenska Dark Funeral är skoningslösa på nya *Diabolis Interium*. Tyngd, snabbhet och bra låtar. Kungligt producerat av Per Tägtgren till ett stort album som kommer att befästa Dark Funerals ställning som ett av de bättre black metal-bandet i världen.

Per Lundberg G.B.

DECEASED

"Behind the Mourner's Veil"

Relapse/MNW

Virginias stolttheter Deceased spelar trash så att öronen blöder. Kompetent är ett tröstord men det är just vad Deceased är. Tråkigt är ett annat.

Per Lundberg G.B.

MIKAËL DELTA

"Halcyon Days"

Distance/Goldhead

Musik för folk med ett cocktailglas i ena handen. Triphop-beats, saxofon, panflöjt, pianoklink och ibland en grek som försöker sjunga på engelska. Till och med Mikael Delta tröttnar efter ett tag och slänger in en och annan house-låt. Det hjälper inte.

Henrik Strömberg

DESTROYER

"Thief"

Cave Canem/Border

Sångaren Daniel Bejar låter som en riktigt ung Bowie på utflykt i rockland. Han har en röst som skvallrar om höga konstnärliga ambitioner och det finns många överraskningar i musiken som pendlar mellan det teatrala och det poppiga. Anslaget är mjukt men med Bejars röst skapas attacken och det är där passionen sitter. *Thief* är en mycket behaglig upplevelse.

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER

"Word Lab 2, The Next Chapter"

Wordplay/Virgin

Förra årets *Word Lab*-samling var en styrkedemonstration från brittiska hiphop-underjorden med bidrag från Mark B & Blade, Roots Manuva och Creators. Denna gång ligger kvaliteten mer på demonivå och jag är rejält besviken. Ett steg framåt, två tillbaka, typ.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"DJ-Kicks Trüby Trio"

!K7/Goldhead

I *DJ-Kicks*-serien har turen nu kommit till klubbiga tyskarna i Trüby Trio som ger oss precis så mycket jazziga och latinska rytmer som vi väntat oss. Det svänger skönt men jag minns inte en enda basslinga eller tripphopigt beat efteråt. Känns väldigt McJazz.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Sound 01 – A Big Dada Sampler"

Big Dada/Playground

Brittisk hiphop är väldigt olik amerikansk. Många brittiska rappare har sina rötter i Jamaica vilket brukar höras tydligt, och dessutom är hiphop mer integrerad med dansmusik. Oftast är det mörkt, introvert och inte särskilt lättsmält. Denna samling är inget undantag. Här finns en del starka bidrag som The Infesticons *Hero Theme* och Gammass *Slang Teacher*. Dessutom är New Flesh bra. Det är kul att höra när Blackalicious Gift of Gab gästas på deras *Communicate*. Hur kan människor som talar samma språk låta så olika? På plattan finns annars en hel del utfyllnad. Faktum är dock att detta torde vara bland det bästa brittiska hiphop kan erbjuda. Eller annorlunda uttryckt: brittisk hiphop är helt enkelt inte bättre än så här.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Funky Precedent Vol. II

NoMayo/Border

NoMayo Records är en organisation som hjälper till att ordna musikundervisning i innerstadsskolor på den amerikanska västkusten. För att öka intresset och dra in pengar ger man ut samlingssskivor som denna med både rap och turntablism/instrumental hiphop. På volym I var det Los Angeles underjordiska scen som skildrades, här är det San Franciscos med omnejd. Musiken, producerad av Fanatic och Architech med flera, är mestadels jazzig och funkig, och på micken gör bland andra Rasco och Planet Asia bra ifrån sig. De andra mestadels relativt okända rapparna är naturligtvis inga hårda gangstarappare, utan texternas tonvikt ligger på kärlek till musik och vardagsrealism. Syftet med skivan är givetvis beaktansvärt fast ska sanningen fram går den utmärkt att leva utan.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"En linje: Calle Dernulf samlar techno"

EMI

Jag tycker det är kul att Calle Dernulf övertygat EMI att satsa på musik som de stora bolagen vanligtvis struntar fullständigt i. Samlingen kan ses som en bra introduktion till dagens (svenska) technosen. Skivan inleds med några spår åt det minimalistiska hållet, sedan kommer några electrospår, och till slut en hel bunt med stomp-techno. Gadgets *Star* och Adam Beyers *Remainings III (DK remix)* är båda väldigt bra. Resten av samlingen: jo, den är nog bra. Men jag hoppar inte direkt i taket av glädje.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Infrasonic Waves"

Ochre/

Infrasonic Waves var en serie sjutummare med olika artister från skivbolaget Ochre. Dubbel-CD:n *Infrasonic Waves* samlar alla 16 låtar från sjuorna plus 17 nya spår. Ochre hävdar att det är 33 olika artister som bidrar med låtarna, men jag är tveksam. Varför får vi inte reda på vilka personer det är som döljer sig bakom de fantasifulla bandnamnen? Och hur kommer det sig att samlingen är såpass homogen om det är olika artister som gjort låtarna? Detta är frågor vi nog aldrig kommer få svaren på. Hur som helst är *Infrasonic Waves* en trevlig samling postrock och experimentell elektronisk musik (många analogt oscillerande toner). Flera riktigt bra låtar.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Clicks + Cuts 2"****Mille Plateaux/Border**

Den här samlingen är så *snygg*. Vit med sparsmakat tryck i svart och metalllicblått. Trippel-CD digipac och en 20-sidig booklet, med bland annat två essäer om musiken. 36 spår, tolv på varje CD. Även om Clicks+cuts från början var en tysk rörelse visar samlingen att det numera är en i högsta grad internationell företeelse. Bland annat är fyra av artisterna svenska. Alla stora namn i genren finns representerade: Kid606, snd, Vladislav Delay, Thomas Brinkmann, Matmos, Pan Sonic... de enda som saknas är veteranerna Oval och Pole.

Clicks+cuts är alltså musiken gjord av små ljudfragment, resonans och kanske några ambienta toner. Många gånger är resultatet överraskande medryckande och suggestivt. Men även för den mest fanatiska clicks+cuts-lyssnaren kan nog tre CD, mer än tre timmar musik, bli för mycket. Samlingen gör sig bäst en CD i taget.

Henrik Strömberg

DOUBLE DEALER**"Deride at the Top"****Limb Music/Playground**

Att bandets största inspirationskällor är Yngwie Malmsteen, Ritchie Blackmore, Dio samt Deep Purple är omöjligt att undgå. Men därifrån till att göra något eget verkar steget långt. För även om gitarristen Norifuma Shima (Concerto Moon) är skicklig framstår sångaren Takenori Shimoyama (Sabre Tiger) som en supematör och är rent bedrövlig i sina ylanden! Redan på debutplattan kändes Norifumi svajig men det här... När förra hade några låtar som var okej hittar jag inga här. Att japanerna brukar åka till Europa och sno idéer är vida känt, typ inom bilindustrin, men då åker de åtminstone hem och gör något eget av det. Här snor Double Dealer utan att skapa något eget.

Thomas Olsson

JASON DOWNS**"White Boy with a Feather"****Jive/Zomba**

Cherokee-ättade Jason Downs presenterar små naiva berättelser om blödgda killen som kommer till storstadsmetropolen till ett akustiskt komp rikligt kryddat med hip-hop-känsla. Ljudbilden är mysig, texterna är småintressanta och Jasons känsliga sång funkdar definitivt, men resultatet blir... mjäktigt. Puttriskt och ljummet. Plattan griper aldrig tag i mig. Den smeker bara medhårs. Till nästa platta har Jason förhoppningsvis tuffat till sig lite, då kan det bli riktigt roligt.

Gary Andersson

DREADZONE**"Sound"****Rufflife/Playground**

Dreadzone var ett band jag nästan helt glömt bort, trots att de spelade in en och annan riktigt bra låt – anti-Criminal Justice Act-låten *Fight the Power 95* är till exempel en av mina absoluta favoritlåtar. Så efter en tystnad på minst tre år kommer plötsligt deras fjärde album. Musiken är i stort sett densamma, en blandning av ragga, rock och techno, farligt nära bigbeat. Fatboy Slim med reggaesång. Flera rätt bra låtar. Jag var relativt entusiastisk över albumet när jag först hörde det, men nu efter ett antal genomlysningar har jag svårt att hitta något som står ut. Ni vet de där skivorna som bara blir bättre ju mer man lyssnar på dem? Med *Sound* är det snarare tvärt om.

Henrik Strömberg

EISHEILIG**"Eisheilig"****Napalm/MNW**

Långsamt, mörkt, uppgivet och ödesmättat lägger sig bandets dark wave över lyssna-

ren som ett svart sorgeflor. Texterna och kompet är sparsmakat, sångaren Dennis Mikus jämrande och klagande känns lika ansträngt svajigt som okvalitativt. Likt nersmält gummi segdrar sig låtarna framåt och dur-ackord är bannlysta. Förra året utsågs dessa tyskar till "bästa nykomling utan skivkontrakt". Undrar vad den juryn hade för andra kandidater? Men det är klart, hade kvalitén på låtarna varit hög så... Aber leider nicht.

Thomas Olsson

ELDKVARN**"Död stjärna"****MNW**

Visserligen stoltserade *Limbo* med en hel del fjädrar lånta från Dylans *Time Out of Mind*, men den hade en dramatik som var lika behårskad som effektiv. Uppföljaren *Död stjärna* låter mer som en "vanlig" Eldkvarn-platta. Soft vuxenrock med relationsbetraktelser, långt ifrån salltid med lyrisk pregnans. Men även om soundet inte har en tredimensionellitet å la *Time Out of Mind*, så fortsätter Dylan spöka för Plura. Hör bara *Kvicksilver* som låter som *Love Sicks* lantlige kusin, eller *Låt kärleken stanna kvar* som börjar precis som *Ballad of a Thin Man*.

Död stjärna har för all del ett par bra låtar, men den når inte ens halvvägs till *Limbo*.

Peter Sjöblom

EMBRACE**"If You've Never Been"****Virgin**

Vid första genomlysningen kändes Embrace nya alster ganska anonymt och slästruket. Utan några som helst popklassiker, av den typen som Embrace lyckas få ur sig tidigare. Men, skivan växer efterhand några snäpp och utan att kännas direkt angelägen så förstår man vad Embrace är ute efter. Klassisk brittisk pop av det lättsammare slaget. Den här gången med aningen för många ballader. Det blir lite för mycket av det ljusa och goda.

Jonas Elgemark

EVEREVE**"E-mania"****Massacre/MNW**

Bandets death och black metal-influenser har, sedan debuten 1997, bantats rejält. Ett gitarrbaserat gotiskt sound har på de senaste ålterna dominerat. Med tre platlor bakom sig, ett självmord och en sparkad sångare, är tyskarna i Evereve av det segare virket. Försöket att ersätta original-sångaren Tom Sedotschenko med Benjamin Richter höll inte. Numera är det keyboardisten MC Eve 51 som tagit spetsen. Det nya millenniets Evereve handlar om förnyelse. Pseudonymer istället för riktiga namn, brutalare sound och en första trevande flirt med det industriella. Balansen på det "gotiska-discorock-strecket" är vinglig men stötts upp av syntarnas framträdande roll och musikens beslutsamhet. Överlag verkar just det elektroniska vara räddningsplanen för många inom genren: Theatre of Tragedy, Paradise Lost och Moonspell (förra plattan), är bara några.

I fallet Evereve inleder plattan starkt, ilska samplingar löper amok och trasar sönder de gotiska och spröda harmonierna, jag tänker då främst på låtar som *K.M. (most terrible god)* och *Suzanne* som tillhör favoriterna. Trots detta känns plattan som ett tafatt försök till förnyelse. Sängen fungerar hyfsat men låtmaterialet haltar. Valet av cover har denna gång fallit på Visages gamla örhänge *Fade to Grey* som fått sig en metallisk uppräckning. Som helhet säger jag sådär, nästa platta blir viktig.

Thomas Olsson

EYEHATEGOD**"10 Years of Abuse & Still Broke"****Century Media/MNW**

Appropå titeln – förstår jag varför!

Inledande fyra demoversjoner är på gränsen till olysningsbara. Asdåligt ljud, obskyra ljud och skriksång långt bak i lokalen. Att sen sludgeriffen kryper fram längst betonggolvet spelar ingen roll, fy faan va dåligt! Nästa fyra låtar är plockade från en livespelning 1994 och höjer sig faktiskt en smula över demosörjan. Ljudet är bättre men konceptet detsamma. Avslutande sju kommer även de från en livespelning. Vilken jävla sångare? Nej, ärligt sagt. Doom är en sak men sludge ställer jag mig tveksam till. Jag klarar av mycket men detta är på gränsen, I Hate Eyehategod!

Thomas Olsson

THE FLASHING LIGHTS**"Where the Change is"****Brobdignagian/Border**

Rent hantverksmässigt är det mesta som kanadensarna Flashing Lights gör alldeles utmärkt. Det finns också en livekänsla och en energi, man förstår att de gillar det här. Det finns en risk när man spelar gitarrbaserad powerpop – man måste kunna hålla intresset uppe. I Flashing Lights fall genom 16 låtar. Det går inte alls, resultatet blir för ensidigt och att ljudbilden är densamma rakt förhöjer knappast intrycket.

Jonas Elgemark

GLOSS**"Gloss"****Nude/Playground**

När så Nude Records har blivit oberoende igen känns det bra att konstatera att de verkligen satsar på ung fräsch pop – det är ju det de begriper sig på. Man skulle kunna fälla en massa pinsamma fördomsfulla kommentarer om sångerskan i Gloss och hennes nationalitet, men eftersom bolaget själva inte har fallit för frestelsen att marknadsföra bandet på det sättet förefaller det bara onödigt. Och nej, den här musiken har inte ett dyft med Björk att göra.

Detta är glad och raffinerad popmusik, som troligen kommer att bli hur stor som helst i Storbritannien. De som minns fransk-amerikanska Ivy eller helfranska Phoenix kommer definitivt att känna igen sig, både i låtar och produktion. Och visst är det ett skickligt hantverk att träckla ihop elva starka och medryckande durlåtar och göra ett album där varje vers och varje refräng innebär ett lyft. Stilfullt!

Pigge Larsson

GODGORY**"Way Beyond"****Nuclear Blast/MNW**

Kan det vara ett svenskt band som döper sig till Godgory och spelar gothinfluerad metal? Godgory känns bara sådär. Om det fanns skulle man kunna kalla dem för ett mitten-av-vägen metal. Stundom väldigt vackert men mest bara sådär.

Per Lundberg G.B.

HEIDER00SJES**"Fast Forward"****Epitaph/MNW**

Punk med rötterna i Bad Religion, Pennywise. Green Day och Offspring-anda med visa inslag av skotska influenser samt vissa Dropkick Murphys- tendenser bjuder dessa Holländare på. Glatt, fartfylt och ölstinigt känns trots allt bandets hardcorepunk ganska harmlös. Helt okej framfört och troligtvis kul live, men enformigt på platta.

Thomas Olsson

IDA KRISTIN**"Stumble"****V2**

Debuterande Ida Kristin kan sjunga och skriva countrypoplåtar som kanske kommer hitta lyssnare. Jag tillhör inte dem. *Stumble* är minst sagt inställsam och man

hör hur alla inblandade ansträngt sig för att det ska låta "vackert" och "innerligt" med ett obligatoriskt na-na-na-na-na. Ida Kristin är begåvad och bör fortsätta göra skivor. Men för att göra sig hörd i en ocean av liknande artister bör hon släppa föreställningarna om hur en fin skiva bör låta och istället fundera över vad hon själv vill uttrycka.

Karin Lindkvist

INCENSE
"Approx 45 min"
Surburban

See You, Saw You, Miss You, Kill You kommer antagligen att bli första singelsläppet från *Approx 45 Min*. En lugn gitarrplockande ballad i stil med Red House Painters. Inte illa faktiskt, men så är det också det enda som är bra på plattan. Trion från Nederländerna spelar tråkig amerikansk alternativrock, som kan skvala i bakgrunden utan att någon höjer på ögonbrynen. Vad är det med band från Holland? Varför ska de alltid vara så pretentiösa, så det blir sirap av det? Hörni pojkar, rulla en joint innan ni går in i studion nästa gång. Sluta plåga stackars recenser.

Annica Henriksson

DENISE JAMES
"Denise James"
Poptones/Border

Denise James kommer från Detroit. En stad med ett tungt rockarv. Men Denise James har anammade en helt annan musikalisk källa. Skira ballader och lättare låtar drypande av reverb som för en till en ledsen novemberkväll och framförallt till Mazzy Star. Det var länge sedan man hörde av deras såvliga dronerpop. Men Denise James fyller det eventuella tomrummet väl. Hon kör samma anslag i texterna med titlar som *Could You Love Me, Leave Me Lonely* och *I Still Long For You*. Vackert, långtande, fast lite med armarna hängades längs sidorna. Ibland vet jag inte om jag har lust att rycka tag i henne, eller Hope också för den delen, och skrika att "Va fan, skaffa lite kuk eller dö!" Men, då tror jag att det bara är dags att byta skiva. För visst älskar man en stilla tår på rätt ställe, vindrutetorkarnas behagliga gnisslande och en försiktig gitarr. Det är bara det att övergivenhet brukar antingen gå över i ren bitterhet eller så så blir man hysterisk ett tag och låter saker och ting rinna av en. Men vem har pratat om verkligheten, detta är popmusik. För både Mazzy Star och Denise kan konsten att ur de banalaste visackord hitta de där melodierna som klingar så förbannat bra. Beundransvärt sa Bull. Det kräver att man förlåter alla onödiga strimmar av fukt på kalla kinder och lutar sig tillbaka för ännu en lyssning.

Fredrik Eriksson

KAMELOT
"Karma"
Sanctuary/MNW

Efter mästerverket *The Forth Legacy* från 1999 var mina förväntningar högt uppskrivade. Förra årets liveplatta *The Expedition* var väl sådär. Nu ville jag ha något nytt och fräscht att sätta tändarna i. Men efter många genomlysningar känns *Karma* bara sådär. Urkraften, de galopperande melodier och inte minst den storslagna helheten är nu betydligt tamare. Plattan inleder i och för sig mäktigt med *Regalis Apertura*, där arrangörmästaren och producenten Miro lockar fram känslan av en mastodontfilm typ *Dansar med vargar* eller *Pearl Harbor*. På efterföljande *Forever* dröjer sig förra plattans intensitet kvar, melodin är bra, refrängen trallvänlig och låten slagkraftig, klart bästa låten. Men sen händer inte mycket, förutom att en av balladerna, *Don't You Cry*, skulle passa utmärkt i en TV-serie med medeltida handling.

Resterande berör mig inte alls, medioker progressiv power metal gör vi faktiskt lika bra här hemma. Eller hur Supreme Majesty, Nostrademus och Lost Horizon?
 Thomas Olsson

KRAYZIE BONE
"Thug On Da Line"
Loud/Sony

Efter att Bone Thugs-N-Harmony gick skilda vägar släpper nu Krayzie Bone sitt andra soloalbum. *Thug On Da Line* är en uppvisning i honungslent rappande kombinerat med hård attityd. Precis som med Bone Thugs-N-Harmony har jag svårt att smälta ett helt album, men när Krayzie Bone hittar rätt som i *Hard Time Hustlin'* där han samplat Sade, eller i inledande *Ya'all Don't Know Me* visar han att han är en av få som kan kombinera hårt och mjukt med hedern i behåll.

Björn Magnusson

KURUPT
"Space Boogie: Smoke Odessey"
Antra/Playground

Det är mycket Kuruft nu. Young Gotti är aktuell både med detta sitt tredje soloalbum och två Dogg Pound-plattor. Kul tycker kanske någon, gåsp tycker jag. *Space Boogie* är i och för sig OK så länge Fredwreck producerar, men annars är det här en riktigt seg historia. När inte ens Snoop Dogg förmår lyfta sörjan är det lätt att räkna ut att gäster som Everlast och Fred Durst inte räcker till. Kuruft är en medelmåttig rappare som gjort en handfull bra grejer, ofta tillsammans med Snoop. Sätt på *Ain't No Fun (If the Homies Can't Have None)*, hårdplugga Kurupts vers och glöm sedan att du hört talas om en skiva med det fäliga namnet *Space Boogie: Smoke Odessey*.

Daniel Severinsson

LES SAVY FAV
"Go Forth"
Southern/Border

New York-punkarna i Les Savy Fav har Talking Heads som förebilder och givetvis möttes de på en konstskola. Det är säkert av den anledningen som de inte bara spelar punk, utan "art-punk". Hmm. *Go Forth* är bandets tredje fullängdare och på denna har de hjälp av Phil Ek, som producerat Modest Mouse och Built to Spill. Någon riktig aggression finns inte i vare sig gitarrslingor eller text, även om cynismen letar sig fram på flera ställen. *Crawling Can Be Beautiful* har slängar av Devo och *Adoption* är en tragikomisk historia om en kille som blir bortrövad av ett par som i sin tur försöker pressa föräldrarna på pengar. "Lying in the trunk was never fun". Småtrevligt, speciellt om man är skatäre.

Annica Henriksson

JEFFREY LEWIS
"The Last Time I Did Acid I Went Insane & Other Favourites"
Rough Trade/Border

Kärleksbekymmer, konstnärskap och avsugningar. Jeffrey Lewis avhandlar såväl de mest banala som svidade allvarliga känslorna. Ibland slår det över i rent klyschiga små melodier, utan kanter och sof-tat. För all del trevligt att lyssna på men desto roligare när du blir tillbakaryckt i i skivans handling av inspelningar som verkar vara gjorda i sovrummet. Lurkigt ljud och tveklaktiga sångstämmor. Och ändå så... mysroligt.

"The first rule with tripping was/Don't be with people you don't trust" är inte det bästa (nöd)rimmet. På skivan finns det fler. Men Lewis debutalbum känns ändå helt okej, ett pittoreskt inslag i mängden av singer/songwriters. Hans tecknade serier har jag ännu inte sett, men om stripparna har samma stuk som Rocky blir jag inte förvånad.

Evalisa Wallin

PAT MACDONALD
"Degrees of Gone"

Ulfone/Border
 Producent John Parish har gjort ett lagom kärt album med denna singer/songwriter. Tyvärr är det ganska tydligt att Pat själv älskar PJ Harvey – vissa låtar är rena stölder och han försöker till och med sjunga som Polly. Troligtvis är producentvalet inte heller slumpmässigt. Synd, eftersom killen egentligen gör ganska bra låtar. När han slappnar av och gör sin egen vispop är det stundtals kanonbra. Och stråkarna som trakteras av The Inchtabokatables är hur snygga som helst.

Pigge Larsson

MADISON
"Choke"
Range of Achilles/Border

Visste inte att musik kunde vara så intetsä-gande. Linköpingsbandet Madison säger mig ingenting. Inga låtar. Ingen produktion. Noll. Det enda positiva som finns att säga om Madison är att de verkar ha Breach som favoritband. Det kunde ha varit sämre på den punkten.

Per Lundberg G.B.

MC SOLAAR
"Cinquieme as"

Warner
 Det här är som svanmärkt mjukmedel. Politisk korrekt och väldigt vuxet, men i verkligheten ganska meningslöst. Men för Mr M'Barali, som MC Solaar egentligen heter, kändes det tydligen viktigt att berättat att han både är arg ("si je meurs ce soir -fuck la terre" meurs=dör, terre=jorden) och ledsen (spår två heter *Solaar pleure* och ja, det betyder att han gråter). Med ibland riktigt upprörd röst predikar han sitt engagemang för politik, sociala orättvisor och globaliseringens negativa effekter. Ganska schysst – om man förstär vad han säger. För tar man bort meningen i texten återstår bara en såvlig rap/soul med enstaka inslag av spanska kastanjetter och skönsjungande Carmensitor. Vid riktigt tråkiga stunder hyrs en barn-kör in för att ge den rätta kristna stämningen. Det finns några få undantag, bland annat låten *La belle et le bad boy*, som påminner om MC Solaars tidigare framgångar, men annars är detta hans femte album en obegriplig historia med riktigt tragiskt slut.

Karin Stenmar

MURIEL MORENO
"Surviving the Day"
XIII Bis/Border

Den här tjejen levererar kittlande låtidéer, skruvade rytmer och fantastiska talkörer som om hon aldrig gjort annat. Aviga basgångar, udda TV-röstsamplingar och coola trummaskiner kryddas med massor av percussion och spoken word-utbrott som engagerar och samtidigt får en att le alldeles för brett. Det är omöjligt att avgöra ifall Muriel Moreno är helt neurotisk eller bara har en bisarr sorts humor, men det spelar ingen roll. Detta är en galen och medryckande platta som måste upptäckas.

Pigge Larsson

NEAL MORSE
"It's Not Too Late"
Ear Candy/Playground

Neal Morse verkar nära en dröm, en dröm att egentligen heta Bryan Adams och spe-las på tusentals radiostationer världen över. *It's Not Too Late* tyder på detta, enär det bara är låtarnas kvalitet som skiljer: Neal Morse verkar fortfarande lägga ned tid på att få melodier att låta bra. Ett par av pianoballaderna är fullt acceptabla, men inte tillräckligt för att höja helhetsintrycket. Till sist känns det ändå bara lika oengagerande som vilken radiokanalspegga som helst.

Magnus Sjöberg

MOULIN NOIR**"Descending"****Burning Car/Border**

Lägg dig på golvet, slut ögonen och försök rensa hjärnan från tankar. Gå tillbaka i tiden och tänk på 1980. Punknen hade danat och nästa subkultur var redo att ta över. Folk var trött på skitiga punkare och skrånig musik, de ville ha något nytt. Att "kläderna var viktiga än musiken" sa redan Bryan Ferry på 70-talet under Roxy Musics glamperiod, men att få en hel rörelse att anamma de idéerna kunde han väl aldrig tro.

Nyromantiken byggdes mycket upp kring en speciell irländare som flyttade till London, Steve Strange. Med en umgänge-skrets av stilister, fotografer, frisörer, modeller och makeup-artister startade han klubben The Blitz. Udda dekadenta människor träffades, lyssnade på ny musik, tog droger och bara gled omkring. Klubben blev en succé och flyttade något år senare in i en ännu gammal biosalong, The Camden Palace. Är man krass kan man jämföra den med Studio 54 i New York. Flärd, dekadens och ytlighet för det vackra och exhibitionistiska folket. Musikaliskt skulle även det vara nytt, fräscht och förförande. Visage, Spandau Ballet, Classix Nouveaux, John Foxx och Japan var alla utmärkta alternativ till den oborstade punken.

När jag lyssnar på Moulin Noir dyker förnimmelser från denna tid upp. Sångaren, låtskrivaren och musikern Anders Wikholm, den som egentligen är bandet, önskar säkerligen att han kunde varit med under denna svunna tid. Generellt går både stilen, instrumenten och soundet i samma tecken. Att John Foxx garanterat snurrat både en och två gånger på skivspelaren går knappast att förneka, inte heller att många syntljöd känns plockade från tidiga Gary Numan-plattor. Inledande *Descending* är en bra låt där jag framförallt tänker på *Metamatic* från 1980 (John Foxx). Anders har en bra röst vilket glimtar till på *Spellbound*, men törs alltför sällan låta den få fritt utrymme. Istället påminner den mestadels om en hybrid av John Foxx och Glenn Gregory (Heaven 17). När vi ändå är inne på Heaven 17 känns Moulin Noirs låt *On Your Own* mer än mycket *Let Me Go* från plattan *Crushed By The Wheels of Industry 82i* (Heaven 17). Annars har vekligen Moulin Noir lyckats fänga både andan och den tidstypiskt nyromantiska känslan. Imponerande. Nu behövs bara ett knippe starkare låtar och egna ben att stå på.

Thomas Olsson

SCOUT NIBLETT**"Sweet Heart Fever"****Secretly Canadian/Border**

Det finns så mycket sän här musik att det alltid känns som en uppenbarelse när man stöter på något man inte bara avfärdar efter några låtar, utan som faktiskt låter begävat, intressant och, inte minst, spännande. Emma Louise Niblett, kvinnan bakom namnet, kommer från Nottingham i England och levererar på debuten *Sweet Heart Fever* klassisk rockminimalism i samma skola som PJ Harvey gjorde på *Dry*. Det handlar om slamrig elektrisk gitarr, ibland med bandkamraten Kristian Goddard trummande i bakgrunden, och fantastiska innovativa låtar med mer än en doft av folkmusik över sig.

Men i första rum handlar det om röst. Det finns många begäva sångerskor aktiva inom rockmusik idag men endast ett fåtal av dem använder rösterna så här ohöjlt, men samtidigt föredömligt sparsmakat, som ett verktyg för högre syften. Emmas stämband är känslöförmädlare, utan att för den sakens skull vara påträngande. Det

känns inte bara lovande. Det känns inte bara som löften inför framtiden. Det känns som en uppenbarelse och det känns bra. Våldigt bra.

Dan Andersson

THE NUNS**"Naked Save For Boots"****Empty/Border**

Småtafflig källarbands-punk med erotiska SM-anspelningar och en vampig och utmanande sångerska i Jennifer Miro lyckas trots allt inte överväga musikens kvalitéer. Sentida 70-tals punk från New York med tidstypiskt sound känns varken bra eller spännande. Låten *Rock Slut* sammanfattar både bandets attityd och nivå.

Thomas Olsson

OTEP**"Jihad"****Capitol/EMI**

Neeeeooooo metal!!! Nedstämt, brutalt grymtande Kittie... ursäktat Otep går ut hårt med samma frustande frenesi och fantasilösa låtar som sina föregångare. I Otep kallar sig sångerskan Otep, (originellt? Knappast). Bandets försök att framkalla spökaktiga och nervkrypande känslor i *Germ* misslyckas åtminstone på mig, rent ut sagt riktigt dåligt.

Nu börjar neometalen klona sig själv – vem vill ha ännu en Dolly?

Thomas Olsson

PHILLY'S MOST WANTED**"Get Down Or Lay Down"****Atlantic/Warner**

Producentparet Pharrell Williams och Chad Hugo, eller The Neptunes som de kallar sig när de gör världsklass-hiphop, måste ha ett dygn som innefattar minst 48 timmar. De är verkligen överallt. Jag orkar inte ens räbbla storheter de skapat futuristiskt funkiga låtbyggen åt. Philly's Most Wanted består egentligen av rapparna Boobonic och Mr Mans, men när Neptunes gjort större delen av musiken får de finna sig i att hamna i bakgrunden. Det är ju Neptunes man vill åt. *Get Down Or Lay Down* innehåller en räkka sköna partyhöjdare, däribland *Cross the Border* som definitivt är en av årets låtar.

Björn Magnusson

PIG DESTROYER**"Prowler in the Yard"****Relapse/MN/W**

Gillar man band som Agorafobic Nosebleed, Obligatorisk tortyr och Nasum är Pig Destroyer definitivt värt att lyssna på. Ett helvetiskt tempo och furios energi släpps loss i minutlånga låtar. Jobbigt i stora doser. Underbart i korta.

Per Lundberg G.B.

POLE**"R"****~scape/Border**

Skivan heter *R*. *R* som i remix, *r* som i *Raum*. *Raum 1 + 2* var Poles första tolv, släppt på bolaget Din, 1998. Den här nya skivan innehåller originalen, två nya låtar, *Raum 3* och *Raum 4*, och var sin variation av originalen av Burnt Friedman, Kim Cascone och Pole själv. Sammanlagt tio spår, alltså. Det här är utan tvekan den mest lättillgängliga Pole-skivan, musikaliskt sett. Stefan Betke har tagit in en kille på gitarr på de nya variationerna till och med. Den ultraminimalistiska dub Pole blev känd för är här betydligt mer maximalistisk. En del spår låter mer som salsa än dub. Musiken är alltså lättare att få grepp om, men också mycket lättare att förlora intresset för. Den känns urvattnad. I slutändan låter *R* alltför mycket som stormarknadsmusik.

Henrik Strömberg

PUBLIC DOMAIN**"Hard Hop Superstars"****Xtravaganca Recordings/Sony**

Att Scooter är kungarna vad gäller arena-techno rädde det inget som helst tvivel om. Men att Public Domain ens ville vara med i den matchen var något nytt. Helt utan själ. Osvängig könlös Friskis & Svette-musik. När jag till min fasa ser Chuck D och Professor Griff posera på omslaget med klantskallarna är inte tårarna långt borta.

Per Lundberg G.B.

QUASI**"The Sword of God"****Domino/MNW**

Quasi tog ett knappt årslångt uppehåll medan de båda medlemmarna Sam Coomes och Janet Weiss jobbade på var sitt håll med Elliott Smith respektive Sleater-Kinney. Vid återkomsten har de med sig poppiga melodier som nickar lätt åt både Chilton och McCartney. Till det en personliga ljudbild. Tätt men lite trist i längden.

Peter Sjöblom

ROOTS MANUVA**"Run Come Save Me"****Big Dada/Playground**

Detta är Jamaica-ättade Roots Manuvass andra album. Jag kan erkänna att jag missade det första, och jag kommer inte hålla utkik efter ett eventuellt tredje. Från skivbolagshåll hävdas att *Run Come Save Me* kommer att rita om hiphop-kartan på ett sätt som ingen gjort sedan Outkasts *Aquemeni*. Även om det enligt mig är 90-talets mest överskattade platta så är det verkligen att ta i. Det mest positiva jag kan säga om Roots Manuva är att han är originell. Men vem som ska orka lyssna på hans pretentiösa, jobbiga, mestadels egenproducerade källar-hiphop förstår jag inte. Synd, för han lägger visst ner mycket arbete på texterna. Spoken word-karriär kanske vore något.

Daniel Severinsson

THE ROSENBERGS**"Mission: You"****Discipline global mobile/Playground**

Schysst komponerade popslingor med mycket gitarr. Ljus killröst som travar upp i en lite gullig falsett ibland. Låtnamn som *Little Lie* och *Soaked in Polyester*. Omslaget i ljusa pasteller håller vad det lovar. Slåtstruket och ibland en aning ambitionslöst. Det blir liksom aldrig av att The Rosenbergs debut tar fart. Den stannar någonstans halvvägs på väg mot målet. Säkerligen trevligt i konsertform men mediokert på skiva.

Evalisa Wallin

ROGER SANCHEZ**"First Contact"****Sony**

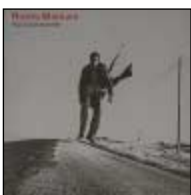
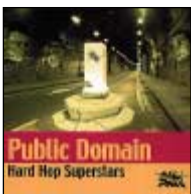
Gamla DJ:n Sanchez vet hur en slipsten skall dras. Smooth. Inga kantigheter som kan störa. Snäll housemusik med de vanliga förutsägbara beståndsdelarna. Anonyma vokaler. Disco-stråkar. Lite latin-doftande percussion. Etc.

Henrik Strömberg

DAVID SHUTRICK**"Bäst av Shutrick"****BMG**

Hur många minns David Shutrick så pass att man kan sjunga med i någon av hans låtar? Gör man inte det, så finns nu möjligheten, när han här släpper femton av sina bästa spår på samma album. Men varför har så många spår getts plats här? *Container*, *Finland*, *Sambos på försök* och *Stinsen* kan jag första närvaron av, men det blir bara sorgligt när i övrigt låt efter låt bara förmedlar medelmåttighet och apati. EP-längd på *Bäst av Shutrick* hade varit att föredra, men frågan är om det blivit så mycket bättre ändå.

Magnus Sjöberg

SIMIAN "Chemistry is What We Are" Source

Det börjar märkligt. Med ett leksakskomplex som sedan brister ut i ett rätt traditionellt sound, men som hela tiden innehåller små antydningar om att allt inte är vad det verkar. Och så fortsätter det; genom hela albumet finns en drömsk, ibland nästan filmisk, atmosfär som på ytan verkar vara ganska vardaglig, men som hela tiden ger antydningar om att där finns något mer, något som inte är helt behagligt. Det är ett stort artat album, där man aldrig riktigt kan vara säker på vad som lurar bortom nästa ton, men som aldrig heller tar tvåra svängar. Klanderfria melodier som på samma gång andas originalitet och traditionsbundenhet. Ett album att sjunka in i igen och igen. Lysande.

Magnus Sjöberg

SMOG "Rains On Lens" Drag City/MNW

Jag hade en kassett med Smogs *Wild Love*, på andra sidan hade jag Tortoises *Millions Now Living Will Never Die*. En rätt märklig kombination tyckte jag då, så det var ofta jag inte brydde mig om att vända. Nu känns det plötsligt inte så främmande längre. Jim O'Rourke gjorde mycket med 98 års *Knock Knock*. Barnkörer och poplåtar var kanske inte det man tidigare förknippade med Bill Callahan. Redan på nämnda skiva märktes hans sinne för de korta melodiernas upprepning och Velvet Underground-lunk. Nu kommer man också att tänka på minimalistiskt 1970-tal. Tyskrock och Steve Reich. Märkligt. Inte ett spår av den då miserabla singer/songwriter-ådran som frodades på exempelvis *Doctor Came at Dawn*. Men efter ett tag inser jag att det här är betydligt hårdare.

I en intervju jag gjorde efter *Knock Knock* slog han med all önskvärd tydlighet fast att hans texter skulle vara roliga. Han har en märklig humor. Det har blivit tydligare nu. På låten *Short Drive* är det på gränsen till psykopatiskt. Skivan är inspelad under tio dagar varav alla grunderna lades på tre. Det märks. Själv är förnamnet. Manisk efterditot. Det stänkar på som om han deltog i en tågdragartävling. Kompet bankas in med samma envetenhet som Velvet exempelvis gjorde *Run, Run, Run*. Hans tretonsmelodier rör sig tungt och ger inte tillstymmelse till sväng. Smått omtumlande summerar jag att Bill Callahan målmedvetet styr en pansarvagn, bara lätt maskerad med lömska visackord. Detta är hårdrock.

Fredrik Eriksson

FRANKIE SPARO "Arena Hostile" Constellation/Border

Jag minns ett band som hette Souled American vars lägereldsmusik var väldigt känslig och framförallt skruvad. Frankie Sparo kan mycket väl ha varit med i det bandet. *Arena Hostile* är en samling vackra låtar där Frankies stundom hjärtskärande röst kompas av stråkar, gitarr och trummaskin. Avslutande Rolling Stones-låten *I am Waiting* tolkas på ett sätt som skulle fått Mick och Keith gröna av avund.

Per Lundberg G.B.

SPEARMINT "A Different Lifetime" Hitback/MNW

Singelängest. Dagdrömmar om att hitta sin andra hälft, förtvivlan över att det förr eller senare kommer att ta slut, besvikelser över tjejer som föredrar platoniska förhållanden, självförakt när man aldrig lyckas behålla sin flickvän/pojkvän. *A Different Lifetime* handlar enbart om kärlek som gör mer ont än gott. "If you don't want this pain/You shouldn't fall in love".

Jag vågar satsa pengar på att Shirley Lees historier är självupplevda, att det finns åtskilliga demoner som fortfarande jagar honom. Nu har han blivit bitter och cynisk och vet med säkerhet att allt gott har sitt snöpliga slut – *It Will End* – så varför ens ge sig in i matchen. Det enda som finns kvar är att hoppas på är att "maybe one day I will wake up and you won't be the first thing on my mind".

Tyvärr räcker låtarna inte ända fram. Texterna är nästan för enkla, inga poetiska utsvävningar får komma emellan, vilket i detta fall gör låtarna platta. Spänningen saknas.

Musiken är snäll gitarrpop med tamburiner och de få spår som man känner igen Spearmints sound på är *The Flaming Lips* och *Scottish Pop*. Förstnämnda tar vid där *Sweeping the Nation* slutade. Dock är *A Different Lifetime* en mjuk skiva målad i melankolins färger som kan vara skön att insupa när flickvännen/pojkvännen gjort slut.

Annica Henriksson

SPEEDFREAKS "Born a Rocker – Die a Rocker" Boogiebastard/Border

Göteborgsrockarna i Speedfreaks har haft oturen att hamna i händerna på oärliga skivbolagstyper och av den anledningen har debutalbumet blivit ett år försenat. Kvartetten valde att ta saken i egna händer och släpper så den egenproducerade skivan själva. Medlemmarna har kommit och gått, men denna konstellation har varit beständig sedan 2000. *Born a Rocker – Die a Rocker* är fylld till brädden med ösig garagehårdrock. Tempot är ständigt på topp och speciellt imponerad blir jag av trummisen Uffe "6-10" Speedfreak som bankar på för glatta livet. Klassiska gitarr- och basgångar å la Motörhead som vägrar ge vika för någon, och absolut svängigast är *Good to Be Alive* och *Speedfreaks*. Jag önskar dock att Crossler kunde harkla sig innan han öppnar munnen nästa gång och att Edo kunde kapa håret några decimeter. I övrigt säger jag bara: Rock On!

Annica Henriksson

STYX "Styxworld Live 2001" Sanctuary/Playground

Styx hade sin storhetstid under sent sjuttio- och tidigt åttiotial, och har efter det funnits sporadiskt mellan medlemmarnas soloutflykter; ett känt koncept i dinosaurierockbranschen. Ändå fanns det något hos Styx som gjorde att de inte riktigt hamnade i återföreningsfällan – det fanns fortfarande något som gick att känna igen för gamla fans. Men nu har till sist Styx hittat spikarna till kistan, för det här är inte bra. Mycket går att härleda till originalmedlemmen Dennis DeYongs ersättare Lawrence Gowan, vars röst inte passar in i konceptet nämnvärt. Detta tillsammans med förtyngd ljudbild och obligatoriskt förutsägbara gitarrexcesser utmynnar i ett riktigt tråkigt album. Trots att *Boat on the River* är med.

Magnus Sjöberg

SUGAR RAY "Sugar Ray" Atlantic/Warner

Sugar Ray är kommersiella. Det har de förresten varit i två plattor nu. Sångaren Mark McGrath får köra stora rundan i tidningarna och grabbarnas nyinköpta residens fläskas upp i käcka MTV-reportage. De har nått ända fram. Men de försöker ändå i traggliga låtar *Under the Sun* komma ihåg hur det var "back in the day". Det funkade väl sådär. Lukten av gröna sedlar är för stark. Jag säger dock: kul att ni blivit framgångsrika, och menar det verkligen. Sen sätter jag på *Lemonade and Brownies* från 1995 för att uppleva bandet

när nerven fortfarande fanns kvar.

Gary Andersson

SUPERFLY 69 "Sing It With A Smile" Sweet Lemon

Insmickrande rock i töntförpackning med amerikansk stämpel, fast de verkar vara tyskar. Herregud, ännu ett band som spelar tråckrock utan varken meing eller själ. Biläkar-rock för Radio Rix... fy faan!

Thomas Olsson

SWELL "Everybody Wants to Know" Beggars Banquet/Playground

Jag får alltid en väldigt klar bild av Swells musik. Eller vadå alltid, jag har inte så många skivor med dem men det jag har tycker jag om. Det började med en otroligt het sommar, en suddig video reflekterades på det småskitiga parkettgolv där jag satt. Jag kom inte ihåg vad det var för bilder som visades men de visualiserade musiken fullständigt. Målade upp min nuvarande föreställning om San Francisco. En stad med stillastående luft och slöa människor. En ständig söndageftermiddag med loja pizzabud i skytteltraffik mellan villorna på höjderna.

Då kretsade det kring trummorna och den akustiska gitarren, idag ätta år senare är det rösten och det lunkande tempot som är tydligast. Ändå samma bild. Inte ens de trasiga transistordistade gitarren lyckas förflytta musiken ur sitt trygga vardagsrum. Jag tycker mycket om det. Det finns inga andra grupper som ens kommer i närheten av San Francisco-bilden såsom Swell. Fast egentligen vet jag inte ens om de kommer därifrån.

Fredrik Eriksson

SYSTEM OF A DOWN "Toxicity"

American Recordings/Sony

Att vänja sig vid sångaren Serj Tankians röst är inte det lättaste. Fast samtidigt kanske det är det som gör bandet intressanta. Serj tokvrålar, rapar, sjunger och pratar om vartannat – oftast hellre än bra. Men i och med att musiken spretar åt så olika håll passar det faktiskt in. På den självbetitlade debuten klumpades bandet ihop med neo-akter som Korn och Deftones, idag är indelningen svårare. Soundet studsar visserligen fortfarande omkring överallt men nu lite mer organiserat och känns numera som en mix av amerikansk rap, hardcore och neo metal. Bandets obarmhärtiga crossover och experimenterande med olika genrer är egentligen smått genial. När jag förr blev imponerad av Faith No Mores djärva steg verkar System of A Down tagit ytterligare ett. Lyssna bara på kaotiskt aggressiva *Bounce* och byt sen över till sköna *Atwa* där de melodiska tongångarna både förför och sticks. Producenten Rick Rubin vet hur man får fram ett bra ljud. Efter en fem till sex genomlysningar kommer plötsligt hela *Toxicity* på en gång, vilket inte tillhör vanligheterna. Det här skulle jag vilja se, varför inte på nästa års Roskilde?

Thomas Olsson

THA DOGG POUND "2002"

Death Row/Kommunikation

Snoop-polarna Daz och Kurupt kör på i samma gamla spår med bumpig västkustgangster-hiphop. Inget nytt under solen. Inga överraskningar. De vanliga gästartisterna. Samma gamla texter. Har inget hänt på tio år?

Gary Andersson

UNAI "Rebel Swing" Nusond/?

Allt oftare släpps det mer eller mindre unika dubtechnoplattor. Med svenske Unai kan man fråga sig om det är dub influerad

av techno, eller techno influerad av dub? I alla fall känns *Rebel Swing* mer Jamaica än Tyskland. Det svänger bra, men det känns inte så där jätteunik.

Henrik Strömberg

UNCLE CRACKER "Double Wide" Lava/Warner

White trash-polaren Kid Rock har producerat denna gubbbrelliska rock/beats-inspirerade platta som förmodligen genererar några hitsinglar så att Uncle Cracker kan fortsätta att köpa fula (och dyra) kläder och fler vråkiga bilar. Attityd stavas här-gele och solbrillor, plattan uttalas gäääsp. Godnatt!

Gary Andersson

RUFUS WAINWRIGHT "Poses" Dreamworks/Universal

Det är faktiskt ganska sällan man får ta sig en extra liten tankeställare över hur en skiva ska genrebetecknas. Artisterna anser givetvis att just deras musik trots alla försök till kategorisering, men oftast är det ganska enkelt att sätta fingret på var deras förhållandevis formgjutna plattor hör hemma.

Därför utgör kanadensaren Rufus Wainwright en frisk fläkt i sammanhanget. När kritikerna kliar sig i huvudet för att klura ut hur de ska beteckna honom, ser Wainwright sig själv främst som en underhållare. Nyligen utgivna *Poses* har bland annat beskrivits som popera, en sammansmältning av pop och opera, men egentligen är det nog ganska vanlig pop. Ovanligt smart sådan visserligen, framförd komplett med piano, storslagna arrangemang och klassiska referenser. Men inte desto mindre är det pop. Samtidigt är det den mest fantastiska pop som släppts sedan Wainwrights självbetitlade debut från 1998, faktiskt.

Dan Andersson

T.W. WALSH "Blue Laws" Truckstop/Border

Timothy William Walsh måste vara en mardröm att arbeta med. Det tycker åtminstone Frank Padellaro, som producerat Walshs nya album *Blue Laws*. Det började drygt ett år innan Walsh 1999 släppte sin debutskiva *How We Spend Our Days*, innan han överhuvudtaget hade någon tanke på en solokarriär. Då var han bara ännu en medioker trummis i ännu ett mediokert amerikanskt rockband, men hade utan större ambitioner spelat in en kassett med några av sina egna låtar. På Padellaros uppmuntran blev kassetten en skiva, som bäst en ojämn historia med vissa förtjänster, mycket primitivt inspelad av Walsh själv.

När inspelningarna till uppföljaren skulle börja i juni förra året, fann sig Padellaro i en mardröm, fångad mellan Walshs självförakt och uppblåsta självförtroende. Å ena sidan föraktade Walsh att Padellaro engagerade så mycket av sin tid i inspelningarna, å andra sidan var han väldigt defensiv gentemot kritik. De nio låtarna på *Blue Laws* utvecklades långsamt tills de slutligen låg klara att ges ut.

Visst har skivan vissa kvaliteter. Walsh ljusa och något gnälliga röst finns fortfarande kvar och man har filat bort det mesta av debutens spretighet. Samtidigt finns det väldigt många ledsnå sångare, och väldigt många av dem är avsevärt mer begåvade än Walsh. Han är inte dålig. Bara ett av de sämre alternativen.

Dan Andersson

CHRIS WHITLEY "Rocket House" Ulftone/Border

Chris Whitley levererar ett album i traditionell mjukrockstil, i samma tassemarker som exempelvis John Hiatt rört sig. Och

visst kan man ha sämre riktmarken, men i den genren krävs något riktigt originellt för att man som lyssnare ska höja på ögonbrynen. Den finns inte här. Istället blir *Rocket House* lite väl enkelspårig för att urskilja något som griper tag i en. Även om den är lite småmysig, så håller den inte i längden. Tyvärr.

Magnus Sjöberg

WRENCH "Oscillator Blues" Beard of Stars/Border

Är det en tillfällighet att man döper sitt band till Wrench när Kyuss gjorde låten *Allen's Wrench*? Eller att man så gott som plankar Kyuss låtar, främst då *Gardenia* och döper om den till *Gravitron*, samt stjäla ljudbilden rakt av? Frågar man bandet Wrench skulle de garanterat vägra svara och istället gömma huvudet i ökensanden. Har bandet egentligen något eget att erbjuda? Egentligen inte.

Visst, låtarna *Twenty Times* och *Oscillator Blues* har ett härligt gung och många arrangemang doftar space-experiment och Hawkwind, men över lag verkar inspirationen från Kyuss snarare styra bandet än inspirera. Är det sötaktiga ångor jag är ute efter väljer jag bort Wrench och tar hellre Kyuss eller argentinarna i Natas.

Thomas Olsson

OLD TIME RELIJUN "Whitchcraft Rebellion" K/Border

Captain Beefheart. Egentligen kunde jag sluta där för Old Time Relijun skulle lätt kunna vara under pseudonym för en återutgivning av några alternativa tagningar från *Trout Mask Republica*. Men denna Olympia-trio ter sig vid närmare lyssning som något mycket mer än en kopia av slipstättklämman. Där Beefheart järnhårt dikterar sitt Magic Band att spela på pricken kontrollerat, slirar Old Time Relijun omkrig på gränsen till totalt ihopfallande. Avslappnat är det sista jag kommer att tänka på. Samtidigt som det stundom faktiskt är ett benhårt sväng, något Beefheart aldrig lyckades uppnå. Att de sedan kan konsten att hitta de där sällsamt skeva riffer jag trodde Fungus Brains och liknade för länge sedan tjatat sönder, sätter bara extra färg på bakelsen. Även deras fascination för fantasyskulturen känns i sammanhanget otroligt rätt, eller vad sägs om låttitlar som *Vampire Sushi* eller titelspåret? Demoner och gnomer i ett läckert samspel med kaotiska saxofonfall. Bara omslagets märkliga pennteckningar skvallrar om något stort, hoppas de nu inte får för sig att bilda en sekt och gasa ihjäl varandra.

Fredrik Eriksson

THE PROJECT HATE "When We Are Done Your Flesh Will Be Ours" Massacre/MNV

På papperet är detta ett intressant projekt. Alla instrument trakteras av Kenth Philipson, och det är imponerande med tanke på att musiken är en sorts gotisk death med symfosyntinslag. Avancerat och genomtänkt, och dessutom med en bra sånginsats av Jörgen Sandström från Entombed. Ovanpå alltsammans ligger en stilfull altsångerska vid namn Mia Stahl och trycker tillbaka metallugget med jämna mellanrum. Tyvärr är detta en renodlad studioprodukt och trots att Mieszko Talarczyk från Nasum proddat känns det stelt, kyligt och osvärgigt. Att göra samma musik med ett helt band hade antagligen kunnat bli riktigt riktigt bra.

Pigge Larsson

S.I. FUTURES "The Mission Statement" Novamute/Playground

Den här mannen lär vara på god väg att ta engelsmännen med storm, och det är bara

att hoppas på det bästa. Det handlar om spetsig electro-techno med snygga scratchningar och samplingar, ganska minimalt i grunden, men med ett enormt sväng och en stor portion 2000-tal. Musiken är sparsmakad och utnyttjar de små medlen för att göra stora skillnader. Allt är mycket smakfullt sammansatt, och det händer något nytt hela tiden. Höjdpunkten på skivan är när T Power kommer in och rappar i *I Like That (Brand New)*, och även om själva rapen inte når några himlakroppshöjder är helheten stjärnklar.

Pigge Larsson

MARC ALMOND "Stranger Things" XIII Bis/Border

Det är nånting med den här mannen. Allt han gör har en sån självklar stil och oklanderlig klass. Han är helt enkelt alltid bra. Gör Marc en platta vet man vad man får, och man blir inte besviken. Så även denna gång – är man ute efter nytänkande får man det knappast här, men däremot får man ytterligare en samling fina låtar med lagom mycket sex appeal och precis tillräckligt med storslagen sentimentalitet. *Stranger Things* visar upp massor av gamla fina analogsyntar, stundom är man nästan tillbaka i 1981. Låtarna är överlag bra, kanske en aning ointressanta ibland, men mest av allt är Almond alltså en makalöst bra sångare. Som vilken Frank Sinatra som helst behåller han konsten att få den mest banala text att fångsla och låta som djupaste allvar. Han är Marc Almond, och han saknar faktiskt motstycke.

Pigge Larsson

KAMMERFLIMMER KOLLEKTEIF "Hysteria" Payola/Border

Sköna basgångar och psykedeliskt gnissliga atmosfärer målas upp av detta vernissagemusikprojekt. Riktigt vart Hysteria siktar är svårt att säga, men snyggt är det. Känns lite som att bandet inte skriver låtar, utan bara jamar. Troligtvis finns King Crimson's utmärkta *Islands* i medlemmarnas skivsamlingar. Musiken är både fräscht nydanande och tillbakablickande på en stil som aldrig riktigt fick fotfäste när det begav sig.

Pigge Larsson

HATEBREED "Satisfaction is the Death of Desire" Victory/Border

Varför man marknadsför den här skivan i Sverige nu är en gåta. Hardcorehatets häxmästare släppte redan i juni uppföljaren till denna plattan, som dessutom inte alls håller vad den lovar. Att göra som bandet själva hävdar att de gör, nämligen överbrygga avståndet mellan hardcore och heavy metal, är svårare än så här. Och att kalla texterna för politiska är väl ungefär som att kalla Ledins för kärleksepos. Sluta se ner på den musik ni själva älskar!

Pigge Larsson

JOHN HIATT "The Tiki Bar is Open" Sanctuary/Playground

Världens bästa platta heter troligen *Riding With The King* och gjordes av John Hiatt. En man med såna låtar och en sån röst! En rockabillylook och en fet MC, och ett knippe låtar som är klassiska. Men det var för längesen. Att han fortfarande tillåts göra skivor är ett hän. Han är en skugga av sitt forna jag, och han lyckas inte ens skaffa sig musiker eller producenter som kan sitt jobb. Det enda som i viss mån finns kvar är rösten. *The Tiki Bar is Open*? Nej, det är stängningsdags, gå hem nu!

Pigge Larsson

BLUE ÖYSTER CULT
"Curse of the Hidden Mirror"
 Sanctuary/Playground

Och så kommer vi till kategorin band som borde förbjudas spela in skivor tills de kommit på varför de var bra för trettio år sedan. Blue Öyster Cult har gjort tre lysande LP och en skön livedubbel, allihop under första halvan av 70-talet. Sedan dess vill jag inget hellre än att de ska börja göra låtar som *Then Came the Last Days of May* igen. Men sedan 1975 och fortfarande år 2001 är BÖC inget annat än patetiska.

Pigge Larsson

SONNA
"We Sing Loud Sing Soft Tonight"
 Temporary Residence/Border

Detta är väl knappast så postrockigt det kan bli, men bandet siktar på det, och det känns onekligen lite uttjat. De senaste två åren har det vället fram skivor med sådana här band, som alla har det gemensamt att de låter precis som varandra och har helt jämntjocka låtar. Något man sätter på när man har svårt att somna. Sonna har låtit Steve Albini klä av dem nakna, och tyvärr avslöjas alla brister med en gång. Två gitarrister kan faktiskt inte hitta på simultana slingor utan att lyssna på varandra, men det är just detta som hela konceptet bygger på. Det som sticker ut i den här musiken är således att det ganska ofta låter skit, som ett fyllejam ungefär. När sedan en av killarna ger sig på att sjunga i de båda titelspårerna blir det out-härdligt.

Pigge Larsson

HER SPACE HOLIDAY
"Ambidextrous"
 Clearspot/Border

Den här duon har gjort ett helt album med remixar på låtar av bland annat Brave Captain, Elastica, Ruby och Bright Eyes. Gemensamt för alla spårerna är att HSH:s lågmålda analogsyntar och sequencers gjort allt för att maskera originalen, förutom de vokala partier som finns med som ett nödvändigt ont. Tyvärr är det inte speciellt bra, det känns mest pojkrumsaktigt och uddlöst. Light-ambient utan riktning.

Pigge Larsson

RÖYKSOPP
"Melody A.M."
 Wall of Sound/Virgin

Detta skulle lika gärna kunna vara Jean-Michel Jarre. Exakt samma bakgrundsmattor och reverb-blipp med riktigt lättlyssnade melodier fyller den här skivan till brädden. Om detta bevisar att Jarre var en föregångare eller om Röyksopp bara gör hopplöst gammalmodig och trist musik är väl hugget som stucket. Tredje spåret *Sparks* gnistrar dock till och ger oss en trevlig sångslinga att fundera över. Men sedan försvinner entusiasmen lika fort som den kom.

Pigge Larsson

DYNAMOE
"Jump Start"
 r&s/Playground

Dynamoe från Köpenhamn gör en behaglig men ändå kärvt triphopartad electronica med inslag av d'n'b, house och dub. Låtarna skulle kunna varit gjorda av The Herbaliser, även om här inte finns riktigt samma nerv. *Jump Start* är en schysst platta som visserligen lämnar en del att önska i energi och som inte direkt sticker ut i mängden, men det uppvägs nästan av att den går att köpa på vit tiotumsvinyl.

Pigge Larsson

SCHLAMMEITZIGER
"Collected Simplesongs of My Temporary Past"
 Domino/MNW

Bakom detta alias döljer sig en viss Jo Zimmermann, som även på ett av spårerna

kallar sig Space Agent. Detta är nerrökt electronica utav rang, på en platta som är allt annat än enhetlig utan snarare (som titeln indikerar) en samling skumma ljud-experiment utan relation till varandra. Ändå är det ganska kul att lyssna på, men definitivt inte när man är på vilket humör som helst. För att begripa allt som gömmer sig i låtarna bör man nog knapra samma psykofarmaka som upphovsmanen.

Pigge Larsson

THAU
"All It Takes Is Everything"
 Crunchy Frog/MNW

Danska bandet Thau släpper efter flera års tystnad sitt tredje album, och det är inspelat i Tambourine Studios. Som vanligt när det gäller den studion har ljudbilden på skivan präglats hårt, och det är ett karaktéristiskt högkomprimerat ljud som kommer ur högtalarna. Jag tycker om Thaus musik, men det är något som irriterar. Hade vi kunnat flytta tillbaka bandet till indie-aldern och placera dem i England, så hade de förmodligen smält in alldeles utmärkt. Men nu? Och i Danmark? Jag vet inte.

Pigge Larsson

NDV
"Karma"
 Ear Candy/Border

Det är inte helt otroligt att den här killen skulle kunna ha gått på rock-college i Kalifornien. Detta är bland det mest ruttna jag hört på skiva sedan Toto drabbade mig senast. Kokainrock där halva meningen är att spela skalor efter noter, och resten består av lika delar bajsnsödig sång och tablasrytmer i låtar med Indien-influerade titlar. Fy fan.

Pigge Larsson

MORGENSTERN
"Heute Ist Die Rauche Mein"
 Napalm/MNW

Av omslaget att döma påminde det om tyskarna i In Extremo och Tanzvut, även innehållet var nära besläktat; tysk sång, medeltida inslag och taskigt spelad hårdrock i grunden. Dessutom måste de gjort inbrott hos Toy's R'us leksaksavdelning och snott alla deras leksaksinstrument. Är detta verkligen på allvar? Möjligtvis kan det vara kul att se på en festival när man druckit några öl och är i skojtagen, annars... nein danke!

Thomas Olsson

REPTILIAN
"Castle Of Yesterday"
 Regain/MNW

Med ett fantasymslag med två slott där en orm krälar runt det ena gissar jag på att det handlar om power metal? Rätt! Helloween, Hammerfall, Maiden och Yngwie är bara några av de artister bandet verkar lyssnat mer än en gång på. Men bandets neoklassistiska inslag känns överflödiga och verkar snarare vara gjorda för att briljera, dessutom måste alla få plats att visa vad just de kan. Plattan påminner om senaste Rhapsody, snabbhet och onanerande fingerfärdighet sätts före låtarna och melodierna. Onanister, nej tack!

Thomas Olsson

STAINED
"Break the Cycle"
 Warner

Fred Durst från överskattade Limp Bizkit blev alldeles ifrån sig första gången han hörde Stained och signade dem till sitt skivbolag Flip Records. När debutplattan red på neovågen med vissa grungetendenser, kan nya snarare benämnas som light post-grunge i samma skola som Creed och i viss mån även Seven Mary Three. Staineds guldgruva ligger hos sångaren Aaron Lewis. Med en röst som både tangerar Eddie Vedder och Layne Staley (Alice In

Chains) är den mycket bra och innehåller en, nuförtiden alltför sällan förekommande sak: nämligen närvaro.

Vissa neotendenser finns fortfarande kvar även om de blir färre. All musik är annars helt uppbyggd kring Aarons röst. Hans berättande stämma fångar bitvis lyssnaren helt men blir en aning tjatig i längden. Troligtvis beror det på låtarnas förmåga att kopiera sig själva, något amerikanerna inte tänkt på efter två miljoner sålda ex på två månader! Singeln *Fade* är ett utmärkt val och blir säkerligen även den en hit. För egen del känns musiken för könlös och alltför inställsam.

Thomas Olsson

KULT OF AZAZEL
"Triumph of Fire"
 Pavement/MNW

Amerikansk black metal! Å nej, den tillhör allt våra landsmän norrmännen den. Som vanligt missuppfattar amerikaner allting, är man corpsepainted ska man spela black metal, inte en tafflig version av grindcore, som ändå Nasum skulle ätit som mellanmål. Nej pojkar, dags att tvätta av sig sminket och börja sälja hamburgare på McDonalds istället.

Thomas Olsson

BUDDY GUY
"Sweet Tea"
 Silvertone/Zomba

Den sista av den gamla Chicago-bluesstammen och modern Mississippi-blues låter kanske som ett udda par. Men det fungerar. Uppenbarligen. Och egentligen, varför inte? Det är ju, som bäst, samma känslor som genomsyrar och förstör bägge.

Buddy Guy väljer låtar ur Fat Possum-artisternas låtkataloger; han lånar till och med T-Model Fords trummis Spam. *Baby Please Don't Leave Me* är direkt hypnotisk med fuzzbas och allt, *Stay All Night* går så tungt att fram att den verkar illavarslande, *I Gotta Try You Girl* bara fortsätter och fortsätter och fortsätter tills Buddy Guy har kramat sista ljudet ur gitarren. Allting darrar, skälver innerligt. *Sweet Tea* är på blåaste, blodigaste allvar.

Bättre än såhär har jag aldrig hört Buddy Guy förut.

Peter Sjöblom

PILLOW
"Three Henriess"
 Häpna

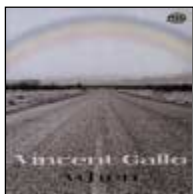
Att låtarna inte har några titlar är passande, eftersom de egentligen är mer namnlösa tillstånd än låtar. Musiken tar sig fram på ett tyst sätt, med mörka underströmmar. Ibland suckar cellon lätt desperat med ett atonalt gnissel, utan att leda till ett utbrott. De fyra amerikanerna vet att hålla igen: "less is more". Det är absolut inte rock, i så fall mer jazz, men inte riktigt jazz heller. Musiken rör sig i genrernas experimentella utkanter. Precis som så mycket på den lilla etiketten Häpna, fast detta är bolagets kanske bästa utgåva hittills.

Peter Sjöblom

MELISSA ETHERIDGE
"Skin"
 Island/Universal

Söker man efter originalitet och förnyelse är det helt fel att söka sig till Melissa Etheridge. Hon hör till den typen av artister vars skivor alltid förses med en klisterlapp med texten "Includes the hit" och så en titel. Fan vet om låten som används som försäljningsargument alltid ens finns som singel. Det spelar ingen roll. För den kommer att bli en hit på amerikanska radiostationer därför att skivbolaget säger det och musiken är färdigdesignad för ändamålet. Prefabrock och tomma trollkonster.

Peter Sjöblom

MISSISSIPPI FRED McDOWELL**"You Got to Move"****Corazong/Kommunikation**

You Got to Move spelades in i New York på legendariska Gaslight i slutet av 1971, ett drygt halvår innan han dog. Det blev hans sista inspelning. Men det är en livfull sådan: med basisten Tom Pomposello och en elektrisk gitarr (istället för hans vanliga akustiska) ger han publiken blues rakt ur hjärtat. Det skumpar och skramlar, sli-detonerna kvider, atmosfären är precis så varm som Pomposello själv beskriver i häftet. Och när McDowell gör sin egen *You Got to Move* visar han än en gång Rolling Stones var skåpet ska stå.

Peter Sjöblom

HANK WILLIAMS**"Alone with His Guitar"****Mercury/Universal**

Flera av de radio- och demoinspelningar Hank Williams gjorde med bara sång och en akustisk gitarr hör till hans allra bästa. Den spöklikt vinande rösten kryper ännu närmare på, in under skinnet, mer påträngande. Ett örhänge som exempelvis *Weary Blues from Waitin'* blir ännu större i detta mindre format. Och *Alone & Forsaken*, som bara finns i denna form, är en av de bästa låtar han gjorde.

För den som investerade i den förnämliga 10 CD-boxen *The Complete Hank Williams* bjuds dock inga överraskningar. Den som däremot inte har råd med det dyrbara praktverket, tjänar *Alone with His Guitar* dock ypperligt – trots den iögonfallande avsaknaden av blodisande *Angel of Death*.

Peter Sjöblom

MONICA ZETTERLUND**"Monicas bästa"****Universal**

Jag vågar påstå att Sverige aldrig haft någon bättre sångerska än Monica Zetterlund, och att vi aldrig kommer att få det heller. Åtminstone ingen lika mångsidig. Hennes uttryck suddar ut gränserna mellan schlager, folkså, revy och förstås sval jazz med svåröverträffad värme. En enkel jänta med sensuell elegans. Eller, som det hette när hennes karriär sammanfattades i en box för några år sedan, ett lingonris i ett champagneglas. Kontraster möts och smälter ansträngningslöst ihop.

Monicas bästa startar med *Sakta vi gå genom stan*, och slutar med *Var blev ni av*. 14 år ur hennes karriär, drygt 60 minuter, 18 låtar. Viss hade man kunnat pillar i *När min vän* eller hjärtekrossande *Jag vet en dejlig rosa*. Men det man får är gott om tidlös grace som både underhåller och rör vid hjärtat.

Samtidigt med denna samling släpps ett knippe originalplattor av vilka jag innerligt rekommenderar *Waltz for Debbie* – Monica tillsammans med Bill Evans är alkemiskt ädelt, och kompletterar *Monicas bästa* utökt.

Peter Sjöblom

JOHN WESLEY HARDING**"The Confessions of St. Ace"****Mammoth/Edel**

Efter att bland annat ha hyllat den excellenta engelska folksångaren Nic Jones, levererar John Wesley Harding ett knippe låtar med emellanåt en lätt countryfläkt, bland annat tack vare lite steel guitar i sättningen och Jimmie Dale Gilmore och Steve Earle på gästlistan. Men allra mest låter *The Confessions of St. Ace* som en lättversion av Elvis Costello. Ärligt talat, det blir lite trist. Kompetent utan att vibrera.

Peter Sjöblom

JEFF BUCKLEY**"Live a l'Olympia"****Columbia/Sony**

Låt oss hoppas att Jeff Buckley inte råkar ut för samma öde som sin far Tim, med

den ena mer eller mindre dublösa arkivutgivningen efter den andra. Än så länge har det inte varit tal om urskilningslös gravplundring. Förra postuma liveplattan *Mystery White Boy* var berusande, och den här klassiska Paris-konserten som hittades bland de band som Buckley lämnade efter sig är stundtals rena skogsbranden. *Eternal Life* är ett veritabelt blixtriksanfall, och den efterföljande *Kick Out the Jams* är vederbörligt brutal. Att Buckley är på strål-lande humör hörs också när han skojar med Led Zeppelins *Kashmir*. Som "extranummer" får man en *What Will You Say* från St. Laurent-le-Vieil.

Peter Sjöblom

THE JACK BROTHERS**"Prairie - Røj"****"Messidor - Kanske inte på svensktoppen"****Manifest/Amigo**

I ett halvårs tid har Jack Brothers trollat fram det ena oväntade ässet efter det andra ur ärmfodret. De har med varje skiva i sin revolutionskalenderserie överraskat och efter eget huvud kastat sig tvärt mellan bland annat punkjazz, gammeldans och blues. Men på *Prairie*, juniskivan och den kanske mest garage-iga hittills, måste jag dessvärre säga att de upprepar sig. Man känner igen de flesta greppen, främst från januarivolymen.

Redan tidigare i serien har de experimenterat med elektronik, men de har aldrig gått så långt in i technon som de gör på *Messidor*. Dessvärre har de här fler kli-chéer än inspiration att jobba med. Det känns mer som ett pliktskyldigt steg i i genren. Som alltid är det heder värt att de försöker vidga fältet, men *Messidor* är, för att tala klarspråk, inte alls bra.

Men att Jack Brothers spelar ut först en svag knekt och sedan en högst otillräcklig klöverfemman betyder inte att de inte har fler trumfkort i beredskap.

Det är jag alldeles övertygad om att de har.

Peter Sjöblom

AFROCELT SOUND SYSTEM**"Volume 3: Further in Time"****Realworld/Virgin**

Precis som namnet berättar är Afrocelt Sound System en blandning av afrikanska musiker och irländska, med ytterligare vokala inhop från bland annat Robert Plant och Peter Gabriel. Som så ofta med world music-konceptet fungerar det inte helt bra. Det är nästan en förutsättning för att man ska få ihop något, att man reducerar traditionernas särart till ungefärligheter, till ett slags etnokosmetika. *Volume 3: Further in Time* blir en musikalisk djurpark med säckpipor och talking drums där musikuristen kan åka på technorytmerna och peka på de ofarliga, harmlösa exotismerna.

Peter Sjöblom

SVERIGE**"Livet.com"****Universal**

Man kan undra vad Pedda P och Gurra G tänkte när de inte kunde ta Just D-steget från dagis-rapmetal till något seriöst och vuxet. Wille C gick solo. Gurra hamnade i Players. Pedda hade sitt countryprojekt Sverige. Det här är bandets andra album och Gurra G lirar congas. Det hela låter som en unken version av Ulf Lundell eller Eldkvart. Pedda sjunger låtar om att bli vuxen. Lämna rummelivet bakom sig. Tänka på religion. Titelspåret *Livet.com* är en pastisch av Monika Törnells *En vintersaga*. Fast en Sverige-resa sämre. Sveriges storstadscountry faller pladask, inte i en kodynga men väl på ett banaskal.

Per Lundberg G.B.

VINCENT GALLO**"When"****Warp/Border**

Regissören och skådespelaren Vincent Gallo ger ut en platta på legendariska Warp. Hur är det möjligt, tänker vän av ordning? Gallo är definitivt ingen nybörjare vad gäller musikskapande. Han gjorde musiken till suveräna filmen *Buffalo 66* där han både regisserar och spelar huvudrollen som den extremt kissnödige kidnapparen som just släppts från fängelset. På *When* har Vincent Gallo gjort allt. Spelat instrument, gjort låtarna och producerat. Det är svårt att inte tänka filmmusik när man lyssnar på *When*. Ödsliga ljud-landskap. Kompat av trummor, gitarr och Vincent Gallos röst, som i vissa stunder kan liknas vid Chet Bakers ljusa stämma. Gallos musicerande skulle må allra bäst av att blanda in någon annan, kill your darlings. *When* blir i motsats till många andra skivor tråkigare och tråkigare.

Per Lundberg G.B.

THE AMERICAN ANALOG SET**"Know By Heart"****Southern/Border**

Astralrock var ett nytt begrepp för mig. Så beskrivs The American Analog Set från Fort Worth, Texas av sitt skivbolag. Jaha, vad är då det? I mina öron låter det indie-pop. I vissa stunder med dragningar åt June of '44 eller Mogwai. Låtarna är spröda och sångarens röst är skör som kristall. Blandningen av instrumentala låtar med vokala gör *Know by Heart* till en skön resa genom ett landskap i ständig förändring. Vackert och enkelt.

Per Lundberg G.B.

A CAMP**"A Camp"****Stockholm/Universal**

Varför blir det alltid så här? Varför kan man aldrig få bli lite förvånad, lite överraskad, när en framstående svensk sångerska begär solodebut? Ändå var ju förutsättningar så goda. Nina Persson, sångerska tillika frontfigur i The Cardigans och för alla praktiska syften kvinnan bakom A Camp, har tillsammans med huvudsakligen Niclas Frisk fått ihop ett knippe smarta och alldeles utmärkta melodiskt vemodiga poplåtar. Lägg därtill att Mark Linkous från Sparklehorse står bakom produktionen, samt ett antal utmärkta coverlåtar av giganter som Paul Westerberg och Daniel Johnston, och det låter, åtminstone teoretiskt, hur bra som helst.

Ändå blir det inte bättre än det här. Och det är inte särskilt, inte på långa vägar tillräckligt, bra. Varför? Och varför blir man inte ens förvånad? Kanske, troligen, på grund av att det alltid blir så himla tråkigt. A Camps debutalbum sällar sig till en lång tradition av outhärdligt anonyma och glädjelösa produktioner som verkar drabba så gott som samtliga svenska solosångerskor, och som förstör allt som lät så lovande på papper. Men man blir, som sagt, knappast förvånad. Man vågade ju inte ens hoppas.

Dan Andersson

SPOKANE**"The Proud Graduates"****Jagjaguwar/Border**

Inte mycket har förändrats för Rick Alverson, åtminstone inte sedan han debuterade som Spokane förra året med de sugestivt sparsmakade tonerna på *Leisure & Other Songs*. Egentligen kan man nog gå tillbaka ända till 1996, när han tillsammans med kamraterna i Virginias stoltheter Drunk gav ut debuten *A Derby Spiritual* på den då nystartade etiketten Jagjaguwar.

Fem år senare ligger han fortfarande kvar på samma bolag och även om han numer bytt ut bandkamraterna i Drunk mot flickvännen Courtney Bowles i Spokane, är det samma långtande gitarer

som står för scenografin i Alversons låtar. Vid valda tillfällen bidrar även fiol och cello till anslaget, men huvudsakligen kretsar Spokane kring de melodiskt smekande gitarrerna och den stillsamt framvisade sången. Precis som det gjorde på förra skivan. Och de fyra album som Drunk åstadkom innan dess, för den delen.

Dan Andersson

BJÖRN SKIFS **"Back on Track"** **EMI**

En klassiker i svenskt musikliv är tillbaka. Denna gång på engelska, vilket kanske känns lite märkligt för alla som tänker på Skifs som svensk schlagersångare och inte i första hand börjar nynna på *Hooked on a Feeling*. Det är tretton år sedan det senaste albumet, men denna väntan har tyvärr inte inneburit någon växande vitalitet hos sångare Skifs. Det är ordinär FM-rock med lite schlagerkrydda, som att alla tidigare fans och intresserade lyssnare inte ska behöva känna sig lurade på varumärket Björn Skifs. Det gör också att resultatet är lite tandlöst och förutsägbart. Habilt men lättförgängligt.

Magnus Sjöberg

DEVIN TOWNSEND **"Terria"** **Insideout/Border**

Det är inte den bottenlösa ocean av ljud och effekter som präglade Townsends *Infinity* för tre år sedan. På *Terria* finns till och med melodier man kan lyssna till utan att förtvivlat se sig om efter stereons stoppknapp. Men därmed inte sagt att det är avskalat eller njutbart. Här finns fortfarande spår av ovan nämnda producent-härdsmläta: ibland har låtarnas arrangemang en täthet som aldrig ger utrymme för andningspauser, vilket tillsammans med låtarnas längd och struktur gör albumet huvudvärksframkallande. Syrefattigt.

Magnus Sjöberg

THE LADYBUG TRANSISTOR **"Argyle Heir"** **Pointy/Border**

Jag gillar Ladybugs tidigare platlor men speciellt deras livekonserter, en massa mer eller mindre bisarra människor som ständigt byter instrument med varandra. Det löper en behaglig easy listening-känsla genom hela *Argyle Heir*. Ofta blandar de in cirkusmusik och en lätt touch av jazz. Låtarna fylls smakfullt ut av slidegitarrer, flöjt, cello och oboe. Det är svårt att bortse från den Beach Boys-aktiga underton som ständigt är närvarande. Som ni förstår är det svårt att låta bli att älska det här bandet.

Jonas Elgemark

GUESCH PATTI **"Dernieres Nouvelles"** **Xiilibis/Border**

Det är inte ofta man hör något från Guesch Patti. Detta är den tredje fullängdaren på tio år, och den första sedan 1996. Det som hänt sedan sist är att musiken känns än mer episk än tidigare. Allt omsluts av en mystisk atmosfär, och där det inte byggs chimära ljudslott är det förankrat i fransk vistradition, om än behandlat av Pattis musikaliska hand. *Dernieres Nouvelles* innehåller inga slagdängor; helheten är dess styrka. Stämningsfull och gripande är den en utmärkt föräning om höstens angenäma stunder.

Magnus Sjöberg

NANCI GRIFFITH **"Clock Without Hands"** **Elektra/Warner**

Det börjar lovande, titelspåret doftar tidig Victoria Williams, skört struttande komp och spefull sång. Men tyvärr går Nanci Griffith sedan in i den ordinära countrybal-ladens träskmarker, och hittar sedan aldrig

riktigt ut igen. Jag hade nog väntat mig lite mer av *Clock Without Hands* än ännu ett i raden av profilösa balladdominerade album.

Magnus Sjöberg

CANE 141 **"Garden Tiger Moth"** **Secret/Border**

De kommer från Irland. Cane kommer från en bok av Jean Toomer, siffrorna i slutet förvaltar en tradition och har ingen egentlig betydelse. Ni vet, Galaxie 500, U2 och så vidare. De sällar sig i raden av ännu ett musikkollektiv som pysslar med lite av varje och utger sig för att vara mer än bara coola. De har gjort konstfilm och singlar som *Super 8* som hyllningar till det fladdriga hobbyfilmandet från förr. Säkert arbetar en eller annan av dem som AD på någon av de hippaste ställena i Dublin, eller så är de vanliga loosers, men jag skulle inte tro det.

Musikaliskt tassar de omkring i ungefär samma områden som Granddaddy fast utan amerikanernas svulstighet. Istället myser de på i ett Belle & Sebastian-stuk, fast lite mer analogsyntar. Mycket är otroligt snyggt, fantastiskt tjusig spansk trumpet på skivans bästa låt *The Party*, melodislingor som slingrar sig obehagligt välbekant omkring, mycket låter dock så smart och snyggt att det passerar gränsen till tråkigt. Men, jag biter ihop. Förnimmer återigen Pastels på några spår, hör att de öppnat för Pere Ubu på Irland och det ger cred.

Fredrik Eriksson

TARA JANE O'NEIL **"In the Sun Lines"** **Quarterstick/Border**

Det finns ett antal skivor jag har för vardagsnätter. När man strosar runt utan att vara såpass trött för att sova eller tillräckligt pigg för att göra någonting. Behagligt sitter man och ströläser någon gammal tidsskrift och låter timmarna passera. Tara Jane O'Neil gör väldigt märklig musik. Vardagsnatmusik. Närmast kommer jag att tänka på Labradford om de spelade country eller ett Low utan melodier och stämsång. Hennes röst låter märkligt välbekant. Ett tag trodde jag att det var Tara från Elevator to Hell, men hon hette visst White. Det visar sig att hon har ett förflutet i det enormt underskattade bandet Rodan som gjorde fantastisk musik i post-Slint-anda någon gång i mitten av nittiotalet. Uptäck och köp. Numera doftar det hemmainspelning men inte på det där brusiga sättet utan mer som en idé hemifrån behållit sin självklarhet utan att tramsas bort i studios tekniska virrvarr. Vackra violinstråk av Samra Lubelski och Ida Pearle dyker också upp på ett spår.

Fredrik Eriksson

MODEST MOUSE **"Sadsupersucker"** **K/Border**

Jag är barnsligt förtjust i viss nordamerikansk gitarrpop. Arvtagare till exempelvis Superchunk och Sebadoh. Leksaks melodier, falsksång och skeva gitarrslingor, stympade låtskisser som ändå tar sig in på skivorna. Moldy Peaches klaffade med klassängsten, Modest Mouse, som hållit på längre, är inne på samma spår. Vardagen som uppblåst superballong. Slapphet som dygd. Säkert har intaget av hemmaodlat berusningsmedel mycket med den oerhörda slafsighet och skrangliga utförandet att göra. Plötsligt avbryts allt av ett gitarriff som låter väldigt bekant. Iron Maiden. Självklart. Inga referenser är tabu, vi gillar det. Trots idoga försök att låta låtarna kolapsa lyckas Modest Mouse sträcka upp sig och lirka in goda melodier till sina något förvirrade texter. Strålände låtar som *Dukes up*, Daniel Johnston-bagatellen

Wagon Return och just Maiden goes lo-fi-dängan *Think Long* kommer säkert att snurra av och an under hösten.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER **"Good Times 2 with Joey & Norman Jay"** **Nuphonic/Goldhead**

Två och en halv timma obskyr och inte särskilt obskyr svart musik ihopmixad på en dubbel-CD som är tänkt som ett soundtrack till någon sorts karneval i Notting Hill. Disco, reggae, hiphop, northern soul, two step... vad som helst, bara det svänger. Och det gör det. Gladys Knight & The Pips diskoklassiker *Bourgie Bourgie* inleder den första skivan och sedan dansar man tills bröderna Joey och Norman Jay mixar in tio minuter småtrist brittisk funk med Young Disciples. Det stör däremot inte alls att de valt att ta med sönderspelade låtar med Harold Melvin & The Blue Notes och The O'Jays. Man bryr sig inte om hur många gånger man hört dem förut. Man fortsätter bara dansa.

Thomas Nilson

PETER DOLVING **"One of Us"** **Creative/Border**

Dolving klär sina verklighetsaktigheter i en mer americana-liknande skrud på sin fullängdsdebut. Furiösa urladdningar som *Some Things* varvas med smått bluesstompiga *These Words* och flera countryaktiga låtar. Allra bäst är dock den långsamma, laddade *All Good Things*. Dolving bemästrar mångfalden och har dessutom någonting att säga. Det är mer än de flesta idag.

Peter Sjöblom

SUPREME MAJESY **"Tales of a Tragic Kingdom"** **Masacre/MNW**

Från black till power metal! Ja, varför inte? bandets två Mortum-gitarrister har kastat sin skinnrock och torkat bort sminket – numera gäller melodisk metal. Plattorna med Stratovarius, Edguy, Hammerfall och Gamma Ray står numera först i skivbacken tätt följd av gamla Maiden, Dio och Europe-plattor, längst bak hamnar mörkermän som Emperor och Mayhem. Göteborgarna i Supreme Majesty har på sin debutplatta den rätta strävan, anslaget och melodisinet för att kvalificera sig till power metalens kärna men saknar erfarenheten och starka låtar. Gärna twingitarrer å la Maiden men helst utan 80-talets tidstypiska "studsande keyboardanslag". Även sånginsatsen från Joakim Olsson känns svajig och tunn, var är karisman och kraften? Producenter gör Mr Nordström (In Flames) som fått till ett bra ljud men kanske borde lyft sången ytterligare några hack. Supreme Majesty sällar sig till seniorerna inom genren som tillsammans med Zonata, Nostradamus och Lost Horizon står på återväxt för att sedermera ta över när dagens elit tröttnar.

Thomas Olsson

SAGITTARIUS **"The Blue Marble"** **CURT BOETTCHER** **"California Passion Fruit"** **Poptones/Border**

Bland de 60-talsband som stod strax nedanför Beach Boys ifråga om arrangemang och noggranna melodier, hörde Sagittarius till de bästa. Beach Boys märks av redan i *In My Room*, som producenten Gary Usher skrev tillsammans med Brian Wilson. Sedan radas de eleganta popmelodierna upp efter varandra som mogna smultron på ett sommarstrå. Många håller gruppens debut, *Present Tense*, som bättre, men jag föredrar den lite mer nertonade *The Blue Marble* med sitt något allvarigare grundläggande.

Sagittarius sångare Curt Boettcher var ett snille som alldeles tappade smaken när

discon kom. Med gruppen California spelade han i den tidigare utgivna *Passion Fruit*. Lätt att fatta varför den aldrig kom ut. Den stinker som en fisk i solsken. Slipprig karibidisco med en andedräkt av Piña Colada-baksmälla. Kolla bara låtarna med covers på bland annat *Jamaica Farewell*, *Music Music Music* och *Banana Boat Song (Day-O)*. Riktigt avskyrvärt.

Peter Sjöblom

SORT SOL

"Snakecharmer"

Universal

Årets Roskildebesvikelse var definitivt Sort Sol – oengagerat, tröttsamt och totalt stendött!

Punk, avantgarde och bandets rockrötter lyste med sin frånvaro. Efter ett pinsamt försök med klassikern *Siggimund Blue* kändes slutsatsen "föredettingar" ofrånkomligt. Nya plattan *Snakecharmer* håller endast vrakdelarna av det som är kvar av Sort Sol flytande, om man jämför med föregångaren – den elektroniskt experimentella lekstugan *Unspoiled Monsters*. Sort Sol har dock fortfarande kvar sitt karaktäristiska sound men tappar både låtidéerna och rockkänslan, något som tydligen försvann med gitarristen Peter Peter. För även om *Rhinestone* och *Brogue* glimtar till saknas glöden. Duetten *Elia Rising* doftar Cave/Minogue lång väg men har varken hjärta eller bestående melodi. Inledande *I'll Take Care of You* är bedräglig! För det första är det väpnat rån av Elvis gamla *Love Me Tender*, för det andra är det så svulstigt och orkestralt att den skulle passa i en smäckande kärleksfilm med Tom Cruise. Efter 24 år är det dags att kasta in handduken!

Thomas Olsson

BETA BAND

"Hot Shots II"

Regal/EMI

Inte speciellt lätt att följa upp den extremt uppskrivna och hypade debuten, en platta som de själva så här i efterhand inte alls gillade. Det känns mer okonstlat den här gången och det finns mer djup i musiken. Förmodligen har producenten Colin Emmanuel tyglat och hållit tillbaka mycket av bandets idéer, både på gott och ont. Ibland önskar man att de töjt och sträckt ännu mer i instrumentala passager. Men däremot finns en röd tråd i musiken denna gång samtidigt som låtar framträder mer. Problemet på vissa ställen är att något saknas hos Beta Band. Kalla det energi, ilska eller spänning. När de inte lyckas hålla intresset uppe så infinner sig något i musiken som mest är förvirrande. Efter en genomlysning är man helt slut och trots låtar och passager som man fått hjärtklappning av så finns känslan ändå där att man kan vara utan det här albumet och att Beta Band har ännu mer att ge.

Jonas Elgemark

MOONSPELL

"Darkness & Hope"

Century Media/MNW

1998 släppte sångaren Fernando Ribeiro plus några andra i bandet sidoprojektet Daemonarch där alla aggressioner, frustrationer och ångestattacker kunde löpa fritt. Avgrundsval i kombination med rå och brutal black/death metal lockade inte Guds änglar att stiga fram direkt. Samma år kom Moonspells tredje fullängdare *Sin/Pecado*. Plattan gjorde tappra försök att spinna vidare på de gotiska idéer genombrutet *Irreligios* hade, men tyvärr. På den efterföljande, svåråtkomliga och nästan lite bisarra *The Butterfly Effect* fick det gotiska soundet kämpa för sin överlevnad mot industritendenser, samplingar och Daemonarchs efterdyningar. Låtarna var bångstyriga, svårplacerade och spretiga, bombastiska rytmer i rena

Rammstein-skolan skövlade allt i dess väg och kaggarna smattrade. Efter denna utflykt försöker bandet återigen fånga den gotiska metallådran. Men hur många gånger jag än lyssnar på *Darkness & Hope* fastnar den inte. Varför? Alla gotiska ingredienser finns ju där? Ja visst, men något väsentligt saknas. Melodier! Glädjande nog har bandet tagit fasta på 80-talets svartrocksideal, de plockande slinggitarrerna och flangern är tillbaka, lyssna bara på *Firewalking* (plattans bästa låt), klara Fields of the Nephilim-tendenser. Numera blandar Fernando skönsången med growlingar och attityden känns igen från föregående platta, men utan låtar står det platt. Överlag verkar bandet bara satsat på tre saker; intron, bryggor och refränger. Verserna är bara långa sega transportsträckor i väntan på crescendo. Var är dynamiken? Ljudmässigt låter det givetvis fortfarande Moonspell men, troligtvis på grund av producenten Hiili Hiilesmaa, hör man också soundet och arrangemangen han använde när han jobbade med finländarna i HIM, vilket känns malplacerat. Fernando och Co började sin musikaliska resa i slutet av 80-talet, undrar var de ska nästa gång.

Thomas Olsson

IRMIN SCHMIDT & KUMO

"Masters of Confusion"

Spoon/Playground

Jag har inte varit speciellt imponerad av vare sig Irmin Schmidts eller Holger Czukays musikaliska utflykter efter Can, trots att jag håller Cans fyra första skivor som stora mästerverk. Här jobbar Irmin Schmidt med programmeraren och ljudingenjören Kumo. De båda möttes när Schmidt letade efter en lämplig medarbetare till operan *Gormenghast*. På *Masters of Confusion* är det Kumo som står för de sällsamma ljuden, de drum'n'bassliknande rytmerna och de svängiga dansbeaten som letar sig fram i kompositionerna. Allt medan Schmidts keyboardar, men framförallt piano, ständigt är närvarande. Just kontrasten mellan de två är mest påtaglig och intressant här. När Kumo ofta framkallar trance- och technolänkande beats, håller sig Schmidt för det mesta lugn med sitt kraftfulla och ibland nästan överdådiga pianospel.

Jonas Elgemark

GAMMA RAY

"No World Order"

Sanctuary/Playground

Pondus, erfarenhet, kvalité och tysk power metals flaggskepp – GAMMA RAY! Bandets självhäftande refränger, deras unika sinne för melodier, det storslagna, fingerfärdigt gitarrspel och smattrande dubbla baskaggar – framfört i speedtempo. Sedan gitarristen Kai Hansen 1988 beslöt sig att lämna 80-talets speed metal-kungar Helloween bildade han Gamma Ray med sångaren Ralf Scheepers (Tyrane Pace). Ralf var mycket svag för Judas Priest vilket gjorde att många låtar tog samma vändning. 1995 tar Kai över sången och Helloween-vibbarna släpptes fria. Utmärkta best-of samling *Blast From the Past* från förra året visade upp bandets bredd och klass. När det nu är dags för fullängdare nummer sju har plötsligt något hänt. Det verkar som Ralf är tillbaka för att spöka, Judas Priest-vibbarna är mer än markanta. Givetvis finns Gamma Ray-soundet kvar, men hälften av låtarna tangerar Judas under *Screaming for Vengeance* och *Painkiller*-tiden. Idag när genren är större än någonsin, håller kungarna på att tappa sin krona? Var är de blixtrande melodier, attacken och de bländande refrängerna? Alla sidoprojekt medlemmarna är inblandade i – Freedom Call, Iron Saviour, Avantasia – har kanske tagit

udden av själva Gamma Ray?

Men det är klart, när de nu gästar Sverige i slutet av oktober, är det inget man missar direkt.

Thomas Olsson

SLAYER

"God Hates Us All"

Sony

Låttitlar som *Darkness of Christ*, *Here Comes the Pain* och *God Send Death* (som handlar om en mordisk präst). Vansinnesskrik och jobbiga, ylande gitarrsolon. Slayer är tillbaka!

Debuten *Show No Mercy* kom redan 1984 men *God Hates Us All* är faktiskt bara gruppens åttonde "riktiga" album. Matt Hyde har producerat istället för Rick Rubin men ljudmässigt är det ingen större skillnad. Däremot har man sökt sig tillbaka till punkattityden från *Reign in Blood* och skrivit snabba och intensiva låtar. Tretton spår avverkas på dryga 40 minuter. Trots det höga tempot börjar jag tröttna mot slutet. Slayer är en institution och de är värda all respekt för att de fortsätter göra sin kompromisslösa thrash metal. Fast det går inte att lyssna på dem utan att jämföra med tidigare stordåd och då blir man säklart besviken.

Daniel Severinsson

RON SEXSMITH

"Blue Boy"

Cooking Vinyl/Border

Har inte tänkt på det tidigare men skulle du slå ihop Nicolai Dungers och Morrisseys röster så skulle du få Ron Sexsmiths. Musiken är som vanligt så oförarglig att ingen egentligen kan ogilla detta och därmed höjs varningens finger. Men Sexsmith är en tillräckligt bra låtskrivare så att man ibland rycks med av hans introverta stil. Bitvis är detta sömngångarpop men i låtar som *Not Too Big* och *Keep it in Mind* låter det åtminstone som Sexsmith själv är engagerad och då är det lite lättare för lyssnaren att känna detsamma.

Jonas Elgemark

JADAKISS

"Kiss Tha Game Goodbye"

Interscope/Universal

När The Lox-medlemmen Jadakiss nu släpper debutalbum står en hel hiphop-nation med öronen kliftrade mot högtalarna. Och *Kiss Tha Game Goodbye* har faktiskt något för alla, på ett positivt sätt. Med såphal tunga visar Jadakiss sig värdig alla höga förväntningar. Backad av producenter som The Neptunes, Premier, Timbaland och Swizz Beatz kommer Jadakiss att tugga platina under hösten.

Björn Magnusson

SIEG ÜBER DIE SONNE

"(-)-(-)=(+)"

Multicolor/Border

Das produkt zweier negativer multiplikationen ist immer positiv. Så förklaras skivans titel på omslaget. Sieg Über Die Sonne är tyska elektronikaveteranerna Pink Elin och Dandy Jack (inte deras riktiga namn). Det låter ganska mycket Kraftwerk, men ännu mer Jean-Michel Jarre. *You'll Never Come Back* har till exempel alldeles för stora likheter med JMJ:s senaste skiva, som ju var usel. *I'm Not a Sound* är en kul house/electrolåt. Annars är skivan lite för syntpoppig för min smak.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Inside 02"

Poets Club/Border

Skivbolaget Poets Club samlar ihop några spår från kommande releaser och liknande. Skum tripphop från Slop Shop/Brian Eno, snygg chill out från J Pan och Earthmachine, superprogramerad elektronica från S'apex/Funkstörung, Portisheadkloning från Rae'chill, etc. För att vara ännu en skivbolagssamling är *Inside 02*

helt okej. Inte direkt revolutionerande, men helt okej.

Henrik Strömberg

FLOWCHART "Wishworm Tracks"

Endorphin/Border

Börjar svagt, men tar sig efter ett tag. Ljudexperiment. Samplade röstfragment – *Ka-bloom* påminner om *Zoolook* av Jean-Michel Jarre. Flowchart kör hårt med found sound, musik gjord av samplade vardagsljud. Ibland blir resultatet mest en samling disparata ljud utan styrsel, andra låtar svänger riktigt bra.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "X Marks the Spot"

Tangent Beats/Goldhead

Klubbigt souligt, som Grooves reklamsäljare brukar säga. Stockholmska skivbolagen Route33 och Tangent Beats slår sina påsar ihop och ger ut samlingsskivan *X Marks the Spot*. De flesta spåren är av Pawel Kobak och/eller Niko Bellotto, respektive bolags chef, men här finns också spår eller mixar från folk som Håkan Lidbo, Martin Venetjoki, Joel Mull och ADNY. Musiken är lounge och house, cocktailmusik med housebeats, för hipa barer där svala storsmänniskor minglar. Det är ypperligt producerat, men vill du ha någon slags nerv eller känslomässigt engagemang i musiken ska du söka på annat håll.

Henrik Strömberg

Vinyl:

Cos.M.I.C och DJ Embee är inte bara medlemmar i Looptroop och Sedlighetsroteln, de utgör **The Casual Brothers** också och är aktuella med en EP på David vs. Goliath. Att Embee är en suverän producent visste vi redan, men Cos.M.I.C kommer ofta lite i skymundan bakom Promoe och Supreme. Här får han dock fritt svängum och visar sin skyhöga klass över tre spår. Även om han på *Declaration of Motivation* hävdar att de gör det här för pengar och berömmelse behandlar texterna som vanligt politiska ämnen. Förstklassigt hantverk hela vägen. Göteborgs (Sveriges?) bästa hiphopklubb **Fatmilk** har gett ut en sjuva med låten *Fatmilk Anthem* (Milk Records) i två versioner. DC och DJ Dainja har producerat och övriga medverkande är bland andra Copywrite (MHZ), Formula One och Kashal-Tee. Som grädde på moset är desutom Leo och Seron med och rappar på engelska.

Daniel Severinsson

Múm är ännu ett i raden intressanta isländska band. *Please Smile My Noise Bleed* (Morr Music) innehåller två nya låtar och sex remixar från det vanliga Morr-gänget. Originalen är dock rätt harmlösa exempel på elektronisk lyssningsmusik av idag. Remixarna av Phonem, Arovane och i synnerhet Isan är då betydligt roligare.

Norska (**Lyd**)2 sysslar med postrock. Sjutummaren *Elefanta Poteket Bukentaur* (Norway Rat) innehåller tre improviserade låtar. B1 är rätt skön, med klara GYBE!-vibbar. B2 leder inte direkt någon vart, och A1 är mest tråkigt kaos med en rejält irriterande gitarr. Det finns en poäng med struktur, killar.

Henrik Strömberg

Helt instrumentalt, fast ändå i Money Marks skola, skapar **Malcolm Catto** en för bolaget typisk platta (Mo' Wax/Playground) värd varenda sekin. Fullängdaren *Popcorn Bubble Fish* bjussar på skönt sväng med funkiga, nästan big beat-inspirerade trummor och mustiga keyboards. Hade kanske varit ännu bättre med sång på något av spåren.

Pigge Larsson

Natten är sen men stämningen hög och salongsdörrarna är öppna till den finska baren. Den svartklädde sångaren höjer sin gitarr och avfyrrar blixtrande westernlåtar i rockabillytappning så att sporrarna klingar och Stetson-hattarna flyger mot taket. Av åtta låtar känns fem igen från LP och singelsläpp, tre däremot är nya. **The Coffinshakers** lägger sina *Dark Wings Over Finland* (Primitive Art/MNW) och flickorna faller sina tårar till countryballaden *Everything I Touch Turn to Tears*. När den ösiga countryrockaren **The Coffinshakers** börjar ljuda vet stämningen inga gränser. Med en stencool layout och med tre nya låtar är detta ett måste för varje *Pale Man In Black*.

Thomas Olsson